

Giới thiệu Kiều Nữ Độc Phi

Thể loại: Cổ đại, trùng sinh, báo thù.

Editor: Gió Lốc.

Nữ nhân ở cổ đại sống cuộc sống rất gian truân phải tuân thủ nhiều quy tắc, đã vậy những nữ nhân hiền lành luôn bị kẻ ác hãm hại. Cũng vì vậy khi nữ chính có cơ hội sống lại quyết tâm báo thù. Nhưng liệu nàng có làm được hay không?

Kính đô quý nữ khinh bỉ nói:

“Ngươi chỉ là một cô nương đến từ một thôn nào đấy, ngươi có quần áo của Nghê Vân Phưởng không?”

“Ngươi gặp qua trang sức của Dạ Bảo Hiên ư?”

“Ngươi có biết người được mọi người truy đuổi, sùng bái - Việt Vương, có bao nhiêu anh tuấn, khí phách sao?”

Mộc Vân Dao lười nhác liếc nhìn:

“Nghê Vân Phưởng? Ta mờ. Dạ Bảo Hiên? Ta mờ. Còn Việt Vương thì.... còn thiếu ta ngân lượng còn chưa trả hết, chẳng biết khi nào trả đây?

Việt Vương mặt lạnh: “Trả bằng thịt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Gặp lại Lý thị

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong nhà tù âm u lạnh lẽo, khí lạnh như bình thường kim đâm liên tiếp chui vào xương cốt. Mộc Vân Dao ngồi trên cỏ khô, cánh tay nàng chảy đầm đìa máu tươi, trên khuôn mặt xinh đẹp nhợt nhạt nụ cười.

“Tổ mẫu, ở trên công đường, ngươi phải biết mở miệng nói như thế nào. Nói sai rồi, ngươi liền chết cùng Trương tài chủ, nói đúng thì khiến một mình hấn chết, đơn giản như thế, ngươi sẽ không chọn sai chứ nhỉ.”

Rõ ràng là tiếng nói uyển chuyển như Dạ Oanh, nhưng nghe vào tai Lý thị, lại cảm giác giống như ác quỷ nói vào ban đêm.

“Mộc Vân Dao, ngươi là người giết, Huyện thái gia nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng*, tuyệt đối sẽ không bỏ qua ngươi!”

*chân tướng: bộ mặt thật, bản chất thật được che giấu đi.

“A, ngay cả lão thiên gia* có đôi khi lầm lẫn, càng đừng nói là người. Bằng không, nhiều năm như vậy, ngươi ngược đãi ta cùng mẫu thân, vì sao lão thiên gia không có mở mắt, cho ngươi xuống địa ngục sớm một chút đâu?

*lão thiên gia: ông trời.

“Ngươi...ngươi chính là đồ ác quỷ, ác quỷ đòi nợ! Huyện thái gia nhất định điều tra rõ chân tướng, sau đó chém đầu ngươi, băm cho chó ăn!”

Lý thị kéo cái chân bị gãy, dùng sức lết qua góc sáng sủa, tựa như có thể cách xa Mộc Vân Dao một ít. Mộc Vân Dao cười nhẹ, chậm rãi đứng lên đi đến trước mặt Lý thị, vươn hai tay, đôi tay kia tuy rằng bị thương, nhưng vẫn như trước trắng nõn nà, mềm yếu như không xương.

“Tổ mẫu, người càng nguyện ý tin tưởng hai mắt của mình, người đứng là ta giết, ai sẽ tin rằng ta có thể giết được một đại nam nhân cao lớn đâu?”

Cả người Lý thị run rẩy, rung mình kêu lên một tiếng, dứt khoát đem Mộc Vân Dao đè trên mặt đất. Nha dịch vừa lúc đi tới, thấy một màn như vậy, cảm thấy ghê trong tay đối với Lý thị vậy vậy, ánh mắt tràn đầy chán ghét.

“Đến trong lao còn không an phận, có phải tìm đánh hay không? Huyện thái gia muốn thẳng đường thẩm vấn án giết người chôn xác, đi thôi.” Lão ác phụ* này, đến trong ngục còn không quên khi dễ cháu gái chính mình, gãy chân là xứng đáng!

*Lão ác phụ: bà già độc ác (trong convert thì viết lão chủ chứa nha).

Lý thị ngẩng đầu nhìn về phía Mộc Vân Dao đối diện, trên hai tròng mắt trong treo nhưng lạnh như Hàn Đạm*, không khỏi hồi hận, ruột chuyển xanh*, sớm biết nha đầu kia tà môn* như thế, nàng nên sớm bóp chết nó!

*Hàn Đạm: đàm là đảm (hồ), hàn là lạnh -> Hồ lạnh.

*ruột chuyển xanh: ý nói hồi hận đến ói mửa (mặt màu xanh thì phải).

*tà môn: tà là hại người, môn là cửa -> ý nói là ma quỷ hại người.

Trong lòng Mộc Vân Dao cười lạnh 1 tiếng, đứng lên theo cước bộ* nha dịch hướng về công đường mà đi, suy nghĩ lại, chậm rãi hồi tưởng, đem chuyện xảy ra đã nhiều ngày gom lại nghĩ.

*cước bộ: bước chân.

Bốn ngày trước, Mộc Vân Dao mở to mắt liên ngày ngăn cả người, nhìn căn phòng nhỏ, cách đó không xa có bàn ghế, bộ trà thô sơ đặt trên mặt bàn, đơn giản mà sạch sẽ, góc tường dựng một tủ gỗ quần áo, trừ mấy đó ra, cũng không còn vật gì khác...

Đây là phòng nàng ở trước khi mười ba tuổi!

Nàng nghiêng người tựa vào giường, một phụ nhân* có dung mạo xinh đẹp đang cúi người ngồi roi lệ*, tóc đen như mây, dáng người ốm yếu, một thân bố y la quần* như vậy vẫn không che được phong tư, đúng là mẫu thân của nàng, Tô Thanh.

*phụ nhân: người có chồng.

*roi lệ: khóc (tính ghi khóc mà đọc không hay)

*bố y la quần: áo vải, quần lụa.

“Mẫu thân...”

“Dao nhi, người tỉnh rồi, vết thương sau đầu còn đau lắm không?”

Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

“Đều do mẫu thân, là ta không có bảo vệ người tốt, nãi nãi, nãi nãi nàng sao nở xuống tay nặng như vậy.”

Mộc Vân Dao cảm giác được cái gáy đau đớn, tay sờ lên, đau đến nhắm mắt, nàng bỗng nhiên nghĩ tới, hiện tại là thời gian phụ thân nàng mất được hai tháng, tổ mẫu đến nhà nháo loạn, nàng tiến lên nói hai câu đã bị đánh một gậy, mất gần nửa cái mạng.

“Mẫu thân, mẫu thân!”

Mộc Vân Dao nhào vào trong lòng Tô Thanh, trong lòng thật vui sướng, làm cho nàng không nhận được roi lệ, nàng đã trở về, về thời điểm trước các ác mộng còn chưa bắt đầu, mẫu thân còn sống, tất cả đều còn cơ hội văn hời*.

*văn hời: ý nói còn có thể thay đổi.

Tô Thanh sùng sốt, lập tức ôm chặt nàng, giống như ôm bảo bối thất lạc mới tìm thấy, khóc không thành tiếng: “Dao nhi”

Mộc Vân Dao căng thẳng mà cắn đầu lưỡi, đau đớn làm cho nàng tin tưởng hết thảy đều không phải là ảo giác. Nếu đây là một giấc mộng, nàng vĩnh viễn cũng không muốn tỉnh lại, vì thế, nàng nguyện ý trả bất kì đại giá*.

*đại giá: sự trả giá lớn khi cưỡng cầu một điều gì đó.

Bỗng nhiên, một tiếng nói chói tai chửi bậy vang lên tiến dần đến:

“Tô Thanh người giỏi lắm, quả nhiên là cái lòng dạ đen tối, ta chẳng qua lấy lại gì đó thuộc về con ta, liền chộc cho người tùy ý nói nhiều lời, làm cho người trong thôn nói nhảm thoại*? Hừ, ta nói cho người biết, nương* muốn gì đó của con là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thời điểm con ta còn sống, người không thể cho Mộc gia ta sinh hạ hậu thế, hiện tại hắn đã chết, người còn muốn chiếm con ta gì đó, lòng dạ quả thực đen tối, tán tận lương tâm mà!”

*nhảm thoại: chuyện được người bàn tán khi rảnh rỗi.

*nương: mẹ (giải thích cho vài bạn không biết nha).

Nghe lời nói này, Mộc Dao cảm giác đầu vang lên một tiếng, giống như có ngàn vạn kinh lôi* liên tiếp giáng xuống ở trong đầu, làm cho nàng giận đến phát run, Lý thị, đây là tiếng nói tổ mẫu nàng, Lý thị! Mặc kệ qua bao nhiêu tuổi, tiếng nói này như một đạo ma chú, làm cho nàng nghe được không nên được đây lòng phát lạnh.

*kinh lôi: sấm sét đáng sợ.

Hết chương 1. ☐ ☐

Ở đây có hình Dạ Oanh, tính thêm tiếng chim hót mà không biết thêm sao.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Lý thị kiêu ngạo

“Nương, tức phụ không dám.”

Tô Thanh tiến lên muốn đỡ Lý thị thì bị Lý thị hung hăng néo ở cánh tay, đau đến sắc mặt biến trắng. Nhìn Tô Thanh nhìn đau mà không dám kêu, Lý thị cong khóe môi, trong mắt mang tia khoái chí.

“Quả nhiên là đồ bất hiếu, biết được ta đến đây cũng không xuất môn nghênh đón, nghĩ rằng Thành nhi đã chết, ngươi sẽ không cần tôn trọng lão nương ta chứ gì?” Còn không trị được tiện nhân ngươi!

Cánh tay đau đớn, Tô Thanh ngay cả xoa cũng không dám, nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Nương, tức phụ không dám, Dao nhi hôn mê vừa tỉnh lại, con quá sốt ruột, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp.”

Lý thị hơi nghiêng mắt, nghe nói như thế lập tức trợn mắt: “Nói như vậy là ta oan uổng ngươi? Đừng cho là ta không hiểu tâm tư ác độc của ngươi, khi Thành nhi còn sống, ngươi liền âm thầm xúi giục hấn, làm cho hấn bắt kính mẫu thân, còn cùng ta phân gia, nay Thành nhi mất, ngươi lại càng không xem ta trong mắt, quả nhiên là đồ ác độc không thương mặt bần*! Sớm biết, ta cho Thành nhi hưu ngươi, nếu không, lão nương ta giờ đã có tôn nhi đầy sảnh đường*!”

*không thương mặt bần: không đáng nhìn.

*tôn nhi đầy sảnh đường: nhiều con cháu.

Nằm trên giường, nghe Lý thị làm nhục mẫu thân như thế, trong lòng Mộc Vân Dao lửa giận thiêu đốt. Phụ thân nhập kinh mưu sinh, vừa đi lại mất dạng,

ba tháng sau, bỗng truyền tin người đã mất, mẫu thân khóc đến ngất đi, rồi lại vội vàng làm tang sự, khiến cho tổ mẫu đến đại nháo trong tang lễ. Nói mẫu thân vô dụng, không thể vì phụ thân sinh con*, làm cho phụ thân vô hậu*, ngay cả người họ tông* cũng không có.

*con: con trai (tính ghi tử mà sợ mọi người tưởng nghĩa là chết)

*vô hậu: không có con nối dòng

*người họ tông: họ tông đưa linh cữu đi an táng.

Mẫu thân bị bệnh, tổ mẫu lại làm ác liệt hơn, liên tiếp đem đồ trong nhà có thể sử dụng đem đi hết, sau đó lại liên tiếp đến ám chỉ mẫu thân tái giá, còn là làm thiếp của Trương tài chủ xấu xa có tiếng truyền khắp mười dặm*.

*xú danh bát hương mười dặm (bán convert).

Nghĩ đến đây, nàng nhịn không được nữa, quay mặt căm tức nhìn Lý thị, ánh sáng chiếu vào mắt, càng hiện rõ sát khí mãnh liệt: “Cút đi! Cút khỏi nhà ta ngay!”

Lý thị vốn đang ngồi, nghe thấy thế liền đứng lên, chỉ vào Tô Thanh chửi ầm lên: “Tô Thanh người hay lắm, người đã khắc chết con ta chưa tính, còn dạy dỗ ra tiểu đệ tiện bất kính tổ mẫu, xem ra người có ý định chộc cho bà bà* ta tức chết! Người gả tới đây đã mười hai năm rồi, chỉ sinh một trứng, sinh ra còn là cái nghiệp chướng đòi nợ, nhiều năm như vậy, người không thể sinh thêm, lại không dạy dỗ nó mà còn khiến con ta cùng ta đối nghịch, quả thực là tán tận lương tâm mà.”

*bà bà: mẹ chồng.

“Nương, con không có”. Tô Thanh vội vàng lắc đầu.

Lý thị mặt kiên nhẫn: “Hừ, này Thành nhi đã chết, nhà này cũng không giữ người được, ngày mai, người liền thu thập dọn đến nhà Trương tài chủ đi!”

“Nương, con đã nói, con muốn thủ* Dao nhi hết nửa đời còn lại, con không tái giá!”

*thủ: bên cạnh bảo vệ.

“A, người trước giờ chỉ biết hưởng thụ xa xỉ, khi Thành nhi còn sống, người cả ngày chỉ thuê thừa, hiện tại ta thanh toán người, đem người đưa vào nhà Trương tài chủ, cho người hưởng cảm y ngọc thực*, người còn không biết đội ơn? Trương tài chủ là người hào phóng, dù nạp người làm thiếp cho ta nhiều sinh lễ, ta đã nhận rồi, người đi thì đi, không đi cũng phải đi, không phải do cái thứ ty tiện* như người làm chủ.”

*cảm y ngọc thực: Áo bằng gấm, đồ ăn bằng ngọc -> Chỉ cuộc sống giàu sang.

*ty tiện: hèn hạ, thấp kém, đê tiện.

Nghe nói như thế, sắc mặt Tô Thanh vốn tái nhợt lại càng thêm trắng.

“Mẫu thân, phu quân qua đời còn không tới hai tháng, ta muốn vì chàng thủ tiết...”

“Thủ tiết? Thành nhi chết là do người khắc chết, người là thứ tang môn tinh* nên chém ngàn đao! Tiệp nhân không tuân thủ nữ tắc...”

*tang môn tinh: yêu tinh mang lại sự chết chóc.

Lý thị nói xong, nhìn Mộc Vân Dao trên giường, đẩy tay Tô Thanh ra, lôi Vân Dao đi.

“Người gả cho Mộc gia* ta không đến chín tháng, liền sinh ra cái quỷ đòi nợ này, ai biết được người có mang loại* của ai chứ? Người vốn là người không sạch sẽ, còn nói thủ tiết làm gì, nực cười!”

*Mộc gia: nhà họ Mộc.

*mang loại: mang nòi giống.

“Nương... người... người...” Người sao lại nói như vậy.

Tô Thanh khóc đến nói không ra tiếng. Lúc trước, nàng hoài Vân Dao, thấy tháng lớn, Lý thị suốt ngày ghét bỏ nàng không làm gì, thừa lúc Mộc Thành không ở, kêu nàng đi múc nước giặt quần áo, nàng nhất thời vô ý trượt té, mới bị sinh non, làm cho Dao nhi sinh ra liền thể nhược*, lúc ấy đuối lý khiến Lý thị an phận nhiều ngày, bây giờ lại lấy cái cớ này chỉ trích nàng!

*thể nhược: cơ thể có sức khỏe yếu.

“Không biết xấu hổ à, lúc trước lừa Thành nhi, nay lại muốn gạt ta! Chính người không tuân thủ nữ tắc, là người thất trinh, dơ bẩn! Ngày mai, Trương tài chủ sẽ phái người tiếp người, người thu thập sạch sẽ, đem luôn quỷ đòi nợ này theo, khỏi lưu lại, ô uế Mộc gia ta!”

Chương 3: Nhục mẩu thân ta, phải chết

Tô Thanh nghe thấy thế liền kinh hoàng, vội vàng quỳ xuống, với lấy quần áo Lý thị mà cầu xin: “Nương, Dao nhi là cốt nhục duy nhất của Mộc Thành, con có thể nhập Trương phủ, nhưng nàng phải ở lại Mộc gia!”

Tô Thanh biết bà đã chán ghét nàng từ lâu, nay Mộc Thành đã không còn, bà chướng mắt nàng nên sẽ không cho nàng lưu lại, nhưng Vân Dao không thể nhập Trương phủ. Trương phủ là cái hố lửa, Trương tài chủ tuổi đã cao, lại yêu thích nữ hài tử, mấy năm nay không biết giày xéo bao nhiêu người, nếu Dao nhi đi qua, hậu quả không nghĩ cũng biết không thể chịu được, đã không có Mộc Thành, nàng cũng không muốn sống nữa, có thể chết sớm, vừa có thể chứng minh trong sạch bản thân!

Mộc Vân Dao bắt gặp ánh mắt nàng, nháy mắt liền hiểu được nàng đây là muốn chết, vội vàng bỏ nhào trước mặt nàng, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Nương...”

Tô thị ôm lấy nàng, nước mắt không ngừng chảy xuống: “Dao nhi, đáng thương Dao nhi của ta...”

Mộc Vân Dao đỏ mắt quay đầu nhìn Lý thị, trong lòng vô tận hận ý, hung ác nhìn như có thể cắn bà ta rớt một miếng thịt vậy. Đồi trước, Lý thị nói phải bán nàng đổi bạc, bức bách mẩu thân chịu khuất nhục vì nàng mà đồng ý đi Trương phủ, kết quả khi mẩu thân bước vào Trương phủ, nàng cũng bị trói lại đưa vào. Cái súc sinh Trương tài chủ kia, không chỉ làm nhục mẩu thân, còn muốn xuống tay với nàng. Mẩu thân vì bảo hộ nàng, dùng mảnh sứ vỡ làm Trương tài chủ bị thương, nhưng lại bị tra tấn đến chết. May mắn thay, nàng trốn thoát được, một chân bị gãy, nhưng đã mở ra tương lai bi thảm khi nàng còn sống ở đồi trước. Về sau, nàng không biết hối hận bao nhiêu lần, mỗi lần đều thề, nếu được trùng sinh, nàng sẽ giết Lý thị, tuyệt đối không cho mầm tai họa này đẩy mẹ con nàng vào hố lửa!

Nghe được Tô Thanh đáp ứng, Lý thị cười một tiếng, ánh mắt tràn đầy hèn mọn, phun một ngụm nước miếng trên làn váy Tô Thanh: “A, sớm đáp ứng rồi mà còn hại ta phí vô công, quả nhiên là cái tiện phụ, phía trước còn trang* tam trình ngũ liệt, đã là kỹ nữ còn muốn lập đền thờ trình tiết...”

*trang: giả vờ.

Lý thị nói thống khoái, bà không quen nhìn Tô Thanh bộ dáng nhu nhược thanh cao, nay tra tấn nàng ta như vậy, cảm thấy cả cơ thể thư thái*.

*thư thái: thoải mái, dễ chịu.

Tô Thanh khóc như đứt từng khúc ruột, không đứng dậy nổi. Từ khi nàng gả lại đây, bà đã không thích, tưởng rằng cung kính nhiều năm thì có thể đổi đến một hảo tự*, nhưng không ngờ, bà đã chưa bao giờ coi mình là người!

*tự: chữ.

Mộc Vân Dao đỏ cả mặt, hận ý trong lòng tuôn ra mãnh liệt: Người vũ nhục mẩu thân nàng, phải chết!

Lý thị như bị ánh mắt nàng làm đắm một cái, không khỏi thấy lạnh, phục hồi tinh thần lại thấy vô cùng tức giận: “Ngươi cái quỷ đòi nợ, ngươi lại dám nhìn ta như vậy! Nương người là tiện phụ, ngươi cũng là đã loại* chui đầu ra, cắt, tất cả đều cắt cho ta, cắt đến Trương phủ mau!”

*đã loại: con hoang.

Tô Thanh dè dặt Mộc Vân Dao xuống: “Dao nhi, mau dập đầu, cúi xin tổ mẫu ngươi, cho ngươi lưu lại...”

Mộc Vân Dao tụt xuống giường, bước nhanh đến tủ quần áo, từ khuôn châm tuyền* lấy ra một cây kéo, hướng Lý thị vọt qua: Lão thái bà này dám hủy mẩu thân yêu thương nhất của nàng, hủy cuộc sống của nàng, giờ nàng muốn giết bà ta, giết chết bà ta!

*khuôn châm tuyền: hộp kim chỉ.

Lý thị sùng sốt, không nghĩ trước giờ con nhóc không dám cãi bà nhưng lại đột nhiên làm khó dễ. Đến khi Mộc Vân Dao vọt tới trước mặt, kéo sắc chói lóa đâm đến, mới hết một tiếng, tát mạnh Mộc Vân Dao một cái.

Mộc Vân Dao dùng hết khí lực, trong nháy mắt, nàng thật muốn giết Lý thị. Tiếc là nàng còn nhí, trên người lại bị thương, căn bản không có bao nhiêu khí lực, chỉ làm rách áo bông, trầy xước nhẹ trên cánh tay Lý thị, liền bị Lý thị tát một cái văng ra ngoài.

Lý thị thất thanh la nhức tai, cầm tóc Mộc Vân Dao, kéo lại tát mấy cái vào mặt nàng:

“Tiểu tiện nhân, ngươi nên bị chém ngàn đao, ta là tổ mẫu ngươi, ngươi cũng dám lấy kéo đâm ta, hôm nay ta liền đánh chết ngươi, đồ quỷ đòi nợ!”

“Nurong, nurong, ngài đánh ta, đánh ta đi, tha cho Dao nhi, nàng chỉ là một đứa nhỏ!” Tô Thanh vội vàng lao tới, đem Mộc Vân Dao hộ trong lòng.

Lý thị lòng tràn đầy tức giận, nhìn phía Tô Thanh đi tới, cầm theo cái chổi, hướng hai mẹ con nàng đánh xuống.

Mộc Vân Dao cắn răng, miệng toàn mùi máu tươi, nàng đẩy Tô Thanh đang che chắn ra, hung ác trừng mắt nhìn Lý thị: “Người đánh, có bản lĩnh thì đánh chết ta ngay bây giờ, nếu người đánh ta không chết, ngày sau ta liền giết chết người! Lão ác phụ, người tạo nghiệt hôm nay, ông trời không mù, luôn tìm người đòi lại!”

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tiến vào Trương phủ lại như thế nào?

Lý thị bị biểu tình của nàng làm sợ hãi, không khỏi lui về phía sau.

Mộc Vân Dao vọt tới cạnh bàn, đập vỡ cái bát, đem mảnh sứ vỡ để trên mặt, giận dữ nhìn Lý thị: “Trương tài chủ đem bạc mua ta đưa cho người rồi, nếu ta làm khuôn mặt này hủy đi, người sẽ hướng hấn giải thích như thế nào nhỉ?”

Lý thị trừng to mắt: “Người...người nói bậy bạ gì đó, ta khi nào thì...” Tiểu tiện nhân này sao biết được?

Mộc Vân Dao dùng sức, mảnh sứ làm rách làn da như phá trứng chim, lập tức có máu chảy xuống ở gương mặt như nắm tuyết, rất chói mắt.

Mộc Vân Dao nổi tiếng dễ nhìn, không nói dung mạo xinh đẹp lung linh, càng nói đến làn da mềm mại tinh xảo, trắng nõn không thôi, giống như tàu hủ non, néo một cái giống như có thể chảy nước ra, ngày thường không biết khiến bao nhiêu người dòm ngó.

“Người đừng tay!”

Lý thị trong lòng hoảng hốt, bà cầm Trương tài chủ năm mươi lượng bạc, trong đó hơn phân nửa là tiền bán Mộc Vân Dao, nếu đến ngày mà không đem người giao ra, bạc còn không tới tay lại bay đi, còn đắc tội Trương tài chủ, ở nông thôn vùng núi này mà đắc tội Trương tài chủ, khác gì cắt đứt đường sống chính mình.

Mộc Vân Dao lại dùng lực đem mảnh sứ vỡ dè sát mặt: “Do người đánh ta và nurong ta cả người thương tích, Trương tài chủ thấy được, nhất định sẽ không vui, đến lúc đó, nói không chừng còn thu lại người một phần bạc được cho, giờ người lui thời gian bốn ngày, bốn ngày này, chúng ta dưỡng thương tốt, rồi lại đi Trương phủ, không chừng lại giúp người kiếm được ít ngân lượng.”

Lý thị trừng mắt không buông, nghe được câu cuối thì cao hứng đến chút nữa nhảy dựng lên: “Lời người nói thật sao?”

“Lừa người có ích gì đâu?”

“Tốt. Ta liền tin tưởng quý đòi nợ người một lần, bất quá, nếu các người dám đùa giỡn nữa, ta liền đem các người trói lại, đánh gãy chân bán vào kỹ viện, hầu hạ một nam nhân hay một đồng nam nhân, các người cần phải cân thận suy nghĩ?” Lý thị hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến cái tang môn tính này cũng không thoát khỏi lòng bàn tay mình, không ngại đáp ứng xuống, đến lúc đó kiếm nhiều chút ngân lượng.

Tô Thanh nghe nói như thế, hít thở không thông, thiếu chút té xỉu đi, nàng là tức phụ Mộc gia, Mộc Vân Dao là nữ nhi Mộc gia, bà bà sao lại có thể ác độc như thế?

Mắt Mộc Vân Dao đầy thù hận cùng chán ghét, lạnh lùng nói: “Mau cút đi!”

Lý thị cười nhạo, sửa sang lại quần áo, vỗ vỗ phôi bụi trên người: “Cái động tang môn tính này, làm như ta nguyện ý ở trong này à, còn làm ô uế giày của ta, phi!”

Đợi cho Lý thị phun nước miếng xong, loạng choạng đắc ý rồi đi, Tô Thanh chịu không nổi ngã xuống, ngồi dưới đất, ôm mặt khóc nức nở nói: “Dao nhi, Dao nhi đáng thương của ta, Mộc Thành, sao người có thể bỏ hai mẹ con ta mà đi như vậy...”

Mộc Vân Dao ném mảnh sứ vỡ đi, run run đem hai tay ôm lấy Tô Thanh: “Mẫu thân đừng khóc, đừng khóc nữa nha, Dao nhi sẽ bảo vệ người, bất kì ai cũng không thể khi dễ người!”

Trùng sinh lại, mẫu thân khỏe mạnh ở, nàng sẽ không cho bị kịch lặp lại, những người thiếu nợ nàng, những món nợ ấy, nàng muốn từ từ đòi lại tất cả! Nàng khép mí mắt lại, từ đôi mắt trong veo và ẩm ướt nháy mắt đã lạnh lẽo thâm trầm*, như một quỷ mị đi ra từ địa ngục.

*thâm trầm: sâu sắc và kín đáo, không dễ dàng để tâm tư, tình cảm cũng như ý nghĩ bộc lộ ra bên ngoài.

Tô Thanh khóc một lát, vội vàng phục hồi tinh thần lại: “Dao nhi, Trương tài chủ tâm tư bất chính, con tuyệt đối không thể đi Trương phủ, cũng là con thông minh, tranh thủ đến bốn ngày, mẫu thân bảo hộ ngươi, ngươi chạy trốn, có thể đi càng xa càng tốt, mẫu thân có ngân lượng... đúng, có ngân lượng, có thể làm lộ phí...”

Tô Thanh vội vàng lục lọi ngăn tủ, nàng có thể chết, nhưng nữ nhi không thể có việc, đây là đứa nhỏ duy nhất của nàng, dù muốn nàng liều cả mạng cũng sẽ bảo trụ Dao nhi. Nàng tìm từng ngăn tủ, cũng không tìm được lúc trước tích góp từng ít một được năm lượng bạc để ở đâu: “Sao lại không thấy, rõ ràng để ở đây mà...”

Mộc Vân Dao tiến lên đỡ nàng, dùng thân mình nhỏ bé, yếu ớt ôm lấy Tô Thanh: “Nương, không cần tìm nữa, bạc đã bị lão ác phụ Lý thị trộm đi rồi.”

“Bà bà... sao bà ấy lại như thế, sao lại làm vậy chứ!” Tô Thanh tuyệt vọng và tràn đầy hận ý, nàng hận nam nhân mình chết sớm, hận mình không sớm nhìn rõ bộ mặt thật của Lý thị, càng hận bản thân vô năng.

“Mẫu thân đừng sợ, chỉ là một cái Trương phủ thôi mà, cũng không phải là đầm rồng hang hổ gì!” Chỉ là đến lúc đó, ai chết, còn chưa biết đâu!

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chuyện xưa đau lòng (phần đầu)

Mộc Vân Dao an ủi Tô Thanh, đồng thời cũng an ủi chính mình, thời gian bốn ngày đã đủ cho nàng chuẩn bị.

“Dao nhi...” Tô Thanh ôm nàng khóc một hồi, một hồi lâu mới phản ứng lại: “Dao nhi, vết thương của con thế nào...”

Vết thương sau đầu đã khiến nàng đau đến hoa cả mắt, nhưng Mộc Vân Dao không dám biểu lộ ra, chỉ khẽ lắc đầu: “Mẫu thân, không có việc gì.”

“Vết thương đều chảy máu như vậy, con còn dám nói không có việc gì à?”

Tô Thanh vội vàng đứng dậy, mức nước lại giúp nàng chùi rửa vết thương, rồi lại băng vải lên lần nữa, nước mắt rơi lách cách, lách cách xuống dưới: “Bà bà...bà ấy...lòng dạ bà ấy quá ngoan độc*.”

*ngoan độc: hung ác.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn Tô Thanh, xoay người chui vào lòng nàng: “Nương, không cần để ý đến cái lão ác phụ kia, cái loại người ác, táng tận lương tâm đều có trời lo.” Mặc dù lão thiên gia không thu người, nàng cũng thay thế lão thiên gia thu!

Nữ nhi trước giờ thành thật, nhu nhược mà giờ lại có thể nói được như vậy làm cho Tô Thanh có chút kinh ngạc, lập tức càng làm nàng thêm đau lòng: Dao nhi chỉ là đứa nhỏ, nếu không phải bị Lý thị bức bách đến như vậy, đứa nhỏ này sẽ không thể nào như vậy.

Đang làm ỏ trong lòng Tô Thanh, Mộc Vân Dao cảm tạ trời.

~~~~~đây là dài phân cách quá khứ mà Vân Dao nhớ lại~~~~~

Mẫu thân trong trí nhớ nàng, luôn ôn nhu dịu dàng, cả người mang khí chất của người đọc sách, mỗi động tác đều mang theo phong thái văn nhã*, nhiều người nói huyền thoại rằng mẫu thân giả vờ, nói nàng vô dụng, không thể làm việc, là thứ thân tiểu thư, mạng nha hoàn.

*văn nhã: người có vẻ hoà nhã lễ độ.

Sau khi người Tô gia tới, trận thế rầm rộ kia, cảnh tượng thật tôn quý và hoa mỹ, ngay cả Thanh Thiên đại nhân trong thị trấn đều phải cúi đầu khom lưng để lấy lòng, khi đó nàng mới biết được, thì ra nương nàng là tiểu thư, tiểu thư Tô gia! Nhưng mà, nương nàng không đợi được người Tô gia đến, vì bảo hộ nàng, đã bị những người đó khuất nhục*, tra tấn đến chết! Nàng tuy rằng tránh được nhưng một chân cũng bị gãy, nếu không phải những việc làm dơ bẩn của Trương tài chủ đột nhiên lộ ra, nàng đã bị bắt lại và tra tấn đến chết rồi!

*Khuất nhục: phải chịu oan - chịu nhục.

Mẫu thân không còn, chân nàng lại bị gãy, chỉ có thể dựa vào Lý thị để tiếp tục sống, Lý thị chẳng muốn thấy nàng, nàng một chân bị gãy không thể làm việc nặng hay nhẹ, nên chẳng đối xử tử tế với nàng, không làm gì thì liền đánh nàng cho hết giận. Người trong thôn không nhìn nổi nữa, gom tiền thỉnh đại phu trong thành lại đây, bà ấy lại khóa cửa, không cho tiến vào, trực tiếp chửi người đuổi đi, cho nàng ôm cái chân gãy chờ chết, may mắn thay, nàng mạng lớn, tuy chân tàn tật nhưng vẫn phát triển tốt lắm.

Đã hơn một năm trôi qua, nàng sống một ngày bằng một năm, không biết bao nhiêu việc xảy ra, nàng nhìn chăm chăm ánh lửa dưới bếp, thật muốn hóa thiêu Lý thị cùng mình. Nhưng, nàng không thể, mạng của nàng là do mẫu thân dùng mạng đổi lấy, mặc kệ khó khăn như thế nào, nàng vẫn phải sống.

Lại thêm một năm rưỡi qua đi, người Tô gia tới, quần áo lụa là gấm vóc rực rỡ, xe ngựa tráng lệ, người người đi đứng lăm lăm váy bay tà như tiên nữ, nói chuyện uyển chuyển, nhẹ nhàng âm áp, nói rằng rước nàng về hưởng phúc.

Nàng không dám tin, dọc đường đi, đứng ngồi không yên, ngày cả nói cũng không nói một câu nào. Đợi cho đến Tô gia, thấy được gia cảnh giàu sang phú quý, nàng lại xấu hổ, cả ngày nom nớp lo sợ.

“Tô gia?” Mộc Vân Dao cười trong lòng một tiếng, “Đều là một đám ác quỷ đội da người!”

Sau khi đến Tô gia, nàng khó thích ứng, sau đó thì không biết ai đem tin tức nàng ở Trương phủ lan truyền ra ngoài, nàng như bị đập xuống vũng bùn. Chân gãy, thanh danh bị hủy, còn tin sai người, nhưng để sống, nàng đành phải dựa vào dung mạo mà nàng luôn khinh thường, bước vào lốc xoáy sâu không đáy kia.

Nàng lúc đó chỉ nhận thức vài chữ do phụ thân dạy, không hiểu thi thư, không biết văn vẻ, càng thêm không rõ cái gì gọi là tình thơ ý họa. Lúc ấy nàng đối với bản thân cũng kiên quyết, đã không biết, không rành thi học, đập huyết lệ mà đi tới, chỉ tiếc là nàng vẫn xem nhẹ lòng người, lại quá chủ quan, đề cao chính mình, cuối cùng rơi vào bi kịch giống mẫu nhân, bị cho là gian tế, kết quả bị vũ nhục đến chết... Thậm chí lúc sắp chết, nàng cảm thấy nếu mình chết sớm ở Tô phủ thì ít nhất cũng được sạch sẽ mà đi.

~~~~ đây là dải phân cách Mộc Vân Dao quay lại hiện thực~~~~

Nghĩ đến lúc mình tử vong ở đời trước, nàng cảm thấy ngực thật đau, sắc mặt biến trắng.

Tô Thanh ôm lấy nàng, nhìn nàng như vậy, nước mắt chảy càng nhiều: “Dao nhi, con làm sao vậy, con đừng dọa nương...”

Mộc Vân Dao vội hoàn hồn, tuyệt vọng trong mắt dần dần tiêu tán, đôi mắt dần lấy lại thần sắc, bình tĩnh lại, bây giờ mọi thứ chưa xảy ra, nàng còn cơ hội thay đổi, đời này, nàng nhất định phải bảo vệ tốt mẫu thân, bảo vệ tốt chính mình, làm cho những người làm nhục mình đều phải trả giá lớn!

“Nương, ta không sao, ngài mau đứng lên rửa mặt lại đi, nhìn ngài xem, khóc thật xấu làm sao.”

Mộc Vân Dao liếm miệng, hai má trắng nõn có dấu tay sưng đỏ, đang dần dần chuyển sang tím, hơn nữa vết thương do mảnh sứ vỡ cắt qua, nhìn thấy thật ghê người, thế mà nàng lại không chú ý, khi liếm cái miệng nhỏ nhắn, vô tình chạm tới vết thương, đau đến hít mạnh.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chuyện xưa đau lòng (phần cuối)

“Con a, hài tử gốc này!” Tô Thanh trong lúc nhất thời vừa vội vừa tức, lấy ngón tay điểm cái trán của nàng, lại nhìn thấy người nàng đầy thương tích, vội dùng ngón tay lại.

Mộc Vân Dao tiến lại gần, lôi kéo tay Tô Thanh sờ đầu mình, lòng bàn tay khô ráo mang lại sự áy náy đặt trên trán, độ ẩm này nàng đã tưởng niệm* rất nhiều năm, nhớ đến mức hàng đêm lệ rơi đầy mặt, trong lòng chua xót làm cho đôi mắt đỏ hoe, hai tròng mắt bóng mượt như bầu trời xanh sau cơn mưa: “Nương, nương, nương...”

*tưởng niệm: tưởng nhớ với lòng tôn kính, biết ơn.

Nàng chỉ kêu một từ, đem nhiều năm ủy khuất cùng tưởng niệm giấu ở trong một từ “Nương” này.

“Ài, nương ở đây, đang ở bên con đây.” Tô Thanh xoa đầu nàng, trong lòng mềm nhũn như hóa thành vũng nước, Dao nhi vẫn chỉ là cái đứa nhỏ, hung ác như vậy là do bị bức bách đến không chịu được thôi, đều do nàng vô dụng, còn cần làm cho nữ nhi mình giúp nàng xuất đầu*.

*xuất đầu: giúp thoát khỏi cảnh khốn cùng.

Cùng Tô Thanh vui vẻ thân thiết trong chốc lát, hai người cùng nhau quét tước lại phòng một chút, lại làm cái gì đó để ăn. Tô Thanh vẫn nghĩ đến chuyện sau bốn ngày phải đi Trương phủ, tâm sự nặng nề nên cũng không có ăn bao nhiêu.

Mộc Vân Dao biết giờ mà an ủi nương cũng vô dụng, nói nhiều lại chọc nàng khóc thì khổ. Ăn cơm xong, muốn giúp thu thập chén đĩa, lại bị Tô Thanh ngăn lại: “Dao nhi, con đang bị thương, nhanh đi nghỉ ngơi đi.”

Thấy mắt nương đầy sự đau lòng, và lại đầu nàng lại choáng váng nên Mộc Vân Dao cũng không nài nỉ, gật gật đầu rồi đi vào phòng. Do vết thương sau đầu, nàng chỉ có thể ngồi tựa trên giường. Sau khi phụ thân qua đời, nương một mình chống đỡ, trong nhà ngay cả củi lửa đều thiếu thốn, bởi vậy, trên giường lạnh lẽo, chăn bông cũ kỹ đã dùng nhiều năm, lạnh đến cứng rắn, nhưng nàng lại cảm thấy an tâm hơn so với giường cao, gối mềm của Tô gia, Tấn Vương phủ. Bất tri bất giác*, nàng ngủ thiếp đi.

*bất tri bất giác: không biết, không cảm giác

Trong giấc ngủ, nàng hoảng hốt khi thấy mình đang ở Tô gia, nghe thấy từng tiếng chửi bậy cận kề bên tai:

“Ngươi là cái tiểu tiện nhân, đó là phu quân tương lai của đại tiểu thư, cũng không nhìn lại bản thân là thân phận gì, thế nhưng ngay cả Vương gia ở trên cao cũng dám nghĩ tới.”

“Tiện nhân, nương nàng chính là cái đám phụ bị người gây xéo, nàng theo đám nam nhân chui ra, có khả năng sạch ở nơi nào?”

“Đại tiểu thư xem ngươi như thân tỷ muội, ngươi lại ở sau lưng đâm nàng một đao, hạng người vong ân phụ nghĩa như vậy, trực tiếp đâm chết trong lòng heo cho rồi.”

“Tâm tư đen tối...”

Một ngày mùa đông, nàng mặc một thân sa y*, bị người từ trên giường kéo xuống, lại bị tát một chậu nước lạnh, trong nháy mắt khiến cho mặt nàng trắng bệch, khó thở, lạnh run người, nhưng nàng cũng không sợ hãi, bởi vì nàng biết rằng mình đã dùng cái thủ đoạn gì để leo lên giường Tấn Vương, trước khi xác định hẳn có muốn nàng làm thiếp hay không, những người này không dám giết nàng, cho nên nàng vẫn vui vẻ mà cười.

*sa y: quần áo lụa mỏng

Đại tỷ, gương mặt ôn nhu kia lần đầu tiên vô tình, lạnh lùng nhìn nàng, mắt đầy sự khinh miệt cùng chán ghét, giống như đang nhìn một vũng bùn trên mặt đất, nàng càng cười rực rỡ hơn, nhìn thấy khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của đối phương, liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Lúc trước ở Tô phủ, mới đầu nàng chưa từng nghĩ đến tuyệt vọng, ở cái thời điểm địa vị xấu hổ, nhưng đại tỷ là người duy nhất biểu lộ thiện ý. Đại tỷ là người rất tốt bụng và dịu dàng, nàng hận không thể đem tim đào cho đối phương, vì tỷ ấy, nàng không ngần ngại che chắn tai họa, chịu phạt thay, nhưng cuối cùng trên đường đi Hộ Quốc tự dâng hương lại gặp đám cướp, nàng liều mạng che chở để đại tỷ chạy trốn, thiếu chút nữa bị người lăng nhục, may mắn được người cứu thoát, vì lo lắng cho an nguy của đại tỷ nên đi thăm, lại nghe được chân tướng tàn khốc.

Thì ra, bọn cướp này là do tỷ ấy phải người tìm, chỉ vì Tấn Vương từng khen nàng một câu: Thật xinh đẹp...

Đối xử với nàng tốt, chỉ vì để bản thân được tiếng thiện lương, thuận tiện xem có thể lợi dụng được không...

Cho nên, nàng biết rõ Tấn Vương là vị hôn phu tương lai của đại tỷ, còn thiết kế leo lên giường hắn, khi nàng bị tra tấn đến gần chết, thì đưa ra tin mình có thai, hung hăng mà đánh mặt đại tỷ, cũng mượn cớ này mà tiến vào Tấn Vương phủ.

Tấn Vương đối xử với nàng vô cùng tốt, nhiều năm vẫn như một, mặc dù đứa nhỏ nàng không thể giữ lại, hắn vẫn đối với nàng như lúc ban đầu. Nàng ở Tấn Vương phủ đợi ba năm, sau khi đại tỷ thành Tấn Vương phi, không thiếu khó xử nàng, có thể ra sao đâu, nàng vẫn sống sót, dường như sống khá tốt. Cho đến khi nàng gặp được Việt Vương, cái người chưa bao giờ về kinh, lúc ấy nàng đi dâng hương trở về, trên đường đi, ngựa bị giật mình làm cả xe ngựa ngã nhào, nàng lăn đến chân hắn. Biết được Việt Vương chú ý nàng, Tấn Vương liền đem nàng như món đồ chơi đưa đến Việt Vương phủ. Lúc Việt Vương xuất hiện trong phòng nàng, nàng liền mơ màng ngất đi, đợi cho nàng tỉnh lại, phát hiện cả người đều là máu, đã trở thành gian tế bị người trói chặt.

Gian tế, cho tới bây giờ đều không có kết cục tốt, mà kết cục của nàng, chỉ thảm khốc hơn một chút thôi...chỉ chút thôi...

Hết chương 6.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Đánh Lý thị

“Dao nhi... Dao nhi, đừng sợ, mẫu thân ở đây, mẫu thân luôn ở bên con.”

Tô Thanh lo lắng vết thương của nàng, thu thập xong chén đĩa nên tới xem nàng, khi vào phòng thì thấy nàng cuộn tròn mình lại, khuôn mặt đầy nước mắt.

Mộc Vân Dao mở to mắt, nhìn thấy Tô Thanh, theo bản năng, nàng cười tươi một cái: “Mẫu thân, làm sao vậy?”

“Vết thương của Dao nhi đau nên mới khóc thương tâm như vậy sao?” Tô Thanh lo lắng nhìn nàng.

Mộc Vân Dao sờ sờ mặt, tay dính đầy nước mắt: “Vết thương của con thì không đau, chỉ là con mơ gặp được phụ thân.”

Nàng chuyển dời đề tài, không muốn đem những gì mình vừa trải qua nói ra, quá khứ đen tối mà nàng trải qua, một mình nàng gánh là đủ rồi. Nói đến phụ thân Mộc Thành, Mộc Vân Dao đau đớn vô cùng. Phụ thân đối với nàng sủng ái vô cùng, có phụ thân ở bên, tổ mẫu Lý thị tuyệt đối không dám khi dễ nàng và mẫu thân như thế. Thế mà, phụ thân lại chết đuối dưới sông...

Bỗng nhiên, trong đầu Mộc Vân Dao lóe lên một sự việc: “Mẫu thân, con nhớ rõ ràng kỹ năng bơi của phụ thân vô cùng tốt.”

Đời trước, nàng chỉ nghĩ phụ thân ngoài ý muốn qua đời, cũng không có nghĩ sâu xa, nay xem ra, chuyện này khắp nơi lộ ra sự lạ thường. Lúc phụ thân chết đuối, trời đã chuyển sang mùa đông, lạnh đến nước bị đóng băng, phụ thân đi xuống sông làm cái gì? Rồi sau đó không bao lâu, nàng cùng mẫu thân bị bán vào Trương phủ, mẫu thân chết đi, nàng may mắn trốn thoát nhưng chân bị gãy, thanh danh bị hủy, tiếp theo là Tô gia đến tiếp nàng về... Tuy rằng khoảng cách khi chân nàng bị gãy đến lúc Tô gia tới đón người đã hơn một năm, nhưng đang vẫn thấy trong đó có gì liên hệ với nhau.

Từng sống trong cái nhà ăn thịt người ấy một thời gian, nàng cân nhắc từng tình huống nàng gặp phải nhiều lần, có phải có người ở sau lưng thao túng hết thảy? Có phải có người muốn nàng cùng mẫu thân đều chết?

Tuy nương nàng là nữ nhi Tô gia, từng bị bắt cóc, lại là quả phụ, đối với Tô gia hay các quý nhân kinh thành cũng gây trở ngại gì, vì cái gì mà muốn phí sức như vậy?

Nhắc tới tướng công đã mất, Tô Thanh không khỏi rơi lệ: “Phụ thân ngươi tuy giỏi bơi, nhưng dòng nước vô thường*, chính là đem theo cả mạng đi.”

*vô thường: lúc có lúc không.

Hai người an ủi lẫn nhau một lúc rồi dựa sát vào nhau để ngủ. Nửa đêm, tiếng động lực rơi truyền vào tai, vốn không ngủ sâu, Mộc Vân Dao mở to mắt. Tô Thanh lòng đầy ưu sầu, đến bây giờ cũng chưa ngủ, nghe được tiếng động, giật mình thiếu chút nhảy dựng lên.

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng, cố gắng hạ giọng hết mức có thể: “Suyt, mẫu thân đừng hoảng sợ.”

Nói xong, nàng lén lút xuống giường, từ đầu giường lấy ra một cây gậy ở cạnh giường. Sau khi phụ thân qua đời, mẫu thân luôn thấp thòm ngày đêm, một cái tiêu quả phụ cùng với nữ nhi mười ba tuổi, lại ở đầu thôn, nếu có người muốn tiến vào, hai mẹ con nàng đã không còn đường sống, cho nên dưới gối luôn giấu dao bếp, ở mép giường đặt cây gậy, có thể sử dụng bất cứ tình huống nào, hiện tại là lúc cần dùng tới.

Tìm Tô Thanh đập mạnh, nhưng nhìn thấy nữ nhi dừng cầm, lại cô lấy dừng khí, xuống giường ngăn Mộc Vân Dao: “Đỡ nương...” Dao nhi chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, còn đang bị thương, căn bản không có khí lực, nàng cầm cây gậy trên tay Mộc Vân Dao, lén lút đi tới cạnh cửa, nhìn thấy phòng ngoài qua lại bóng đen đang tìm kiếm gì đó.

Mộc Vân Dao đi theo sau Tô Thanh, nhìn thấy mẫu thân trước mặt đang run run nhưng lại kiên cường che chở nàng, nước mắt lại cứ rơi, nàng nhìn chăm chăm bóng dáng lén lút bên ngoài, ánh mắt đột nhiên rùng mình. Tuy rằng bên ngoài tối đến không thấy rõ mặt, nhưng bóng dáng này thì nàng rất quen thuộc, dù sao đã hận nhiều năm như vậy, nàng nghĩ nghĩ, cầm theo cái bô dùng để tiểu đêm đến, thừa dịp Tô Thanh không chú ý, chạy ra cửa, hung hăng nện vào đầu bóng đen đang lực lợi ở gần tủ.

Tô Thanh kinh sợ, sau khi phục hồi tinh thần, vội từ phòng lao tới, đánh một gậy làm bóng đen ngã trên mặt đất.

Bóng đen nhất thời kinh hãi kêu lên một tiếng: “A!”

Tiếng kêu tuy ngắn ngủi, nhưng Tô Thanh lập tức nhận ra đây chính là bà bà mình, Lý thị. Nhiều năm sợ hãi làm cho nàng theo bản năng muốn buông gậy, nhưng ngay sau đó lại bị Mộc Vân Dao cầm chặt, nàng gây hung hăng mà nện xuống!

Rất khó nhìn thấy mọi thứ, tiến lên từng bước, nghĩ cũng không có việc gì, sau khi Tô Thanh đánh một lúc, áp lực trong lòng đè nén bấy lâu như tìm được nơi phát tiết, nắm chặt cây gậy không ngừng đánh vào, tiếng đánh bốp bốp rơi trên người bóng đen, xuống tay không chút lưu tình nào. Mắt thấy bóng đen nằm yên không tiếng động, Tô Thanh mới cảm thấy sợ, ném cây gậy xuống, cả người run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Ta sống, người sẽ chết!

Editor: Gió Lốc

Mộc Vân Dao vội cầm tay nàng an ủi: “Mẫu thân đừng sợ, chúng ta đánh trộm thôi mà, đi đem ngọn đèn thấp sáng nào.”

Tiếng nói nàng ôn nhu mà kiên định, mang theo một lực lượng vô hình, làm cho Tô Thanh cảm thấy an tâm nhiều, tuy tay chân vẫn còn run run nhưng cũng bình tĩnh đi đốt đèn cho sáng lên, nhờ ngọn đèn mà thấy được rõ thân hình bóng đen, Tô Thanh không nhịn được kêu lên một tiếng: “Máu...máu...”

Trước mắt, Lý thị đã bị đánh đến ngất xỉu, trên đầu có một vết thương lớn, hẳn là do cái bô đập trúng tạo ra vết thương, chảy đầy máu, với ngọn đèn sáng mờ mờ chiếu vào, giống như ác quỷ làm lòng người kinh sợ.

Mộc Vân Dao đón lấy ngọn đèn, giơ trên đầu Lý thị, đôi mắt âm trầm lóe lên một tia sáng lạnh tận xương, lúc này, chỉ cần nàng nghiêng tay một chút, dầu đốt sẽ dội trên người Lý thị, sau đó chỉ cần một mồi lửa, người sẽ bị hỏa thiêu, ác mộng này sẽ không còn.

“Dao nhi!”

Tô Thanh thét lên kinh hãi làm cho Mộc Vân Dao hoàn hồn, ngọn đèn trong tay lắc lư, ngọn lửa chấp chòn, nàng vội vàng bình tâm lại, muốn giết Lý thị không khó, cần phải lặng lẽ thoát khỏi hiềm nghi thì không dễ, nàng có thể mạo hiểm, nhưng mẫu thân không thể, nàng đã thể phải bảo vệ nương, chăm sóc nương cẩn thận, hơn nữa, chết thực dễ dàng, đối với Lý thị mà nói, chết thì quá tiện nghi, phải cho bà ta sống không bằng chết mới đúng!

Mộc Vân Dao chớp chớp mắt, quay đầu lại thì thấy mắt u ám biến mất, khôi phục lại bộ dáng nhu nhược vô hại: “Mẫu thân, ngài...”

“Dao nhi!” Tô Thanh hô lên, ngay sau đó Mộc Vân Dao cảm thấy da đầu đau nhói, thì ra Lý thị đã tỉnh lại, đang cầm tóc nàng, chuẩn bị tát nàng một bạt tay.

“Ngươi dám!” Mộc Vân Dao quát lên, âm thanh trong trẻo nhưng đầy sát ý!

Lý thị run lên, chống lại cặp mắt lạnh lẽo đến cực điểm của Mộc Vân Dao, lại cảm thấy một sự lạnh lẽo hội tụ ở cổ họng, làm cho bà khó thở: “Ngươi...Cái tiểu tiện nhân, ngươi...” Tiểu tiện nhân này sao tà môn như thế này?

Mộc Vân Dao cười lạnh, ngọn đèn chiếu vào nàng, từng vết xanh tím trên mặt, càng hiện ra sự âm u hơn nhiều: “Ngươi dám đánh ta, ta liền tạt dầu đốt vào người ngươi, sau đó lại châm lửa cho ngươi!”

“Ngươi... Cái tiểu tiện nhân, quả là tâm địa đen tối, ngươi dám đối với ta như vậy à, ra là tổ mẫu ngươi!” Lý thị cứng miệng nói nhưng trong lòng đã có chút bồn chồn: “Sớm biết ngươi như vậy, khi ngươi sinh ra, nên bóp chết ngươi cho rồi!”

“Đáng tiếc, ngươi không bóp chết ta, hôm nay ngươi phải chết là ngươi! Vào Trương phủ cũng đã triệt đường sống của ta rồi, ta sẽ kéo ngươi chôn cùng, đến địa ngục, còn phải xem diêm vương thẩm phán ngươi, mụ già ác độc hãm hại tức phụ cùng tôn nữ của mình, cắt đầu lưỡi rồi lại móc mắt, cắt gân lột da, nhốt vào cũi âm ti, trọn đời không đầu thai làm ngươi!”

Lý thị tim đập mạnh, vội đẩy Mộc Vân Dao sang một bên: “Tiểu tiện nhân ngươi, ngươi... Dù sao ngươi phải đi Trương phủ, ta sẽ không so đo với ngươi. Trương tài chủ thích nhất những cô nương còn nhỏ, ngươi một thân da thịt mềm mại như tàu hủ non, vào tay hắn, một miếng da nguyên vẹn khó mà tìm thấy được, với hoàn cảnh sống không bằng chết như vậy, liệu ngươi có còn miệng lưỡi bén nhọn được nữa hay không!”

Lý thị hận đến nghiến răng nghiến lợi, trước kia ở tù quần áo còn kiếm được năm lượng bạc, sau khi về nhà bà không ngủ được, cứ nghĩ liệu còn có ngân lượng ở đó không nên quay lại tìm thử một chút. Dù sao tiền đó là do con trai trước khi chết kiếm được, bà cứ thoải mái lấy, ai ngờ, bạc thì không thấy, mà lại bị đánh một trận.

Mộc Vân Dao bị đẩy ra, nàng đứng không vững, ngọn đèn trong tay chấp chòn rồi dập tắt, trong phòng trở về một màu đen tối, chỉ có thể nghe tiếng Lý thị thở hỗn hển. Một cái ý niệm trong đầu bỗng hiện lên, Mộc Vân Dao nắm chặt tay, căn cứ theo trí nhớ, quay người tìm cây gậy, rồi đánh mạnh quất vào chân Lý thị!

Lý thị không phòng bị, bị đánh trúng, té nhào trên đất, Mộc Vân Dao không cho bà cơ hội đứng lên, dùng hết sức mình kết hợp với cơn giận dữ và nỗi căm hận, một gậy hung hăng đánh vào đùi Lý thị, chỉ nghe tiếng rắc của xương vang lên, Lý thị thét như tiếng heo bị giết: “A... tiểu tiện nhân, ta giết ngươi, giết chết ngươi!”

Mộc Vân Dao phớt lờ bà ta, bình tĩnh thong thả đi đến cạnh bàn cầm lấy cái châm lửa, xé đại một mảnh vải rồi châm vào, sau đó thấp đèn dầu sáng lên, chẳng mấy chốc cả phòng được thắp sáng.

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đánh gãy chân ngươi

“Tiểu tiện nhân, ngươi muốn chết thì tự đi mà chết, không cần kéo lão nương chôn cùng, đồ đáng chết, ngươi đang muốn thiêu cháy ta?” Nhìn ngọn lửa xung quanh, Lý thị sợ vô cùng, vừa thét chói tai vừa lùi ra ngoài, sắc mặt hoảng sợ cực độ.

Mộc Vân Dao bước về phía Lý thị, nhìn ánh mắt bà ta hoảng sợ, đẩy tù quần áo đè vào cái đùi bị gãy của Lý thị.

“A...a...”

Tiếng thét chói tai làm màng nhĩ người ta đau đớn, trong đêm khuya yên tĩnh truyền đi thật xa.

“Dao... Dao nhi...” Tô Thanh run rẩy, ánh mắt phức tạp nhìn Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, sự ngoan lệ trong mắt tan dần, nước mắt chảy ra ròng ròng: “Mẫu thân, con bắt đắc dĩ mới làm vậy, con phải bảo vệ nương và bản thân, nương tin con đi, con sẽ không hại người.”

Nàng sợ Tô Thanh sẽ cảm thấy nàng tàn nhẫn, cho rằng nàng là cái quái vật máu lạnh, nhưng nàng không còn cách nào, sau bốn ngày Tô Thanh bước vào đường chết, cho nên, nàng muốn thay đổi, chẳng sợ con đường đỏ trần ngập máu, cũng không thể ngồi chờ chết, vì thế nàng muốn lợi dụng Lý thị, đem cái sức sinh Trương tài chủ giết chết, chỉ có như vậy, nàng cùng mẫu thân có thể bình an mà sống.

“Dao nhi đừng sợ, đừng sợ, là mẫu thân châm lửa, người là do mẫu thân đánh, con đi đi, chạy mau đi!” Tô Thanh vội đem Mộc Vân Dao vào lòng, nàng sợ, sợ đến phát run cả người, ngay cả nói cũng không thông, đáng lẽ nàng nên xa lánh khi thấy đứa con mình quá tàn nhẫn, nhưng nàng không làm được. “Dao nhi, tranh thủ cơ hội này, chạy đi, càng xa càng tốt, mãi mãi đừng quay về đây!”

Tô Thanh nhìn Lý thị, trong mắt mang theo hận thù, trước giờ nàng nghĩ thật đơn giản, nhưng bà bà mỗi ngày luôn tìm cơ đánh chửi nàng vậy mà bây giờ còn muốn bán mình cùng nữ nhi để đổi bạc, lần đầu tiên nàng hận đến lấy máu trong đầu tím. Nhiều năm rồi, Mộc Thanh cùng Vân Dao là tất cả của nàng, nay, Mộc Thanh đã mất, bầu trời như sụp đổ nhưng nàng không thể kiên cường, đã là nương của đứa nhỏ, nàng phải bảo vệ đứa nhỏ của mình! Chẳng sợ dùng cả mạng mình để đổi lấy, cũng không bao giờ đem nữ nhi đẩy vào hồ lửa!

“Không, mẫu thân, ngài cứ yên tâm, chúng ta sẽ không sao cả, lúc này chúng ta đều sống thật tốt mà, phải chết là bà ta, là bọn họ, là những người làm hại chúng ta!” Mộc Vân Dao ánh mắt lạnh như băng mang theo hơi thở bạo ngược, nhìn Lý thị đang ngồi trên mặt đất.

Vào mùa đông, trời trở nên khô hanh, lúc xây nhà ở đều dùng vật liệu là gỗ lâu năm, chỉ một chút mồi lửa đều dễ dàng bốc cháy, chốc lát, cả tù quần áo cũng cháy.

Lý thị kêu đến khản cả họng, lúc đầu còn chửi mắng thậm tệ, sau cùng lại bắt đầu cầu xin Mộc Vân Dao: “Dao nhi, ta là tổ mẫu của ngươi, ngươi cứu... làm ơn cứu ta đi!”

“Tổ mẫu, hôm qua, mẫu thân quý xuống cầu xin ngươi đừng đem hai mẫu tử ta bán đi, ngươi không đồng ý, ngươi cảm thấy ta sẽ cứu ngươi à?”

“Không, ta không bán các ngươi đâu, về sau, ba người chúng ta nương tựa nhau để sống.”

“Ồ, nói thật dễ nghe, tiếc là chữ lại từ miệng ngươi phun ra, ta không tin được cái nào. À mà ngươi cũng đừng tuyệt vọng sớm, ta không để ngươi chết đâu.” Ít nhất bây giờ sẽ không.

Nói xong, bên ngoài đã huyền não tiếng kêu dập lửa, trong phòng không ngừng có những miếng gỗ bị thiêu cháy rớt xuống. Một cây gỗ cháy rơi xuống trước mặt Mộc Vân Dao, Tô Thanh muốn kéo nàng né xa ra nhưng Mộc Vân Dao lại không nhúc nhích: “Mẫu thân, đừng sợ, con sẽ bảo vệ nương.”

Nói xong, nàng nhìn khúc gỗ bốc lửa trước mặt, ngồi xổm xuống, cắn răng cầm lên. Tô Thanh hét hoảng: “Dao nhi!”

Mộc Vân Dao sắc mặt trắng bệch thả tay ra, bàn tay toàn là máu thịt bê bết, nàng sờ mặt Tô Thanh làm mặt dính đầy than và máu, sau đó mới dùng sức đẩy tù quần áo.

“Mẫu thân, giúp ta đẩy nó ra, cứu tổ mẫu ra!”

“Dao nhi...”

“Mẫu thân tin tưởng con!” Thời gian khẩn cấp, nàng không kịp giải thích rõ ràng.

Lý thị đã muốn điên: “Quý, ngươi là đồ ác quỷ, cứu mạng với, ai đó cứu với! Tiểu tiện nhân, đồ đáng chết, cút, cút ngay!” Không là quỷ sao có khả năng tàn nhẫn đến như thế.

Mộc Vân Dao mặt lạnh dần, vừa nâng tù quần áo lên một chút, nghe thấy thế liền buông tay, rắc, Lý thị vốn đã gãy chân, nay hình như lại gãy làm hai nửa, đau đớn cùng hoảng sợ cực độ làm cho bà ngất đi.

Tô Thanh giúp đỡ Mộc Vân Dao đem tù quần áo nâng ra, rồi cùng nhau hợp lực kéo Lý thị theo hướng cửa mà đi.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Người nói phải có người tin!

Trước cửa đã tụ tập thôn dân đến dập lửa, xem thấy có bóng người ở cửa, vài cái nông phu vội vàng tiến lại, bắt chắp nghi kị khác giới, kéo Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh đang kéo Lý thị ra ngoài.

Không khí trong lành tràn vào phổi, Mộc Vân Dao ho sặc sụa, liền có người đưa nước đến: “Thiên gia phù hộ, người không có việc gì là tốt rồi.”

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự cảm kích, trong mắt không ngừng rơi lệ: “Đa tạ Dương thẩm, tổ mẫu, tổ mẫu...”

“Trời, tay của ngươi làm sao...” Dương thị hoảng sợ, làn da hoàn hảo của Mộc Vân Dao rất nổi tiếng cùng với bàn tay trắng nõn, không ai trong thôn sánh bằng, giờ đây không biết đã làm gì mà hai tay đều là máu, lòng bàn tay phồng rộp nhìn thật đáng sợ.

Mộc Vân Dao chảy đầy mồ hôi trên trán, hai mắt linh động bắt đầu lo lắng: “Khi cứu tổ mẫu, tay bị thương nhẹ thôi, cháu không sao, chân tổ mẫu bị tù đề bị thương, lúc bà tỉnh lại sẽ đánh chết cháu mất...”

Lý thị nổi tiếng là không phân rõ phải trái trong thôn, đối xử với tức phụ cùng tôn nữ mình vô cùng khắt khe, làm cho nhiều người nhìn không nổi, nhưng đó là việc của Mộc gia, bọn họ là người ngoài không tiện xen vào, nhưng với tình huống hiện tại, nha đầu kia vì cứu Lý thị làm bị thương đến như vậy, Lý thị không biết cảm ơn thì không thể để yên như vậy được.

“Nha đầu ngươi cứ yên tâm, ngươi cứu tổ mẫu ngươi, nàng sao lại đánh ngươi được chứ.”

Mộc Vân Dao như không nghe thấy an ủi, cẩn thận tựa vào Tô Thanh, cùng Tô Thanh ôm nhau, ngơ ngẩn nhìn căn nhà đang cháy.

Nhìn hai người ốm yếu như vậy, thôn dân chỉ biết lắc đầu, cô nhi quả phụ nhìn thật đáng thương. Mộc Thành là thư sinh duy nhất trong thôn Thạch An, tính tình ôn hòa, rộng lượng, thường giúp viết thư linh tinh, thanh danh khá cao. Mặc dù vậy, một số người luôn ghen tỵ khi thấy hắn cười được Tô Thanh, một thiếu nữ rất xinh đẹp luôn cười dịu dàng với hắn, không thể nói cái gì xấu về hắn được, chỉ có thể chua chát nói có phúc. Chỉ duy nhất không tốt là mẫu thân hắn. Lý thị tính tình chanh chua, chỉ vì một cái lông gà cũng có thể nháo đến trời với láng giềng, hơn nữa làm người cực kỳ hà khắc, vì một chút tiền mà ngăn cản làm Mộc Thành cưới xa, khiến phụ thân Mộc Thành phiền muộn vô cùng.

“Khụ khụ, tiểu tiện nhân, đồ tiện nhân đáng chết!” Lý thị tính, vừa mở mắt liền mắng Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao rúc vào Tô Thanh, trên mặt mang theo sự sợ hãi: “Tổ mẫu, ngài có sao không?”

“Tiểu tiện nhân, ngươi hại ta ra như vậy, còn dám hỏi ta có sao không hả? Ai da, chân của ta...”

“Tổ mẫu, chân người bị tù quần áo đè trúng bị thương, cháu cùng mẫu thân đã cố gắng nâng tù lên, bằng không, chúng ta đã sớm ra khỏi nhà rồi.”

“Thúi lắm, là do ngươi, là ngươi đánh gãy chân ta, đồ tiện nhân, chờ lão nương khỏe hơn, ta đánh gãy chân chó của ngươi!”

Mộc Vân Dao co rúm người lại, bỏ nhào vào lòng Tô Thanh, cả người run run, nhưng trong mắt phát tia sáng lạnh lẽo.

Thôn dân xung quanh nhìn không nổi: “Lý đại nương, chúng ta đều thấy Vân Dao nha đầu vì cứu ngươi, cả hai bàn tay đều bị thương do lửa đốt, ngươi còn mắng chửi nàng, ngươi còn lương tâm không?”

“Đúng vậy, sau khi Mộc Thành mất, ngươi liền khó xử các nàng bằng mọi cách, không sợ thất đức à.”

Lý thị nghe vậy, giận vô cùng, đã đau đến muốn ngất đi, nhưng tính không ăn thiệt vẫn còn: “Bớt xen vào việc của người khác đi! Ta giáo huấn tức phụ cùng tôn nữ mình mắc mớ gì đến các người?”

“Ngươi...” Dương thị tức giận, tiến lên vỗ vỗ vai Mộc Vân Dao, nói với Tô Thanh: “Phòng ở đã không còn, các ngươi không còn nơi nào để đi, hôm nay cứ lại nhà ta ở một đêm đi rồi tính sau.”

“Không được đâu ạ” Mộc Vân Dao ngẩng đầu, “Đa tạ Dương thẩm, nhưng chân tổ mẫu đang bị thương, cần người chăm sóc nên nương và cháu tạm thời ở nhà tổ mẫu là được rồi.”

“Tính tình bà ta như vậy...” Dương thị không nói hết lời, nhưng sắc mặt tràn đầy chán ghét.

“Không sao đâu ạ, tổ mẫu không thể động, thân là tức phụ và tôn nữ nên tận hiếu, bằng không, phụ thân trên trời mà biết được, sợ là muốn trách cứ.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng nói, sự lương thiện và hiểu biết của nàng làm thôn dân không khỏi gật đầu tán thưởng, quả nhiên là nữ nhi do người đọc sách dạy dỗ, tính tình này làm ai cũng thương tiếc.

Hết chương 10.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ta nhất gan

“Ta không cần hai người chiếu cố, với tâm tư đen tối của hai người, có thể thừa dịp lão nương không thể nhúc nhích, âm thầm giết chết ta?” Nghĩ đến khi Mộc Vân Dao tàn nhẫn, Lý thị rung mình.

Mộc Vân Dao đi đến trước mặt Lý thị, giống như muốn xem thương thế bà ta thế nào, thừa dịp không ai chú ý, ấn vào vết thương bà ta. Đau đớn làm Lý thị rống lên rồi ngất đi.

“Tổ mẫu, ngài không sao chứ, tổ mẫu... Dương thẩm, làm phiền ngài hỗ trợ đem tổ mẫu ta nâng về nhà với.”

Mộc Vân Dao thật xinh đẹp, chưa được mười ba tuổi, đã có phong thái tao nhã, nhất là đôi mắt, thanh lãnh như băng chứa đựng nước, làm cho người xem liếc mắt liền thấy không đành lòng.

“Đưa nhò này, người thật mềm lòng... Thôi quên đi, tổ mẫu người đang gãy chân, chắc cũng không thể lại đánh chửi các người, lại đây, Trương gia, giúp cái nào.”

Lý thị ở cách đây cũng không xa, một mình sống trong ngôi nhà to lớn chẳng bù với nhà Mộc Vân Dao có ba người ở, nơi này là do phụ thân nàng xây dựng để cùng nhau ở, nhưng Lý thị luôn tìm cách làm khó dễ mẫu thân nàng, nhất là sau khi làm hại mẫu thân sinh non, phụ thân liền tìm nơi khác xây nhà rồi chuyển ra sống.

Dàn xếp Lý thị xong, Mộc Vân Dao cảm tạ các thôn dân, sau đó mọi người đều rời đi, vào mùa đông, đêm khuya có thể lạnh đến đem lỏ tai người đông cứng, bọn họ cũng không muốn ở bên ngoài lâu.

Tô Thanh cố gắng bình tĩnh lại, định hé miệng thì phát hiện hai hàm răng va vào nhau phát ra tiếng lập cập: “Dao nhi...” Chuyện tình mới xảy ra đã làm nàng sợ hãi.

Mộc Vân Dao cầm tay nàng, ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nói: “Mẫu thân chắc lạnh lắm rồi, con đi thiêu kháng*, nhìn sắc trời thì còn hơn hai canh giờ* nữa trời sẽ sáng, lại ngủ một lúc đi.

*hai canh giờ: 4 tiếng.

*kháng: cái giường, đủ chỗ cho hai, ba người ngồi hoặc nằm, ở trên giường có khi có bàn uống trà, thường đặt tại phòng chính trong nhà.

“Dao nhi, tổ mẫu người, bà ấy sẽ không có việc gì chứ?”

“Yên tâm, không bị gì cả.” Người tốt đoán mệnh, tai họa tồn ngàn năm, Lý thị, không cần lo lắng, còn có sức mắng chửi mà còn sức lực tràn đầy lắm.

Thiêu kháng tốt lắm, Mộc Vân Dao diu Tô Thanh ngồi lên, ấm áp từ dưới truyền đến, tâm thần căng thẳng dần thả lỏng.

“Mẫu thân, người ngồi ở đây, con đi xử lý vết thương cho tổ mẫu một lát.”

“Dao nhi, tay con bị thương, để cho nương làm cho.”

“Một chút thương không ảnh hưởng gì, mẫu thân nghe con đi.” Mẫu thân tính tình ôn nhu, thiện lương, để nương đi đối phó Lý thị sẽ chỉ chịu khi dễ, việc này nên do chính nàng làm.

Tô Thanh cảm thấy không ổn, nhưng nhìn dáng vẻ trầm ổn của nữ nhi, liền nghe theo nàng.

Giường khá lớn, Lý thị nằm ở đầu giường gần lò sưởi, cái chân thì được bó lại, vết máu vẫn không ngừng chảy ra. Mộc Vân Dao lấy chậu nước, cầm khăn giùm bà rửa vết máu, động tác cẩn thận, nhưng không nhẹ nhàng làm Lý thị đau đến tỉnh lại.

“Người... người muốn giết lão nương à?” Sắc mặt Lý thị trắng bệch, nghĩ đến đáng về ngoan lệ khi lửa cháy lớn, cảm thấy tim phát run, lúc này lại không có người ngoài, nếu Mộc Vân Dao muốn làm bậy, bà muốn chạy cũng không chạy được.

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: “Tổ mẫu nói cái gì, chúng ta là người một nhà, hiếu kính người còn không kịp sao lại giết người?”

“Người không phải là người, người là quỷ, là con quỷ đòi nợ!”

“Không làm việc đuổi lý, không sợ quỷ gõ cửa, nếu người không nợ ta, liền không cần sợ ta đến đòi nợ.”

Mộc Vân Dao dùng sức đem chân Lý thị đuổi thẳng rồi dùng vài quán nhiều lớp. Lý thị đau đến chết đi sống lại, miệng cứ la mắng. Mộc Vân Dao càng dùng sức dưng vào vết thương.

“A...Tiểu tiện nhân.. người cố ý...”

“Ta nhát gan, tổ mẫu đừng mắng ta nữa, một khi người mở miệng, ta lại sợ đến run tay, không kiểm soát được tay.”

Lý thị hận đến cắn răng, vừa hé miệng thì Mộc Vân Dao liền ấn mạnh lên vết thương một chút, làm cho bà không dám tùy ý kêu la tiếp. Tô Thanh ở một bên nhìn mà muốn hét hồn vỡ mật.

“Mẫu thân, đừng sợ, chúng ta ngủ đi.”

“Dao nhi, tay con...” Tô Thanh đau lòng cầm lấy cổ tay nàng, vốn đang bị thương lại dính nước, nhìn có vẻ càng khủng khiếp hơn.

“Mẫu thân yên tâm, qua vài ngày sẽ không còn gì.” Làn da của nàng tốt, vết thương cũng mau khép miệng, càng không dễ lưu sẹo. Đồi trước, chân bị gãy không được ai chữa trị, xương đều lòi ra ngoài, nhưng vẫn phát triển tốt lắm. Vết thương trên tay nhìn khá nghiêm trọng, nhưng chẳng bao lâu sẽ khỏi hẳn, bằng không, nàng cũng không dùng khổ nhục kể này.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Gặp cố nhân

Sáng sớm hôm sau, Mộc Vân Dao liền tỉnh lại. Tối hôm qua, mẫu thân bị kinh hách, lúc này vẫn còn đang ngủ. Nàng nhẹ nhàng xuống giường, không muốn đánh thức nương.

Nhìn thấy Lý thị hai má đỏ lên, cau mày, phát tiếng hừ hừ, đã muốn phát sốt. Mộc Vân Dao lạnh lùng thu hồi tầm mắt, đi đến sài phòng* đeo sọt, ra cửa đi về phía sau núi. Nếu đã diễn thì phải diễn cho trọn, nàng hận Lý thị, cũng không phải vì bà ta hủy hoại thanh danh nàng.

*sài phòng: phòng chứa củi, phòng bếp.

Đồi trước, nàng cái gì cũng mất, đồi này, nàng phải được tốt nhất, kể cả thanh danh cũng vậy!

Hạ Yển thôn nằm ở rìa thành, dưới chân núi. Trên núi, cây mọc rậm rạp, mọc không ít thảo dược đại. Ngày thường, người trong thôn có người sinh bệnh, sẽ lên núi hái một ít thảo dược nấu nước uống, đa số đều dần hết bệnh. Vào mùa đông, gió lớn đập vào mặt người như kim đâm, chi chít khắp mặt. Tuy thế, Mộc Vân Dao vẫn không dừng bước tiến, khóe môi luôn mỉm cười.

Trên núi, cây cối đa số đều héo rũ, muốn tìm thảo dược càng không dễ dàng, may mà mắt nàng tốt, rất nhanh tìm được cây kẻ cầm máu và dây cà có tác dụng gây tê. Lấy xong, nàng tiếp tục đi về phía sau núi. Phía sau núi có dòng nước chảy, hơn nữa, dòng nước này ấm áp quanh năm, nàng muốn đi ven dòng tìm một con rắn, để làm lễ vật đưa cho Trương tài chủ, người muốn nạp mẫu thân nàng làm thiếp.

TỀ LỄ!

Vòng qua sườn núi, liền nhìn thấy màn sương mù mỏng đang bốc lên, Mộc Vân Dao bước nhanh hơn, đặt sọt xuống, nâng nước ấm lên rửa mặt, cảm thấy tâm tình thả lỏng rất nhiều. Cong môi, nhìn nơi nơi đánh giá, nơi này có ôn thủy*, chung quanh có nhiều cỏ cây còn xanh mướt, là nơi mà rắn rất thi đào hầm ngủ đông.

*ôn thủy: nước ấm, nước nóng.

Xem kĩ từng ngọn cỏ ở nơi um tùm, nàng đạp lên tảng đá đi qua dòng suối nhỏ, ngồi xổm xuống, xoay người đem nơi bụi cỏ mọc cao đẩy ra hai bên, liền cảm giác trước mắt có vật sắc nhọn lóe lên, một lưỡi dao sắc bén đặt ở cổ.

“Người là ai?” Giọng nói trầm thấp mang theo sự lạnh lẽo, mỗi một chữ đều sắc bén như lưỡi dao.

Mộc Vân Dao cả người cứng ngắc, ớn lạnh cả sống lưng, khiến nàng xuất ra một tầng mồ hôi lạnh: “Ta là thôn dân của Yển thôn dưới chân núi, lên núi hái thuốc, không có ác ý gì.”

Lưỡi dao vẫn để ở cổ, một sự đau đớn truyền đến, con người Mộc Vân Dao co rút nhanh, vội nói: “Ta có thuốc cầm máu!” Nàng ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, người này hẳn là bị thương không nhẹ, hy vọng hẳn thấy sự hỗ trợ của nàng mà không động thủ giết nàng!

Ngoài tiếng suối chảy róc rách từ trên cao xuống, Mộc Vân Dao nghe tiếng tim mình đập rõ ràng. Một lúc lâu, trong bụi cỏ cũng có động tĩnh, con dao được thu hồi, một gã nam tử ngồi dậy. Mộc Vân Dao không dám có dư thừa động tác, liền đem ánh mắt nhìn ra sau, vừa thấy, trong lòng không khỏi kinh hãi!

Trước mắt là một nam tử trên mặt dính đầy máu đen, nhưng vẫn không tổn hao phong thái tôn quý bản thân, khuôn mặt tái nhợt, lông mày nghiêm nghị, cả khuôn mặt mỗi một đường nét đều như tỉ mỉ khắc ra, nhất là một đôi con ngươi đen mang theo khí lạnh mãnh liệt như đầm nước lạnh giá, nhàn nhạt quét qua là lúc con ngươi ấy phát ra tia lạnh sắc nhọn giống như một cây kim bạc được ngâm lạnh trong đêm. Riêng dụng mạo đã làm cho Mộc Vân Dao cực kỳ hoảng sợ, không dám tin thân phận của hắn: Việt Vương! Đương triều tứ hoàng tử Ninh Quân Việt!

Tuy rằng chỉ thấy qua một lần, nhưng chỉ có người đã gặp qua hắn, cho dù là thoáng nhìn, cũng có thể nhận ra, thật sự là hắn, khí thế lãnh liệt trên người quá đặc thù*.

*đặc thù: riêng biệt.

Mộc Vân Dao không thể kìm chế cả người không run, trong lòng xuất hiện một nỗi hận cùng sợ hãi lan ra, kết cục của cái chết không minh bạch của nàng là ở Việt Vương phủ, đến chết cũng vẫn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết một điều là cùng Việt Vương có liên quan.

Ánh mắt Ninh Quân Việt nâng lên, con ngươi đen như một đầm lạnh: “Được đâu?”

Mộc Vân Dao hoàn hồn, sau đó vội cúi đầu xuống: “Ồ cạnh dòng suối nhỏ, ta đi qua lấy.” Định mạnh tay yếu, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa, bây giờ còn không thể gây nhiều chuyện, nếu là khiến Tô gia chú ý sớm, liền hỏng bét.

Ninh Quân Việt không lên tiếng, nhìn nàng chậm rãi đứng dậy, khi đạp tảng đá đi qua dòng suối nhỏ không có đứng vững, liền rơi xuống nước làm ướt làn váy.

Mộc Vân Dao cầm chặt dây sọt, hít thở thật sâu mấy lần đem cảm xúc áp chế đi, không thể làm cho Ninh Quân Việt nhìn ra manh mối, nếu không dựa vào tính tình hắn, tuyệt đối sẽ không lưu lại người sống.

Mang theo thảo dược đưa qua, đôi mắt Mộc Vân Dao không dám nâng lên: “Đây là cây kế mà ta hái được, có thể cầm máu.”

Ninh Quân Việt nhìn thảo dược khô cần, trong mắt hiện lên tia lạnh: Một nắm cỏ khô, chẳng lẽ để hắn trực tiếp ăn hết?

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chử tử và sợi dây hồng

Mộc Vân Dao ý thức được không ổn, vội vàng tìm kiếm xung quanh, nơi này nước ẩm áp, nghĩ chắc có thảo dược tươi. Nàng không đi quá xa, liền thấy được thứ cần tìm, vội vàng nhổ ra rồi đi rửa sạch.

“Người bị thương ở chỗ nào?” Ven bờ cỏ dại mọc khá cao, đến cả vai Ninh Quân Việt, nàng chỉ ngửi thấy mùi máu tươi, lại không biết hắn bị thương ra sao.

Ninh Quân Việt lạnh lùng nhìn nàng một hồi lâu rồi mới mở miệng: “Ngược.”

Đây cỏ dại ra, Mộc Vân Dao giật mình, quần áo trên người hắn đã nhuộm thành màu đỏ, một vết thương từ bả vai trái kéo dài xuống xương sườn phải, miệng vết thương lộ cả thịt ra, sâu đến thấy xương bên trong.

Nói một tiếng ‘đắc tội’, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng mà nhanh chóng đem áo Ninh Quân Việt cởi xuống, nhìn thấy miệng vết thương, không khỏi hít một hơi thật sâu, vết thương khá sâu, máu chuyển từ màu đỏ sẫm thành đen, nếu không cẩn thận chăm sóc, sợ là mạng này nên nói lời cuối cùng.

Việt Vương ở trong triều có địa vị khá xấu hổ, hắn là con trai trưởng của Vi hoàng hậu, địa vị đáng lẽ phải được tôn sùng, do Vi hoàng hậu độc sát các hoàng tử mà có tội, mặc dù không bị phế ngôi hoàng hậu mà bị đày vào lãnh cung. Ở lãnh cung sinh ra Việt Vương, mất máu quá nhiều mà chết. Việt Vương từ nhỏ đã không được hoàng đế thích, trước mười bốn tuổi vẫn sinh hoạt tại lãnh cung, mười bốn tuổi đã được phong vương, đất phong* lại ở biên cảnh nơi lạnh khủng khiếp, Việt Tây.

*đất phong: đất được vua cho.

Sau lễ phong vương, liền bị đưa về Việt Tây, đợi đến tám năm. Trong triều, ai cũng hiểu được, nói là phong vương, thực ra không khác lưu đày là mấy. Ở trong trí nhớ của nàng, Việt Vương hắn là ở sau ba năm nữa mới từ biên cảnh trở về mới đúng, như thế nào lại xuất hiện ở Yên sơn?

Trong lòng cân nhắc, động tác trong tay không ngừng lại, đã dùng khăn vải tũn thân* nhúng nước rửa sạch vết máu, chỉ còn lại miệng vết thương...

*tũn thân: luôn mang bên người.

“Cái kia...cho ta mượn chủy thủ* xài một chút đi.” Mộc Vân Dao nói có chút do dự, nàng có thể cảm nhận được Việt Vương phòng bị* với nàng, sợ thấy tình hình không tốt, hẳn sẽ lấy mạng mình.

*chủy thủ: dao găm

*phòng bị: đề phòng, cảnh giác.

“Da thịt chỗ vết thương của ngươi vừa bầm vừa đen, hơn nữa có dính độc, nếu không đem thịt này cắt đi, dùng đắp thuốc cầm máu thì vẫn không hiệu quả.”

Ninh Quân Việt đưa chủy thủ cho nàng, ánh mắt lạnh như băng quét nhẹ vào cổ mảnh khảnh của nàng, tiểu cô nương này khá gầy và yếu ớt, cái cổ trắng nõn kia, hẳn dùng một tay có thể bóp được, muốn giết nàng thật dễ dàng.

Mộc Vân Dao cảm giác lạnh cổ, giống như bị một mảnh thú nhin chòng chọc, tim đập nhanh hơn. Cầm lấy chủy thủ, cẩn thận tới gần ngực hẳn: “Ngươi cố chịu đựng, sẽ rất đau đấy.”

Ninh Quân Việt không thêm để ý, tầm mắt nhìn mặt Mộc Vân Dao một chút rồi lại nhìn xuống cổ nàng. Phía trên có dấu xanh tím do bị hẳn bóp khi nãy, khó nhìn thấy bộ dáng lúc đầu nhưng cổ nàng ta thật đẹp, trắng nõn trơn bóng như ngọc, tầm mắt hẳn lại hạ dần xuống, thấy có một dấu đỏ ửng, làm cho hẳn muốn dùng tay sờ một chút.

Ninh Quân Việt cứ im lặng mãi, Mộc Vân Dao thì đàm đã mồ hôi, nhìn thấy miệng vết thương chảy ra màu máu đỏ tươi, vội vàng nhai nát dược thảo giúp hẳn đắp lên: “Ồn rồi, ngươi...”

Lời nói còn chưa dứt, đột nhiên cảm giác cổ lạnh đi, một bàn tay lạnh đang bám trên cổ nàng.

Ninh Quân Việt hơi nheo mắt lại, xúc cảm này không khác ấm ngọc là bao, ấm áp mềm mại còn có mùi hương, theo suy nghĩ trong lòng, hẳn nhẹ dùng ngón tay chạm vào nơi đỏ ửng đó, cảm thấy người trong lòng giật mình.

Mộc Vân Dao kinh hoàng, thân thể cứng ngắt như tảng đá: “Ta đối với ngươi có ân cứu mạng, ngươi sẽ không lấy oán trả ơn, giết ta đâu nhỉ?”

Trong mắt hiện lên sự hứng thú, Ninh Quân Việt buông tay, nhìn hai mắt nàng mở to, đôi mắt trong như nước đang gọn sóng đã xuất hiện một ít nước mắt, so với nước suối còn muốn trong suốt hơn, giống như mèo con hẳn nuôi hồi nhỏ, đều yếu ớt, không chịu nổi một đá.

Hắn thu hồi tay lại, nhìn cổ nàng mang một sợi dây hồng, liền thẳng tay nắm kéo đứt: “Nợ một cái nhân tình, ngươi có thể yêu cầu.”

Mộc Vân Dao nhẹ nhõm, thở dài một hơi, sát ý trên người hẳn đã mất: “Ta đi đây.”

Nói xong, không thấy Việt Vương nói gì, nàng cẩn thận lui về sau, sau đó cầm lên cái sọt chạy nhanh đi, trong tay còn cầm chủy thủ khi nãy giúp hẳn xử lý vết thương.

Rắn thì không tìm được, chuỗi chủy thủ này thay thế rắn giúp việc cho nàng.

Chạy được khoảng hai khắc (tầm 30 phút) thì đã tới chân núi cho đến khi nhìn thấy người trong thôn, Mộc Vân Dao mới ngừng chạy, há mồm thở dốc, cất chủy thủ đi, lau mồ hôi trên trán, làm như không có việc gì tiến vào thôn.

Hiện tại, nàng vô cùng sợ chết, bởi vì mẫu thân cần nàng bảo vệ, thù lớn chưa báo, tâm nguyện chưa thành, nàng muốn sống thật tốt, so với bất cứ kẻ nào đều tốt hơn mới được.

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lần sau tắt nước sôi

Việt Vương thu hồi tầm mắt, không bao lâu có hai gã thị vệ chạy tới: "Gặp qua chủ tử, thuộc hạ đến chậm, thỉnh chủ tử trừng phạt."

Việt Vương cúi đầu, nhìn sợi dây đỏ quấn quanh một mặt trăng lưỡi liềm, phía dưới còn có hai cái chuông bạc nho nhỏ, vang tiếng "đỉnh linh" vui tai: "Hạ Yên thôn, tra!" Dám lấy chủy thủ của hẳn, cũng là người gan lớn.

"Vâng."

.....

"Ai nha, Vân Dao nha đầu, nguoi đi làm cái gì vậy?" Dương thẳm nhìn thấy Mộc Vân Dao làn váy ướt đầm, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, mùa đông lạnh như vậy, không phải là thời điểm nghịch nước.

"Chân tổ mẫu bị thương khá nghiêm trọng, cháu cùng mẫu thân lại không có bạc để thỉnh đại phu, chỉ có thể lên núi tìm chút thảo dược, giúp tổ mẫu trị liệu thương mà thôi." Mộc Vân Dao rũ mắt xuống, trên mặt hiện vài phần luống cuống: "Cháu nghĩ phía sau núi có ôn tuyền sẽ khá ẩm áp, chắc sẽ có thảo dược còn sống, không cần thận bị té xuống nước....."

"Nha đầu nguoi sao mà thành thật, tổ mẫu nguoi là thứ không có lương tâm, đi, ta cùng nguoi đi xem, hai mẹ con nguoi ốm yếu như vậy sao đỡ nỗi bà ta."

"Đa tạ Dương thẳm"

.....

Vừa tới cửa nhà, chợt nghe thấy tiếng Lý thị chửi bậy.

"Tiện nhân, độc phụ, đồ đáng chết, kêu nguoi đút nước cho lão nương, nguoi thế mà hát lên người của ta. Đồ vô dụng, sao không chết cháy luôn cho rồi, tốt nhất hủy khuôn mặt chi biết quyền rũ nam nhân kia đi! Thành nhi a, nguoi chết sớm, lưu lại lão nương chịu vợ nguoi giày vò....."

Mộc Vân Dao vội chạy vào phòng, nhìn Lý thị đang nhéo nương nàng cho hết giận, cánh tay mẫu thân đã đầy vết xanh tím, nàng nắm chặt nắm tay, tức đến người phát run.

Dương thị vội vàng tiến đến, một tay đỡ tay Lý thị, nhìn Tô Thanh, hận không thể rèn sắt thành thép*: "Bà ta nhéo nguoi, nguoi không biết chạy sao? Hiện giờ, bà ta chỉ ngồi phịch trên giường, có thể đuổi theo nguoi thế nào?"

*hận không thể rèn sắt thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

"Dương đại tẩu, tôi...." Tô Thanh mắt rung rung.

Lý thị càng chửi khó nghe hơn: "Yêu, chó ở đâu tới xen vào việc người khác thế nhở, đến nhà ta bắt chuột hay Tô Thanh cùng nam nhân nguoi thân mật nên nguoi mới che chở nàng? Đều ăn cây củ cái, bớt bần tâm chuyện nhà người khác!"

Dương thị hận không thể tát mạnh một cái: "Nguoi nên tích điểm khẩu đức, có ai như nguoi nói xấu tức phụ chính mình sao?"

"Nguoi quan tâm thật nhiều, tức phụ nhà tôi, tôi muốn đối xử ra sao thì không ảnh hưởng đến nguoi tôi nói, thứ gà mái đẻ trứng! Có giỏi thì nhanh nhanh đẻ ra một cái trứng a, đồ vô dụng! Tôi khinh!"

Dương thị gả tới đây đã mười mấy năm vẫn không có đứa nhỏ, việc này là nỗi đau trong lòng nàng, hiện tại lại bị Lý thị ác ý nói đến, tức đến sắc mặt chuyển đen.

Mộc Vân Dao tiến lại giữ chặt tay Dương thị: "Thẳm, tổ mẫu bà ấy.... Xin lỗi thẳm, thẳm nên về trước đi ạ"

Dương thị môi run run, một lúc lâu mới nhả ra khí: "Vân Dao nha đầu, các nguoi... các nguoi cũng không cần nhịn nhục nhiều, mặc dù đây là việc nhà, nhưng ở Lý Chính cũng có thể giành được lẽ phải.

Xem vết thương của Lý thị, đã được cẩn thận rửa sạch rồi, sáng sớm Vân Dao còn đi lên núi hái thuốc, đối với Lý thị hết lòng quan tâm chăm sóc, mà lão bà Lý thị này còn không biết tốt xấu!

Mộc Vân Dao cắn môi, ánh mắt sa sút cùng khổ sở: "Phụ thân từng nói, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, cho nên..."

Xem bộ dạng nàng, Dương thị chỉ cảm thấy đau lòng vô cùng: "Nguoi nha... ôi, mau đi thay quần áo khác đi, đừng để bị lạnh."

"A, cảm ơn thẳm."

Đợi cho Dương thị rời đi, Mộc Vân Dao trên mặt tuy khuất cũng khó xử trong nháy mắt đã biến mất, nàng quay đầu nhìn về phía Lý thị, bỗng nhiên cười thật sáng lạn: "Tổ mẫu, tật xấu thích nhéo người, nên sửa lại."

Lý thị thấy nàng cười cảm thấy trong lòng phát run: "Nguoi... nguoi muốn làm gì?"

Mộc Vân Dao đón lấy bát nước trong tay Tô Thanh, sau đó cho thêm nắm muối vào, ở ánh mắt hết hồn của Lý thị, tạt nước vào trên đùi bà ta.

"A... Tiện nhân, Mộc Vân Dao, tiểu tiện nhân, ta muốn đánh chết nguoi, giết nguoi!"

Ý cười trên mặt Mộc Vân Dao vẫn không đổi: "Tổ mẫu, tật xấu mắng chửi người của bà cũng nên sửa lại, nếu không, lần sau tôi sẽ không cần thận đem nước sôi đổ lên người bà thì làm sao bây giờ?"

"Người dám?" Lý thị trừng lớn mắt, tiểu tiện nhân này khi nào có gan như vậy?

"Ha ha..." Mộc Vân Dao cười ra tiếng, âm thanh trong trẻo du dương, lại mang theo một sự hung hãn: "Đến bây giờ người còn không thấy rõ tình hình, hiện giờ, tôi là dao thót, người là thịt, muốn giết chết người, quả thực so với đề chết một con kiến còn đơn giản hơn nhiều."

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tiến vào Hoàng Tuyền*

*hoàng tuyền: âm phủ.

"Người... người muốn làm gì?" Lý thị hét chói tai, nhưng chủ yếu là muốn phô trương thanh thế.

"Yên tâm, chưa xử lí xong Trương tài chủ thì bà sẽ không có việc gì cả."

Lý thị nuốt nước miếng, quay đầu trừng mắt với Tô Thanh: "Đồ sao chửi nhà người, chẳng lẽ chỉ biết nhìn không quản nằng ta sao?"

Mộc Vân Dao run lên, vội quay đầu nhìn về phía Tô Thanh, lệ khí trong lòng nằng quá nặng, quên mất cảm nhận của mẫu thân, mẫu thân sẽ trách mình sao?

Nhìn ánh mắt cầu xin của Mộc Vân Dao, Tô Thanh như thể hóa thành nước: "Lòng dạ Dao nhi lương thiện, đều do bà bức bách con bé. Dao nhi đừng sợ, mẫu thân giúp con chống, mặc kệ con làm cái gì, mẫu thân đều ủng hộ con."

Mộc Vân Dao nhào vào lòng Tô Thanh, cọ cọ vào ngực, ôm ấp ấm áp, mềm mại giống như bao lấy nằng: "Mẫu thân, có nương ở cạnh thật tốt."

"Hài tử ngốc."

.....

Dương thị từ trong nhà Lý thị khóc đi ra, khiến không ít người chú ý, hỏi nguyên do thì đối với Lý thị chán ghét càng nhiều. Trong thôn không phải không có bà và khó ở chung, nhưng khó ở chung như Lý thị thì chỉ có một.

Phía bên Trương tài chủ, Trương Vĩnh An sốt ruột đến khó chịu, hẳn đã sớm cùng Lý thị nói rõ, muốn mua Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao về, thế mà khi thức dậy thì nghe tin nhà Mộc gia cháy, Lý thị bị gãy chân, vì vậy kế hoạch của hắn bị ngâm nước nóng* rồi!

*bị nhỡ, không đúng hẹn.

Đi vòng quanh nhà, quần gia Đình Sơn đi đến, trong tay còn cầm một tờ giấy: "Lão gia, ngài mau xem đi, mau xem đi."

"Đêm nay giờ tý, trong nhà ở thôn tây, phần thưởng là hoa quế trắng* .... Hoa quế trắng là có ý gì?" Trương Vĩnh An nhíu mày.

"Hoa quế trắng... trắng... bạch tồ.... A, là Tô! Người họ Tô, hoa quế bạch tồ không phải nói về chữ Tô sao! Lão gia, bức thư này không lẽ là do Tô Thanh nương tử đưa tới đi."

*bạch tồ: Thứ cây đậu to, hoa trắng.

Nghe thấy là Tô Thanh, Trương Vĩnh An lập tức cười to: "Tất nhiên phải." Cứ nghĩ đến Tô Thanh bộ dáng mềm mại ôn nhu, Trương Vĩnh An sắp chảy rớt nước miếng, còn có Mộc Vân Dao, một thân nhu nhược, quả thực so với đậu hủ non còn yếu ớt hơn, làn da nhẵn mịn.

"Giờ tý, giờ tý, chuẩn bị quần áo tốt nhất đem ra cho lão gia, đêm nay lão gia ta muốn thiết ngọc châu hương*!"

*vụng trộm với người đẹp.

Mộc Vân Dao cẩn thận đem được liệu nghiền thành bột phấn, sau đó cẩn thận bao vào khăn tay.

"Dao nhi, con đang muốn làm cái gì?" Tô Thanh nhìn thảo được trên mặt đất, đều là những thứ nằng chưa thấy qua.

"Mẫu thân, con đói bụng, nương đi làm ít đồ ăn cho con đi." Mộc Vân Dao ôm lấy thắt lưng của Tô Thanh, chui vào lòng ngực nương, cọ cọ, làm nũng nói.

"Được, mẫu thân liền đi làm."

Lý thị cả người nóng như lửa đốt, giọng khàn khàn: "Tô Thanh, cho ta miếng nước!" Nói xong còn liếc nhìn Mộc Vân Dao không phản ứng, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thanh bụng chén nước ấm đi qua, đang chuẩn bị đưa cho Lý thị, lại bị Mộc Vân Dao chặn lại, cướp đi: "Mẫu thân, làm sao nương biết con khát, mau đi nấu cơm nha, con sắp chết đói rồi."

"Mộc Vân Dao, ngươi muốn chết khát tổ mẫu mình như vậy à?"

"Muốn uống, tự mình đi lấy a!" Mộc Vân Dao trong lòng lóe ra nỗi hận khắc cốt, nếu không phải bà ta, mẫu thân mình sao chết thê thảm như vậy! Hơn nữa, nàng bị gãy chân, Lý thị cũng đối đãi với nàng như vậy, mặc cho nàng cầu xin, cũng không đưa chút nước cho nàng, ngay cả cơm đều ôi thiu, hơn nữa, nàng còn ném cơm xa xa rớt trên mặt đất, làm cho nàng giống như con chó bò tới ăn. Nàng bây giờ còn nhớ rõ tiếng cười đắc ý của bà ta.

"Ngươi..." Lý thị muốn há mồm mắng, lại thấy được ánh mắt mang ý cười của Mộc Vân Dao nhìn qua, nhất thời nuốt xuống.

Mộc Vân Dao cười lạnh, đối phó với người như Lý thị, ngươi cần so với bà ta càng ác độc càng tốt. Nàng cẩn thận nghiền thuốc bột, trong mắt yên tĩnh.

Năng lực phân biệt thảo dược là sau khi vào Tấn Vương phủ, đi theo Độc nương tử học. Khách trong Tấn Vương phủ rất nhiều, nhưng phái nữ chỉ mình nàng ta, nàng ta thường hát một thủ khúc, nhưng thích hợp với tâm tình hiện tại của nàng:

"Khuyên quân một ly rượu, mẫn ảm nhất giang lo.

Đối quân một tiếng cười, mím cười ôn nhu đao.

Nếu như mặt phù dung lệ nhiều điểm, nửa đêm quân nhập Hoàng Tuyền.

Quân nhập Hoàng Tuyền đừng kêu oan, phía sau bạch cốt cao như núi.

Ngày xưa thù hận hôm nay báo, chớ sử oan hồn nửa đêm cười."

*Tạm hiểu là đưa vua ly rượu, vua uống khiến giang sơn lo; đối với vua cười, nụ cười ôn nhu nhưng sắc bén như đao; vua xuống âm phủ đừng oán trách, sau lưng đã có núi xương trắng; thù xưa thì hôm nay báo, chớ để oan hồn nửa đêm cười..."

Tôi nay, nàng cũng muốn đưa người nhập Hoàng Tuyền.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Động thủ giết người

Tô Thanh hầm nửa củ cải trắng, kèm thêm bánh bột ngô, cũng không tính là mỹ vị, nhưng Mộc Vân Dao ăn cảm thấy thật ngon, nàng tâm tình hiện tại khá tốt, chẳng sợ Tô Thanh mủn cho nàng một chén toàn cát đá, nàng cũng có thể ăn ngon như thế.

"Mẫu thân, uống miếng nước ấm rồi hãy ngủ tiếp." Trong phòng đã lên đèn, Mộc Vân Dao bụng bát nước ấm lại, ở dưới ánh đèn có thể nhìn thấy trong nước hiện lên màu vàng.

Tô Thanh uống một ngụm, cảm thấy hương vị có chút kỳ quái: "Dao nhi, nước này..."

"Con có thả thêm ít dược giúp yên giấc, mẫu thân yên tâm."

Tô Thanh gạt đầu, cũng không có nghĩ nhiều, cùng Mộc Vân Dao nằm lên trên giường, không bao lâu thì đã ngủ say.

Đợi một lát, Mộc Vân Dao đứng dậy, cố sức cõng Tô Thanh đến tây phòng. Tây phòng cũng có giường đất*, đây đáng lẽ là nơi ba người họ ở, nhưng phải ở riêng nên bỏ trống, giường này Lý thị cũng không có động tới.

*giường đất: đắp bằng đất có ống dẫn khói nóng để làm lò sưởi.

Dùng hết sức đem Tô Thanh đặt lên, Mộc Vân Dao há miệng thở phì phò, thân thể mình thật quá yếu rồi. Nàng trải chăn nệm ra, giúp Tô Thanh đắp chăn thật, sau đó châm lò sưởi, thấy độ ấm thích hợp, mới đứng dậy sửa sang lại quần áo, ngồi vào phòng chính chờ Trương tài chủ tới.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, trong thôn yên tĩnh, bỗng có tiếng chó sủa vang lên. Hai bóng đen chậm rãi tới gần nhà Lý thị.

Tài chủ Trương Vĩnh An đứng trước cửa, vì muốn thể hiện khí phách, hắn còn bắt chước những người phong nhã trong Yển thành, trong tay cầm một cây quạt. Quản gia Đinh Sơn tiến lên đỡ nhẹ một cái, đại môn kêu "chỉ nha" rồi mở ra.

Trương Vĩnh An nhếch miệng cười không ra tiếng: quả nhiên đang đợi hắn, vốn thấy Tô Thanh là một trinh tiết liệt nữ*, hiện giờ xem ra cũng chỉ là thứ đàn bà lẳng lơ mà thôi!

*người đàn bà bảo vệ trinh tiết mãnh liệt

Trong nhà yên tĩnh, chỉ có chính phòng có ngọn đèn vàng. Trương Vĩnh An phẩy tay, ý bảo quản gia Đinh Sơn chờ ở cửa, tiến lên nhẹ nhàng gõ cửa: "Tiểu mỹ nhân, Trương mỗ đáp ứng lời mời đến đây."

Dưới ánh đèn, Mộc Vân Dao chậm rãi nâng đôi mắt lên, lông mi dày dài rung động: "Vào đi."

Trương Vĩnh An vội vàng đẩy cửa vào, nhìn thấy Mộc Vân Dao dưới ánh đèn, ngẩn người một chút rồi cười càng sâu: "Nguyên lai là tiểu mỹ nhân a."

Buổi sáng, Mộc Vân Dao đã dùng trướng lán lên những vết xanh tím trên mặt, lại bôi thêm được, hiện giờ trên vết thương trên mặt đã hồi phục hơn phân nửa, chỉ có vết thương dùng mảnh sứ vỡ cửa vẫn còn đó. Điem vết thương ấy cũng không làm hao tổn nhiều đến vẻ đẹp của nàng, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần diễm đạm đáng yêu.

Dưới ngọn đèn dầu, con người trơn bóng ngập nước, sáng long lanh, nhẹ nhàng liếc nhìn qua, sự yêu mị có thể câu hồn đoạt phách người khác. Trương Vĩnh An nhìn không chớp mắt, hận không thể đem ánh mắt dính đến trên người Mộc Vân Dao.

"Trương tài chủ hôm nay này thân quần áo không tồi." Rất thích hợp làm áo liệm mặc nhập quan tài.

"Tiểu mỹ nhân thích, ngày sau ta mỗi ngày mặc cho người xem." Trương Vĩnh An tiến lên muốn sờ tay Mộc Vân Dao, lại bị Mộc Vân Dao ném khăn tay vào mặt.

"Tiểu mỹ nhân, người....." Trương Vĩnh An nhếch miệng cười to, bỗng nhiên cảm thấy được nói chuyện càng ngày càng không rõ ràng lắm.

Mộc Vân Dao đứng lên, từ dưới bàn lấy ra cây gậy to, hướng đầu Trương tài chủ hung hăng đập xuống!

Bốp, giáng một gậy vào đầu, cho dù Mộc Vân Dao khí lực nhỏ, cũng có thể đánh Trương tài chủ ngất đi.

"Lão gia, ngài không có việc gì đi?" Ở cửa, quản gia Đinh Sơn có chút nghi hoặc, tiếng động này tựa hồ có chút không đúng.

"Đình quân gia, Trương tài chủ đột nhiên té xỉu, người muốn hay không tiến vào nhìn xem." Mộc Vân Dao đầy sát khí, lúc trước trong những người lẳng nhục mẫu thân, Đinh Sơn này cũng có phần! Cho nên, hắn cũng nên chết!

Đinh Sơn vội vàng đẩy cửa ra, mới vừa vào cánh cửa, chợt nghe đến bên tai có tiếng gió mạnh, hắn dùng tay cản lại, tay kia bị đánh trúng một chút, rồi sau đó cầm cây gậy, ra về chuẩn bị đá Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao vội vàng lui về phía sau, đưa khăn tay ném trúng mặt Đinh Sơn, Đinh Sơn không phòng bị, chỉ nghe đến một mùi vị thuốc đông y, rồi động tác chậm dần, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một gậy nện ở trên đầu.

"Người....." Đinh Sơn không dám tin, một cái hương dĩa nha đầu mà có gan giết người!

Mộc Vân Dao mặt không đổi sắc, nhìn đinh sơn vẫn chưa ngất xỉu, lại đánh thêm một gậy. Đinh Sơn lắc lư, té trên mặt đất.

Ném cây gậy xuống, Mộc Vân Dao xuất ra chùy thủ, đúng là cái chùy của Việt Vương dùng, nàng chậm rãi đi qua, nhắm ngay tâm Đinh Sơn, dùng hết khí lực đâm thẳng xuống!

Quả nhiên là đồ tốt, không cần phí nhiều khí lực có thể giết người. Nàng nhìn hai tay dính đầy máu, con người kịch liệt rung động một chút, rồi sau đó khôi phục như thường. Nếu nhất định phải đập trên máu tươi mới có thể sống tốt, nàng không ngại dùng máu địch nhân trả ra một con đường bằng phẳng!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giết người rồi!

Bỗng nhiên, bên giường phát ra tiếng động, Mộc Vân Dao quay đầu nhìn qua, Lý thị đang lờm nhàng, trong mắt vô cùng khiếp sợ như nhìn thấy ác quỷ: "Ngươi... Ngươi giết.... Giết người rồi..."

"Đúng vậy a, ta đã giết người, tổ mẫu bà hãy kêu lên đi, đem người trong thôn gọi lại đây.

"Không, tổ mẫu sẽ không nói lung tung, ngươi đừng a, đừng lại đây!"

"Bà là tổ mẫu ta, trên người của ta có chảy dòng máu của bà, tôi tự nhiên sẽ không giết bà. Cho nên, kêu đi, đem mọi người kêu đến đây đi."

"Không, ta....." Lý thị đã muốn bị dọa sắp vỡ mật, không dám lên tiếng.

Mộc Vân Dao nhủ mảy, chủy thủ trong tay vừa động, trực tiếp đặt lên cổ Lý thị: "Kêu to lên!"

"A, giết người rồi, giết người rồi!"

Một tiếng thét chói tai, làm cho người trong thôn đều giật mình tỉnh lại.

Lý thị liều mạng thét chói tai, dùng hết khí lực để rống lên. Một lát sau mà, nghe được có người gõ cửa, ánh mắt bà lóe sáng lên. Chỉ cần có người đến đây, Mộc Vân Dao nhất định phải chết. Trải qua hai ngày gần gũi, bà đã muốn hoàn toàn cải biến nhận thức đối Mộc Vân Dao, trước kia tiêu tiện nhân này luôn nhất gan, giờ lại giống như bị quỷ nhập thân, đôi mắt đen kìa, liếc mắt một cái khiến cho người ta như rơi vào hầm băng. Bất quá, sau ngày hôm nay cũng không cần lo lắng, nó đã giết người, chết chắc rồi!

Nghĩ đến đây, Lý thị liền vết thương trên đùi cũng không cảm thấy đau nữa, lòng tràn đầy hưng phấn, lên nhìn Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn cửa, nắm chặt chủy thủ trong tay, tìm đúng vị trí, hung hăng đâm vào cánh tay mình, máu nháy mắt chảy ra! Sau đó, nàng không chút hoang mang, tiêu sái đi đến gần Trương Vĩnh An, đem vết máu trát dính tay hắn, sau đó đem chủy thủ dính máu nhét vào tay Trương tài chủ.

"Ngươi..... Ngươi làm cái gì?" Lý thị nhìn một màn này, cảm thấy sờn gai ốc.

Mộc Vân Dao đi đến trước mặt bà ta, lấy tay mình đem vạt áo bà ta xả loạn: "Mặc kệ lúc nào, danh tiết nữ nhân đều cực kỳ trọng yếu, ngươi nói xấu thân nương ta không trinh không khiết, hôm nay ta cũng muốn cho ngươi ném thù, chút loại tư vị này!"

Nói xong, ánh mắt Lý thị tràn đầy hoảng sợ, đập một gậy, đem người đánh ngất xiu!

Cửa đích tiếng đập cửa vang lên trong chốc lát, chậm chạp không thấy có người mở cửa. Thôn dân chân chờ xem có nên rồi đi không thì đại môn được mở ra, một thân đầy máu Mộc Vân Dao vọt ra.

"Nha, đây là Mộc gia nha đầu, đây là làm sao vậy?" Dương thị bước nhanh tiến lên đỡ lấy nàng.

"Thảm, giết.... giết người.... Một câu còn chưa nói hết, Mộc Vân Dao đã ngất đi.

Các thôn dân vội vàng chạy vào sân, tiến vào trong phòng, nhìn đến trước mắt đích một màn trực tiếp dọa chết khiếp.

"Có... có người bị giết!"

"Này nên làm cái gì bây giờ, có phải hay không cần báo quan..."

"Đi thỉnh lý chính, nhanh đi thỉnh lý chính, mau!"

Rất nhanh, lý chính Dương Minh chạy lại đây, hắn đã muốn hơn sáu mươi tuổi, đã từng gia nhập quân đội, tránh năm mất mùa đói kém, bước qua nhiều xác người chết, giờ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tuy rằng khiếp sợ, cũng không giống những người khác hoang mang lo sợ: "Chu Duệ, Chu Kì, hai huynh đệ các ngươi lại kêu thêm vài người, trong đêm đi Yên thành bẩm báo Huyện lệnh đại nhân, đã nói chúng ta trong thôn ra án mạng người.

"Hào, chúng ta đi ngay."

"Mộc Thành gia, Mộc gia nha đầu đâu?"

Ôm Mộc Vân Dao đích Dương thị vội vàng ra tiếng: "Ồ chỗ này đây, đứa nhỏ này cả người toàn là máu, trên cánh tay có một vết thương khá lớn, máu lại chảy ra quá nhiều như thế, phải mau băng bó lại một chút nha."

"Tức phụ Mộc thành đầu? Hai mẫu tử các nàng không phải đều ở nơi này? Tức phụ Chu Duệ, ngươi nhanh đi đồng ốc nhìn xem, có ai ở đó không?"

"Ai, được, được,"

Tức phụ Chu Duệ, Tôn thị một người không dám đi loạn, kêu người cùng đi mới đẩy cửa phòng đồng ốc ra, nhìn thấy Tô Thanh đang ngủ say, không khỏi nhẹ nhàng thở ra: "Tô Thanh, Tô Thanh..."

Tô thanh bị lắc tỉnh, nhăn mày lớn tiếng hỏi: "Ai?"

"Đừng sợ, đừng sợ, ta là Tôn đại tẩu, mau, nhanh đi chính ốc nhìn xem, bà bà ngươi đã xảy ra chuyện."

"Sao..... Làm sao vậy? Dao nhi, Dao nhi đâu?" Sờ soạn bên giường thấy lạnh lẽo, Tô Thanh cả kinh hoang mang lo sợ, không kịp cảm ơn cũng không để ý gì khác, liền xông ra ngoài.

Dương thị tìm người giúp Mộc Vân Dao băng bó vết thương trên cánh tay, Tô Thanh nhìn thấy lập tức xông đến: ao nhi, Dao nhi, ngươi làm sao vậy?"

"Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi, cánh tay Vân Dao nha đầu bị thương, nhưng người không có việc gì, bà bà ngươi... bà ta...."

Vừa vào cửa đã thấy Lý thị quần áo lộn xộn, mọi người đều hiểu được, lại nhìn trên đất hai người, một chết một ngất, trong lòng liền nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Quan sai tiến đến

Cửa thành của Yển thành đã sớm đóng cửa, Chu Duệ cùng Chu Kì từ Hạ Yển thôn đi tới, thiếu chút nữa bị bắn chết vì bị cho rằng họ là đạo tặc, nghe được hai người nói trong thôn có xảy ra án mạng, liền có người đi xin chỉ thị Huyện thái gia. Đợi khoảng nửa canh giờ, cửa thành mở ra, ba gã quan sai cùng một gã khám nghiệm từ thì còn buồn ngủ, ngồi xe ngựa đi ra, hỏi rõ ràng vụ án, liền xuống Hạ Yển thôn chạy đi.

Chu Duệ cùng Chu Kì đi theo bên cạnh xe ngựa, một đường chạy đến Hạ Yển thôn, một đến thở không ra hơi, chỉ rõ vị trí Lý thị gia rồi ngồi xuống ven đường để thở.

Lúc trước vì phòng ngừa Lý thị đem quần áo bị nàng xả loạn, sửa sang lại hảo, Mộc Vân Dao liền đem bà ta đánh ngất xỉu, không biết là không phải xuống tay quá nặng, dưới tiếng người ồn ào như vậy mà Lý thị còn chưa tỉnh lại, vẫn đợi cho trời sắp sáng, mới từ từ tỉnh lại.

Cả phòng với ngọn đèn mờ nhạt mắt thấy bóng người mơ hồ, Lý thị chợt liếc mắt một cái nghĩ đến cả phòng đều đầy Quỷ Hồn, nhất thời la hoảng lên: "Cứu mạng, cứu mạng a, ta biết lỗi rồi, không nên, không nên!"

Có án mạng, thôn dân cũng không dám lộn xộn, đang im lặng thì nghe Lý thị hét chói tai, đem không ít người dọa cái giật mình.

"Lý thị, đây là có chuyện gì?" Gặp Lý thị đã tỉnh, lý chính Dương Minh vội vàng mở miệng hỏi.

Nghe được thanh âm quen thuộc, Lý thị mới định rồi tâm thần: "Lý chính, là Mộc Vân Dao, là Mộc Vân Dao giết người, ta tận mắt thấy, nàng còn muốn giết ta, nàng bị quỷ nhập thân, đốt chết nàng, nhanh thiêu chết nàng!"

"Tâm lão thái bà này quá đen, Vân Dao nha đầu bắt quả là cái đứa nhỏ mười ba tuổi, nó như thế nào có thể giết được hai cái đại nam nhân?"

"Cho dù ngày thường ngươi không thích tức phụ cùng tôn nữ của mình, nhưng không thể không phân tốt xấu như vậy, giết người chính là phải đền mạng!"

Lý thị trong lòng lo lắng: "Ta nói đều là lời nói thật nha, các ngươi tại sao có thể không tin đâu, chân của ta là do nha đầu thói Mộc Vân Dao đập gãy, còn đâm cháy kia, lửa do do nó phóng, các ngươi tin tưởng ta, nhất định phải tin tưởng ta nha!"

"Tổ mẫu....." Đang được Tô Thanh ôm vào trong ngực, Mộc Vân Dao yếu ớt tỉnh lại, nghe nói như thế sắc mặt nhất thời trắng bệch, ủy khuất, nước mắt càng không ngừng rơi: "Con không có, con không dám."

"Ngươi....." Lý thị đối mắt với Mộc Vân Dao có cảm giác sau lưng phát lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn chỗ khác.

Thôn dân thấy phản ứng này của bà, trong lòng vốn không hiểu cùng hoài nghi hoàn toàn xua tan, Lý thị không dám cùng Mộc Vân Dao đối mặt, còn không phải là do chột dạ đi, bọn họ hãy nhìn nhất thanh nhị sở*.

*rõ ràng rành mạch

Tô thanh nắm chặt tay Mộc Vân Dao, lòng khẩn trương đến tâm đều nhảy tới cổ họng. Nàng mơ hồ cảm thấy được, sự tỉnh nên cùng với Vân Dao có quan hệ, nhưng Dao nhi nhất định là bị buộc bắt đắc dĩ, nữ nhi mình là một đứa nhỏ tốt, nhu thuận thiện lương thật, vẫn là như vậy.

Người trong thôn mặc dù có chỗ hoài nghi, nhưng quan sai không có tới, bọn họ cũng không dám nói lung tung nói, dù sao cũng là liên lụy đến mạng người, một câu nói sai, bản thân liền xúi quẩy.

"Quan sai đến đây!"

Chui ở trong lòng Tô Thanh, ánh mắt Mộc Vân Dao chợt dao động, tròn mắt trong tròng như mặt hồ bị gió nhẹ làm lay động, gợn sóng nổi lên rồi lại hạ

xuống.

Lý thị thấy quan sai, vốn tâm tư uể oải nhất thời phấn chấn lên: "Quan sai lão gia, là Mộc Vân Dao giết người, là nó đem người giết chết, ngài mau mau đem nó bắt lại, mau bắt lại!"

"Im lặng!" Yển thành tuy rằng khoảng cách kinh đô Tây Lăng cũng không tính quá xa, nhưng cũng chỉ là một tòa thành nhỏ, sai dịch ngày thường chỉ bắt chút hạng người kê mình cầu đạo*, nhưng vụ án liên quan đến mạng người, một năm cũng tiếp xúc không đến vài lần, hiện giờ nhìn trên đất đầy vết máu, vốn trong lòng đang suy nghĩ, nghe được tiếng nói bén nhọn của Lý thị, càng không kiên nhẫn.

*bắt chước tiếng gà gáy và giả làm chó vào ăn trộm.

"Vài vị sai gia, thảo dân là lý chính Dương Minh, phụ nhân vừa mới nói chuyện là Lý thị, nửa đêm, có thôn dân nghe được Lý thị sợ hãi kêu giết người, liền tiến đến coi thì nhìn thấy tôn nữ Mộc Vân Dao của Lý thị, cả người đầy máu chạy ra, sau khi vào cửa phát hiện Trương tài chủ cùng quần gia Đinh Sơn đều nằm trên mặt đất."

"A! Trương tài chủ động, hắn không chết....." Trương tài chủ nằm bên cạnh bàn, trên người cũng có không ít vết máu, thôn dân thấy được Đinh Sơn đã chết, còn tưởng rằng hắn cũng đã chết, không nghĩ tới hắn chính là hôn mê bất tỉnh.

Trương Vĩnh An mới vừa ngẩng đầu, liền nhìn đến người cả phòng nhìn chòng chọc vào hắn, nhất thời cả kinh lui về phía sau, chúi thủ trong tay "bàng" một tiếng, rơi trên mặt đất.

Quan sai nhìn thấy chúi thủ, nhất thời khản trương lên: "Chúi thủ của ngươi từ đâu ra?"

"A, tôi..... Tôi không biết....."

Mộc Vân Dao kinh hô một tiếng: "Ô hu hu, mẫu thân, Trương tài chủ muốn giết con, hắn có đao, đao thật bén, tay của con thiếu chút nữa bị hắn chặt đứt!"

Quan sai nghe vậy, vội vàng tiến lên dùng dây thừng đem Trương Vĩnh An trói lại.

"Không, ta không có giết nhân, ta chỉ có..... Là Tô Thanh, Tô Thanh quyến rũ ta, làm cho ta nửa đêm đến cùng nàng gặp gỡ, ta đi vào, nhìn thấy chính là xú nha đầu Mộc Vân Dao kia, sau đó ta còn không kịp phản ứng, liền đã hôn mê, ta không biết, cái gì cũng không biết."

Trong lúc nhất thời, các thôn dân đều nhón nháo lên, như thế nào còn dính tới Tô Thanh?

Luận văn làm sai, ngồi sửa lại toàn bộ (T-T)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bị thẩm vấn trên công đường

"Người nào là Mộc Vân Dao?" Quan sai hỏi.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh để an ủi, trên mặt tái nhợt sợ hãi, trước ánh mắt chăm chú của mọi người, chậm rãi từng bước tiến về phía trước: "Con là Mộc Vân Dao."

Quan sai nhăn mi tâm lại, một tiểu nha đầu chưa nẩy nờ, mềm mềm yếu yếu có thể giết người? Cái Đinh Sơn kia chính là người cao lớn như vậy, một bàn tay đủ để đem Mộc Vân Dao nâng lên, một cái tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi có thể giết hắn, đây quả thực là chê cười!

Gã khám nghiệm tử thi đã muốn bắt đầu khám nghiệm tử thi, xem xét kỹ xác chết Đinh Sơn, lại nhìn nhìn chúi thủ trên mặt đất, đi đến gần Mộc Vân Dao, thần sắc có chút hiền lành: "Vị cô nương này, có thể hay không cho ta xem cánh tay của ngươi?"

Mộc Vân Dao hướng Tô Thanh trong lòng rút lui, cũng không có cự tuyệt, cả người phát ra run rẩy đưa cánh tay ra.

Nam nữ có khác, gã khám nghiệm tử thi làm cho Tô Thanh hỗ trợ đem vài bó bọc trên cánh tay Mộc Vân Dao cởi bỏ, nhìn thấy vết đao, nhất thời hít vào một hơi, miệng vết thương rất sâu, vài bó vừa cởi bỏ liền không ngừng chảy máu, thậm chí đều có thể nhìn thấy xương cốt, một đao kia thật sự là tàn nhẫn!

"Lưu ca, thế nào?" Một gã quan sai nhìn về phía gã khám nghiệm tử thi.

Gã khám nghiệm tử thi đem chui thủ đưa qua đi, ánh mắt nhìn một chút Trương tài chủ.

Quan sai nhất thời hiểu ý, ánh mắt nhìn về phía Trương Vĩnh An lập tức phòng bị: "Có lời gì người tiến vào huyện nha rồi nói sau, Huyện lệnh đại nhân đều có quyết đoán, mang đi! Người....." Quan sai nhìn về phía Mộc Vân Dao, giọng điệu ít đi vài phần hung ác: "Người là nhân chứng, cũng muốn theo chúng ta đi huyện nha, còn có vừa mới nói chuyện, Lý thị, đều mang đi."

Quan sai cùng gã khám nghiệm tử thi, tổng cộng bốn người, phải nâng thi thể Đinh Sơn, còn muốn áp giải Trương Vĩnh An cùng Mộc Vân Dao, căn bản còn tay đến nâng Lý thị. Hơn nữa, người này trên thân toàn máu me nhầy nhụa, chiếc xe ngựa kia là của Lưu khám nghiệm tử thi mượn chạy, cũng không thể dơ.

Lý chính Dương Minh vội vàng kêu người, dùng cái giá nâng Lý thị cùng Đinh Sơn, đi theo quan sai hướng Yên thành mà đi, người trong thôn xảy ra chuyện, vẫn là một đôi cô nhi quả phụ, bọn họ tự nhiên không thể không nhìn không hỏi.

Mộc Vân Dao thân thể yếu, lại mất máu quá nhiều, đi đến thôn khẩu liền sắc mặt trắng bệch bước không nổi nữa, Tô Thanh vội vàng đỡ lấy nàng: "Dao nhi, mau thân đến cổng người."

"Không, mẫu thân..... con không sao đích, con có thể đi."

"Vết thương sau đầu con còn không có lành, cánh tay lại thiếu chút bị chém đứt, chờ đi đến Yên thành, mệnh cũng không còn." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ nhi tái nhợt, tim Tô Thanh như bị đao cắt.

Lưu khám nghiệm tử thi nhìn nhìn Mộc Vân Dao, đối với nàng vẫy tay: "Người là nhân chứng, cũng không thể xảy ra chuyện, đến trong xe ngựa đi ngồi đi."

Mộc Vân Dao sững sốt, lập tức mắt đầy cảm kích: "cám ơn đại nhân, cám ơn ngài." Nói xong, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Tô Thanh: "Nương, đại nhân làm cho chúng ta đi tọa xe ngựa đâu!"

Thân thể mẫu thân cũng không tốt, có xe ngựa ngồi liền không cần đi bộ, nàng nhìn không được mẫu thân chịu tội.

Tô thanh ngưng ngữ: "Con đi ngồi đi, mẫu thân đi bộ tới là được."

"Mẫu thân, nương không ở con sợ, đi thôi, đi nhanh đi." Nói xong, lôi kéo Tô thanh hướng xe ngựa đi đến. Tô thanh không dám quá mức dùng sức, sợ trúng đến vết thương của nữ nhi, chỉ có thể cúi đầu lên xe ngựa.

Gã khám nghiệm tử thi làm bộ như không thấy được, chờ hai người lên xe ngựa, vội vàng cho xe đi rồi.

Năm sáu chục cái thôn dân chậm rãi vào Yên thành, lập tức dẫn tới dân chúng Yên thành vây xem, hỏi rõ ràng nguyên do sau, toàn bộ Yên thành đều náo nhiệt lên, hướng huyện nha tiến đến.

Trong tửu lâu lớn nhất Yên thành Hưng Thịnh, thị vệ Vu Hằng cung kính bẩm báo: "Chủ tử, là thôn dân Hạ Yên thôn, nói là trong thôn một gia họ Mộc đã xảy ra án mạng người."

Khuôn mặt lạnh lùng, nam tử nhẹ nhàng nâng mắt, trong ánh mắt lạnh lẽo mang theo một tia hứng thú: "Đi xem." Mới vừa trộm gié đó của hắn, liền nháo ra động tĩnh như vậy, lá gan này thật không nhỏ!

Yên thành, Huyện lệnh sáng sớm đã nghe nói án tử này, nhìn thấy vài cái quan sai trở về, hỏi Lưu khám nghiệm tử thi một tiếng, trong lòng ước chừng có số, trực tiếp thẳng đường thăm vấn.

Lý thị sớm đã bị dọa đến hoang mang lo sợ, lúc này thăm nghĩ có thể phiết thanh chính mình, nhìn đến Huyện lệnh Lưu Nguyên lập tức hô to: "Thanh Thiên đại lão gia, người là do Mộc Vân Dao giết, cùng ta không quan hệ, ngài phải nắm rõ a!"

"Ba!" Kinh đường mộc* đập mạnh một cái, Huyện lệnh Lưu Nguyên quát lạnh: "Trên đại đường há có thể ồn ào, người là Lý thị?"

"Là, là dân phụ, đại nhân làm chủ a!"

*Giới thiệu về “kinh đường mộc”

Trong các phim cổ trang Trung Quốc, chúng ta thường thấy quan huyện khi thẩm án, bên cạnh tay luôn có một khối gỗ. Một khi hiềm nghi phạm bên dưới không thành thực, hoặc giả trong đại đường nhân vì hai bên tranh tụng gây ồn ào náo loạn, quan huyện giơ cao khối gỗ gõ mạnh xuống mặt án, hiềm nghi phạm sẽ biến sắc, cả đại đường phút chốc nghiêm túc lại, quan huyện từ chỗ bị động trở thành chủ động. Khối gỗ ấy chính là “kinh đường mộc” (惊堂木)

Từ thời Xuân Thu, phủ quan các cấp đã bắt đầu sử dụng kinh đường mộc, mãi cho đến pháp quan thời Dân Quốc vẫn từng dùng qua vật này. Kinh đường mộc là một khối gỗ cứng hình chữ nhật có góc cạnh, lớn nhỏ thường là vừa tay người cầm. Trước thời Đường, kinh đường mộc không có đồ án. Từ Đường Thái Tông về sau, để được mỹ quan, trên kinh đường mộc có chạm khắc đồ án động vật rồng, sư tử, hổ. Thời Võ Tắc Thiên, triều đình quy định đồ án trên kinh đường mộc là hình rồng, lấy ý rồng tượng trưng cho hoàng quyền. Các triều đại sau noi theo đó. Còn như chất liệu để chế tạo, thường tuyển dụng gỗ tốt như hoàng hoa lê, gỗ tử đàn. Những loại gỗ này cứng, sớ mịn, khi gõ xuống án tiếng rất vang. Ngoài ra, ở phương bắc còn dùng loại gỗ cây dâu, cây táo, cây hắc hoè để chế tạo kinh đường mộc.

Thời cổ chức quan khác nhau, danh xưng cụ thể của kinh đường mộc cũng có khác. Kinh đường mộc mà hoàng đế sử dụng gọi là “chấn sơn hà” 震山河; kinh đường mộc của Tể tướng quan viên nhất nhĩ phẩm gọi là “tá triều cương” 佐朝纲; còn của nguyên soái, tướng quân võ quan các cấp thì gọi là “kinh hổ đảm” 惊虎胆, chỉ có khối gỗ nhỏ nhỏ mà quan viên phổ thông cấp dưới sử dụng mới gọi là “kinh đường mộc” 惊堂木.

Ngoài ra, nhìn từ công dụng thực tế của kinh đường mộc, không phải là vật mà quan viên chuyên dụng, các ngành nghề khác cũng có loại tương tự. Ví dụ tăng đạo dùng “giới quy” 戒规, “tỉnh mộc” 醒木 để tỉnh thần; nghệ nhân thuyết thư dùng “tỉnh mộc” 醒木, “chỉ ngữ” 止语 để làm người nghe chú ý; các thầy giáo tư thực dùng “hồ xích” 呼尺, “tỉnh ngộ” 醒误 để duy trì trật tự kỉ luật trên lớp. Tuy danh xưng và tác dụng khác nhau, có sự khu biệt với kinh đường mộc mà quan viên sử dụng, nhưng về bản chất đều có tác dụng “kinh đường” khiến mọi người chú ý. Nhân đó phải nói là, kinh đường mộc hoàn toàn không phải là vật chuyên dụng của quan viên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có tờ giấy làm chứng

"Người nói người là do Mộc Vân Dao giết, Mộc Vân Dao, người có gì để nói?" Nhìn đến Mộc Vân Dao, mi tâm Huyện lệnh Lưu Nguyên nhíu lại, tuy rằng đã nghe khám nghiệm tử thi nói, nhưng khi chính mắt thấy, cô nương này so với trong tưởng tượng còn muốn gầy yếu nhiều, một tiểu cô nương yếu ớt như vậy, có thể giết người?

Mộc Vân Dao mặt không còn chút máu, giọng yếu ớt vô lực: "Gặp qua đại nhân, tiểu nữ không có giết người, bởi vì trong nhà cháy, ta cùng mẫu thân liền chuyển tới nhà tổ mẫu, trụ ở đông ốc*. Nửa đêm, ta vốn là đi tiểu đêm, nghe được chính ốc có tiếng động, sợ là tổ mẫu muốn uống nước, liền tiến đến xem xét, không nghĩ tới nghe được Trương tài chủ cùng quản gia hần đang tranh cãi, nói cái gì đem người chết chôn ở hoa viên, hai người nói xong liền đánh nhau, ta sợ hãi nên không cẩn thận đụng phải cánh cửa, bị Trương tài chủ nghe được, hần lao tới muốn giết ta, bị Đinh Sơn ôm lấy chân té lăn quay trên mặt đất, tổ mẫu la to giết người, giết người rồi, ta nghe được ngoài đại môn có động tĩnh, bỏ chạy đi mở cửa, lúc sau cũng không biết, Dương thẩm nói ta té xỉu, chờ ta tỉnh lại, liền nhìn đến quan sai Đại Nhân đã đến.

*đông ốc: phòng phía đông.

"Dựa theo lời người nói, người chính là nhân chứng, nhưng vì cái gì tổ mẫu người luôn xác nhận là người giết người?"

Mộc Vân Dao vội vàng xua tay, môi mềm mại muốn cắn nát, hiển nhiên là đang bối rối, hoang mang lo sợ: "Không phải ta, ta không có giết người, mẫu thân, mau giúp con nói nói, con không có giết người."

Tô Thanh vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng: "Lưu đại nhân, Dao nhi sẽ không giết người, nó nhất gan, luôn thiện lương có điều....."

"Im lặng! Lý thị, người luôn bảo là Mộc Vân Dao, có chứng cứ gì?"

"Chứng cứ, chứng cứ.....Dân phụ nhìn thấy, dân phụ tận mắt đến, tay nó cầm dao, không phải Trương tài chủ chém, là nó tự chém!" Lý thị tận lực chứng minh chính mình không có nói láo.

Lưu huyện lệnh nhìn về phía khám nghiệm tử thi: "Khám nghiệm tử thi, người mắt thấy qua miệng vết thương, như thế nào?"

"Hồi bẩm đại nhân, ta đã muốn nghiệm xem qua, vết thương trên cánh tay Mộc Vân Dao, từ miệng vết thương có thể xác định phương hướng cùng độ sâu, là có người phía sau bên cạnh mạnh mẽ chém bị thương, không thể tự bản thân gây ra." Khám nghiệm tử thi đưa chùy thủ ra: "Đại nhân người xem, đây là chùy thủ được tìm thấy tại nơi xảy ra án mạng."

Lưu huyện lệnh nhìn đến chùy thủ, mi tâm cau lại càng chặt: "Lý thị, người nói vết thương Mộc Vân Dao là chính nó gây nên, như vậy đứa trẻ này đã dùng chùy thủ trước mặt?"

"Đúng, đại nhân, chính là nó."

"Nói năng bậy bạ! Chùy thủ này sắc bén vô cùng, nạm vàng khảm ngọc, ít nhất cũng trên trăm lượng bạc, cũng không phải là người nào đều mua được!"

Lý thị có chút há hốc mồm: "Này.....Dân phụ không rõ ràng lắm.....Không....."

"Còn không khai thật ra! Trương Vĩnh An cùng Đinh Sơn vì cái gì xuất hiện trong nhà của người? Lại vì sao đột nhiên bị đâm chết?"

"Ta không biết, ta thật sự không biết." Lý thị khó lòng giải bày, bà rõ ràng nói đều là lời nói thật, nhưng lại không ai tin tưởng bà.

"Đại nhân, là Tô Thanh kêu ta tới, ta có vật chứng!" Mắt thấy tình hình đối với mình càng ngày càng bất lợi, Trương Vĩnh An nhịn không được lên tiếng.

"Trình lên!"

"Dạ, dạ, ta có tờ giấy do Tô Thanh gửi cho ta, mặt trên nói làm cho ta gờ tý đến nhà Lý thị, cùng ta gặp nhau kín đáo, ta luôn mang theo bên mình.....Tôi....." Trương Vĩnh An sờ sờ trong lòng ngực, nhưng trong lòng ngực lại rỗng tuếch, cái gì vậy cũng không có.

"Tờ giấy đâu?"

"Không.....Không thể, Mộc Vân Dao, nhất định là Mộc Vân Dao thừa dịp ta té xỉu đã trộm lấy đi!" Trương Vĩnh An kinh sợ, gắt gao trừng mắt Mộc Vân Dao.

Mộc Vân Dao về mặt mê mang: "Không, ta không có, ta không biết....." Đích thật là nàng lấy đi, bất quá tờ giấy sớm đã hóa thành một đồng tro tàn.

"Là nguoi, nhất định là nguoi, thật sự là không thể tưởng được, còn tuổi nhỏ thế nhưng tàn nhẫn ác độc như thế!"

"Im lặng!" Lưu Huyền lệnh nhủ mảy, sự tình nói đi nói lại, trừ bỏ một thanh chủy thủ làm cho Trương Vĩnh An có chút hiềm nghi, cũng không phải là vật chứng chính xác, án mạng như vậy thật khó xử lý, khám nghiệm tử thi, lại đi kiểm tra xác chết Đinh Sơn một chút, nhìn xem có thể có chứng cứ khác.

"Tuân lệnh, đại nhân."

Khám nghiệm tử thi cẩn thận kiểm tra một lúc lâu: "Đại nhân, trên người Đinh Sơn còn có hai vết thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, một nhát đâm ở ngực mới là mấu chốt, trực tiếp đâm vào tim liền mất mạng, này.....từ từ, trong tay hắn có tờ giấy....."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chuyện xấu bại lộ

Trương Vĩnh An chợt kinh hi đứng lên: "Đại nhân, ta nói có tờ giấy! Có lẽ là chính mình nhớ lầm, đem tờ giấy giao cho Đinh Sơn giữ." Mặc kệ thế nào, chỉ cần có tờ giấy kia, có thể chứng minh là Tô Thanh quyến rũ hắn!

Khám nghiệm tử thi đem tờ giấy dính máu đưa lên cho Lưu Huyền lệnh, tờ giấy không lớn, mặt trên lại viết vài cái tên, ước chừng đều là nữ tử: "Này mặt trên đều là tên nữ tử, như thế nào có thể chứng minh là Tô thị quyến rũ của nguoi?"

"Cái.....Cái gì? Tên nữ tử?"

Mộc Vân Dao giật mình ra tiếng: "Đại nhân, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng quản gia hắn chính là ở tranh đoạt cái gì, có lẽ chính là này tờ giấy.

"Một tờ giấy có cái gì tốt tranh đoạt? Này Ngô Mai, Tề Yến....."

"Tề Yến?" Người ghi chép đột nhiên lên tiếng: "Đại nhân, ngài đọc vài cái tên thuộc hạ cảm thấy quen tai, vừa mới lật xem hồ sơ một chút, Tề Yến đã mất tích nửa năm trước, người nhà báo đến huyện nha, đến giờ vẫn không có tìm được người, không biết là trùng hợp hay là....."

"Tề Yến.....Vương Ny....." Nhắc tới vài cái tên, Lưu Huyền lệnh càng nghĩ càng cảm thấy được không thích hợp, ông cẩn thận suy nghĩ một chút lời nói Mộc Vân Dao, bỗng nhiên hai mắt mở to: "Mộc Vân Dao, nguoi vừa mới nói đem người giết chôn ở hoa viên, nguoi còn nghe được cái gì?"

"Ta.....Ta nói rồi sao?" Mộc Vân Dao nhìn về phía Trương Vĩnh An, bị hắn trừng, nhất thời cả người run lên, sợ tới mức nói đến nói cả lâm.

"Nguoi đừng sợ, nguoi cẩn thận nghĩ một chút, nhớ lại cảnh tượng nguoi đã thấy, yên tâm, ở trên công đường, bản quan tất nhiên sẽ làm cho nguoi bảo vệ nguoi an toàn, không cần e ngại bất luận kẻ nào!"

Mộc Vân Dao hơi hơi rũ xuống đôi mắt, đáy mắt hiện lên một ám sắc, đến hiện tại, đã muốn không ai hoài nghi nàng là hung thủ, làm bộ cân nhắc một hồi lâu, nàng mạnh ngẩng đầu: "À, ta nhớ ra rồi, Trương tài chủ cùng Đinh Sơn đánh nhau, nói Đinh Sơn vong ân phụ nghĩa, dám uy hiếp hắn. Đinh Sơn nói nếu Trương tài chủ không cho bạc, sẽ đem chuyện chôn người chết ở hoa viên nói ra....."

Lưu Huyền lệnh trong lòng kinh hãi, cùng người ghi chép liếc nhau, lập tức vỗ kinh đường mộc: "Việc này ngày khác tái thẩm, người tới bãi đường."

Huyện nha đóng cửa, thay đổi quần áo, Lưu Huyền lệnh lại triệu tập toàn bộ quan sai, hướng về Hạ Yến thôn mà đi. Không tới nửa ngày, chuyện Trương tài chủ giết bảy nữ tử, chôn ở hoa viên tại Yến thành truyền ồn ào huyện náo.

Hôm sau, Lưu Huyền lệnh lại khai đường thẩm vấn, hơn phân nửa dân chúng Yến thành đều tụ tập lại đây.

Tới gần cửa đại lao, Mộc Vân Dao nghe được tiếng người ồn ào, nàng phục hồi tinh thần lại, đem suy nghĩ này giờ xưa đi, trên mặt dẫn theo bất an cùng sợ hãi, cung kính quỳ gối trên đại đường.

Ở trong lao đoi một đêm, Mộc Vân Dao đã muốn phát sốt, lúc này sắc mặt càng kém, càng tỏ ra vẻ nhỏ yếu đáng thương.

Trương Vĩnh An sớm đã không còn nguyên bản trấn định, hôm qua nghe được tên bảy nữ tử, hẳn chỉ biết sự tình phải tao ương, hiện giờ bị mang lên công đường, liền run rẩy.

"Trương Vĩnh An, ngươi có nhận tội?"

"Lưu đại nhân, ta.....ta....."

Ba! Lưu Huyền lệnh mạnh vỗ kinh đường mộc: "Bản quan đã muốn mang theo nha dịch ở trong hoa viên nhà ngươi, đào ra bảy xác nữ, hạ nhân của ngươi hạ nhân cũng đã muốn nhận tội, nói này đó nữ tử đều là Đình Sơn giúp ngươi vợ vết đến Trương phủ, sau đó cùng ngươi ngược đãi vui đùa, cuối cùng bị ngươi giết chết chôn nhạp hoa viên, ngươi còn không nhận tội!"

Trương Vĩnh An xụi lơ trên mặt đất, hiện đang là mùa đông, mồ hôi lạnh vẫn không ngừng rơi lộp độp.

Ngoài huyện nha, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng trống.

Nha dịch bước nhanh chạy vào, đem mẫu đơn kiện trình lên: "Hồi bẩm đại nhân, người nhà Tề Yến, Vương Ny đã đánh trống kêu oan, đưa đến đơn cáo Trương Vĩnh An giết người chôn xác."

"Mang tiến vào."

Người nhà của hai nữ tử tính lên có mười mấy người, đi vào đại đường ngay cả hành lễ cũng không lo, hướng về phía Trương Vĩnh An liền đánh qua. Một phụ nhân thần sắc điên cuồng, tiến lên liền cắn xé lỗ tai Trương Vĩnh An như muốn cắt đứt ra.

"Đại nhân, Lưu đại nhân cứu mạng, cứu mạng a! Thảo dân nguyện ý nhận tội, cái gì cũng nhận!"

Lưu huyền lệnh vội vàng phái người đem nhân kéo ra.

Phu quân của phụ nhân đang điên cuồng quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thỉnh đại nhân thứ tội, từ lúc nữ nhi Tề Yến của thảo dân mất tích ở chợ, tức phụ của thảo dân mắc phải bệnh điên, nàng hiện tại đối ai đều điên điên khùng khùng."

Đối mặt một người điên, Lưu huyền lệnh cũng lười so đo, hẳn hiện tại toàn bộ tâm thần đều đặt ở vụ án Trương Vĩnh An giết người chôn xác: "Trương Vĩnh An, còn không mau đem tội nói thật ra!"

"Đại nhân, thảo dân nhận tội.....Đều là do Đình Sơn, là hắn đối tôi a dua nịnh hót, xem ta thích nữ hài tử, liền nói cho ta biết có biện pháp giúp ta vợ vết một ít, nữ hài tử đó tuổi khá nhỏ, vô cùng tươi mới, ta nhìn liền nhìn không được trong lòng ác niệm, ta không muốn giết chết các nàng, chính là không cẩn thận hạ nặng tay, sau đó hãy thu không được, thỉnh đại nhân tha mạng, tha mạng a!"

"Nói như vậy, bảy nữ hài tử này, đều là ngươi giết chết?"

"Không phải, có hai cái đi vào Trương phủ liều mạng phản kháng, là bị Đình Sơn mang người tra tấn chết, không liên quan đến ta."

Bên ngoài, dân chúng giận không kiềm được, nếu không phải có sai dịch ngăn trở, bọn họ đều phải xông tới đánh chết Trương Vĩnh An!

Lưu huyền lệnh gõ kinh đường mộc vài lần, lúc này mới làm cho phần nộ bách tính tạm thời an tĩnh lại: "Như vậy Đình Sơn cũng là ngươi giết chết?"

"Không phải, đại nhân, Đình Sơn thật không phải là ta giết chết, là Mộc Vân Dao, thật là Mộc Vân Dao!" Trương Vĩnh An quay đầu, trong lòng ngực tràn đầy ác ý: Tiểu tiện nhân, cũng dám tính kế ta, ta chết, ngươi cũng đừng muốn sống.

Mộc Vân Dao trong lòng cười lạnh, trên mặt lại mang theo sợ hãi: "Tiểu nữ không có giết người, ngươi vì cái gì luôn nói xấu ta, chẳng lẽ nói ngươi giết người nhiều như vậy còn chưa đủ, sắp chết cũng muốn kéo theo ta sao?"

"Ngươi.....Rõ ràng là ngươi đánh ngã xiu ta, giết Đình Sơn, sau đó giả họa cho ta, tiểu tiện nhân ngươi, tâm tư thật ác độc!"

"Lưu đại nhân, tiểu nữ không rõ hắn đang nói cái gì."

Lưu huyền lệnh đối Trương Vĩnh An càng chán ghét, chết đã đến nơi, thế nhưng thói quen không thay đổi, thật sự là tội không thể tha thứ cho: "Trương Vĩnh An, ngươi không cần lại cần lung tung người khác, chỉ bằng ngươi giết chết bảy nữ tử, liền đủ để định ngươi tội chết! Hiện tại, ngươi thành thật nói, tại sao lại xuất hiện ở trong phòng Lý thị? Lý thị cùng ngươi là cái gì quan hệ, bà ta có thể có tham dự giết người chôn thi không?"

"Là Tô Thanh, thật là Tô Thanh cho ta tờ giấy dụ ta tới, đại nhân, thỉnh ngài nắm rõ a!" Trương Vĩnh An biết chính mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, ngược lại trấn định không ít.

Lý thị sợ hãi nói: "Đại nhân, ta không biết hắn như thế nào đến, tôi không biết, lại không biết giết người chôn xác là chuyện gì!"

Hạ Yến thôn nhân nhìn không được lên tiếng: "Đại nhân, thảo dân là thôn dân hạ yến thôn, lúc ấy chúng ta tiến vào trong phòng Lý thị, Lý thị quần áo

không chính tề, cùng Trương Vĩnh An có mưu đồ gây rối.

Sai dịch đứng ra: "Hồi bẩm đại nhân, chúng ta vài người chính mắt thấy, Lý thị quả thật quần áo không chính tề."

Liên tưởng đến Trương tài chủ phẩm tính, cùng nhìn lại Lý thị, nhất thời không ít người ỏi ra nước miếng: "Trương Vĩnh An không phải cùng Lý thị lên lút thân mật đi?"

"Kia Đinh Sơn đâu?"

"Có thể cũng là cùng Lý thị thân mật, sau đó hai cái thân mật đánh nhau?"

"Ta phun, thật sự là không biết xấu hổ!"

Lý thị vội vàng lắc đầu: "Ta không có, đại nhân, ta thủ tiết nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ không có cùng ai trộn lẫn, người có thể đến trong thôn đi điều tra nha!"

"Loại sự tình này đều là việc lên lút, tự nhiên không thể phát hiện, điều tra có thể tra ra cái gì?"

"Đúng vậy, bà ta đó là không có sợ hãi, cho nên mới nói như vậy."

"Im lặng, im lặng!" Lưu Huyền lệnh ngăn lại dân chúng nghị luận, đem lý chính của Hạ Yến thôn tiến vào, Dương Minh, người tới nói nói, quả thực nếu như theo lời thôn dân, Lý thị lúc ấy quần áo không chính tề?"

"Đích thật là như thế." Dương Minh ăn ngay nói thật: "Lúc ấy chúng ta đi vào, Tô thị đang ngủ ở đông ốc cũng không ở chính ốc, rất nhiều người đều có chứng kiến, mà phu quân Tô thị phu quân mới mất, nếu không phải đêm trước ngoài ý muốn cháy, cũng sẽ không chuyển đến ở trong nhà Lý thị."

Lời này vừa nói ra, Lưu Huyền lệnh lập tức hiểu được, Tô thị cho dù là có ngốc, cũng không trước mặt bà bà mình lên lút hèn hò.....

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bà cần phải nghĩ muốn tốt lắm

"Lý thị, Trương Vĩnh An, nếu là các người nếu vẫn không khai thật, bản quan muốn hạ lệnh dụng hình!"

"Đại nhân, dân phụ oan uổng, oan uổng a, dân phụ chỉ thu bạc Trương tài chủ, đem Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao bán cho hắn, cũng không có cùng hắn tư thông." Lý thị không dám giấu diếm, khóc trời đoạt đất đem sự thật nói ra.

"Cái gì, này lão tử bà, nhi tử vừa mới chết, liền bán tức phụ cùng tôn nữ, bà ta sẽ không sợ con mình chết không nhắm mắt!"

Mộc Vân Dao cúi đầu, nước mắt lại rơi nhiều hơn, là chã rơi xuống, sự ủy khuất mà không lời nào có thể miêu tả được.

Đám dân chúng đã muốn nghĩ đến, một nữ hài tử như vậy rơi vào tay Trương tài chủ sẽ có kết cục ra sao, lập tức đối Lý thị càng chán ghét.

Lưu Huyền lệnh nhíu mày: "Người tới, đem hai người này kéo xuống đánh, khi nào thì nguyện ý nói thật, khi nào thì dừng."

Mộc Vân Dao vội vàng quỳ đến Lý thị bên cạnh: "Đại nhân, tổ mẫu dân nữ vừa mới gãy chân, nếu lại dùng hình, sợ sẽ thật sự mất mạng, phụ thân khi còn sống rất hiếu thuận, tuy rằng đã chết, nhưng tổ mẫu vẫn như cũ là tổ mẫu, để dân nữ khuyên tổ mẫu, tổ mẫu tất nhiên sẽ nhận tội."

"Bà ta nhiều lần hại người, người còn vì bà ấy cầu tình?"

Mộc Vân Dao lộ ra một tia cười khổ: "Máu mủ tình thâm." Nàng cũng không có nhiều lời, với bốn từ ngăn ngừa lại hàm chứa nói không hết lòng chua xót đắng chát.

Lưu Huyền lệnh thở dài một tiếng: "Người nhưng thật thiện tâm, như thế, người liền khuyên được thì khuyên đi."

Mộc Vân Dao vội vàng quay đầu nhìn về phía Lý thị, thanh âm nhu hòa, ánh mắt lại lạnh như băng: "Tổ mẫu, nên thì nói, không cần phải cùng người khác cùng nhau hạ Hoàng Tuyền, ngài kiến thức rộng rãi, nên hiểu được lời cháu gái nói rồi chứ."

Lý thị ánh mắt trừng lớn, hàm răng run lẩy bẩy, bà nhớ tới lúc trong nhà tù, Vân Dao nói qua: "Nói sai rồi, liền cùng Trương tài chủ cùng chết, nói đúng, khiến cho hắn một người đi tìm chết....."

Trương Vĩnh An hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bà còn muốn sống thật tốt! Hiện giờ, chỉ có thể làm cho Trương Vĩnh An chạy nhanh nhận tội, đem

mình tách ra!

Lý thị nhìn nhìn Trương Vĩnh An, cắn răng nói: "Đại nhân, dân phụ nhận tội, dân phụ là cùng Trương Vĩnh An và Đinh Sơn..... thân mật, buổi tối, bọn họ cùng nhau tới gặp phải....."

Liên hệ tình tiết từ đầu đến giờ, sự tình rõ ràng.

Này Lý thị cùng hai người là Trương tài chủ cùng với Đinh Sơn thân mật, sau khi bị gãy chân, Đinh Sơn tiến đến thăm, bị Trương tài chủ đụng phải vừa vặn, trong cơn tức giận hai người trở mặt, Đinh Sơn thống hận Trương tài chủ, lấy nhục điểm để uy hiếp, khiến cho Trương tài chủ có tâm tư giết người.

Không khéo bị Mộc Vân Dao gặp được, lo lắng Mộc Vân Dao đem sự tình nói ra, liền muốn giết nàng diệt khẩu. Mất thấy giết không được, liền đơn giản đem tội danh giết người gắn trên đầu nàng, quả thật là tâm tư ác độc!

Hai gã nha dịch đem bị đánh nửa chết nửa sống Trương Vĩnh An tha đi lên, Mộc Vân Dao nhìn lướt qua, liền thân nhiên thu hồi tầm mắt.

Lưu Huyền lệnh ý bảo dân chúng im lặng, đứng dậy tuyên bố bản án: "Trương Vĩnh An hành hạ đến chết bảy người nữ tử vô tội, sát hại đồng lõa Đinh Sơn, tội không thể thứ tha, phán tử hình, nhốt vào tử lao cùng ngày, bản quan hội đem vụ án lập tức trình báo cấp Hình bộ thỉnh hoàng thượng ngự lãm. Lý thị cùng người cấu kết, không tuân thủ nữ tắc, trượng trách...."

Lưu Huyền lệnh có chút khó xử, dân gian không tuân thủ nữ tắc, đại khái bị hư khí cũng thì thôi. Mà Lý thị thân là quả phụ nhiều năm, cùng Trương tài chủ, Đinh Sơn cấu kết không giả, nhưng nếu xử tử, thực quá nặng, nếu là trượng trách, đánh mạnh sợ sẽ đánh chết, đánh thiếu lại sợ là không công bằng.

"Đại nhân!" Mộc Vân Dao cung kính dập đầu: "Tổ mẫu tuổi già, hiện giờ lại gãy chân, trong người có thương tích, tổ mẫu tuy rằng hành vi không đúng, nhưng cũng không có hành vi hại người, thỉnh đại nhân rộng khai một mặt (*).!"

"Lý thị, trượng trách hai mươi roi để dễ ăn. Mộc Vân Dao, tâm tư lương thiện, cũng không chịu tội, tại đường phóng thích. Lý thị, người có cháu gái tốt, sau này tất nhiên phải sửa đổi tính tình, đối xử tử tế với đứa trẻ này."

"Dạ, đại nhân, dân phụ đã biết." Lý thị vội vàng đáp ứng, có thể bảo trụ mệnh đã may mắn vô cùng. Về phần nha đầu Mộc Vân Dao, bà về sau có thể cách xa liền trốn rất xa, cũng không dám đi trêu chọc nó nữa.

Mộc Vân Dao ra đại đường huyện nha, Tô Thanh lập tức tiến lên đây ôm lấy nàng, nước mắt như thế nào đều dừng không được: "Dao nhi, con chịu khổ, chịu khổ rồi."

"Mẫu thân, con không sao." Trương tài chủ xong rồi, Lý thị cũng yên tĩnh, nàng hiện tại tâm tình vô cùng tốt.

Tô Thanh vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, vội vàng lau khô nước mắt: "Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi, mẫu thân hỏi Dương gia thả, mượn chút bạc, đến y quán đem vết thương trên tay con băng bó một chút."

Mộc Vân Dao lại lắc đầu: "Mẫu thân, tổ mẫu bị trượng trách, chúng ta thu xếp ổn thỏa rồi mới có thể rời đi."

"..... Được." Lý thị rút cuộc là mẹ ruột mộc thành, Tô Thanh dù trong lòng có oán, nhưng nếu là mặc kệ không hỏi, khó tránh khỏi bị người nói xấu.

Không ít dân chúng nghe được mẩu từ các nàng nói chuyện, lại nghe được Hạ Yên thôn dân nói Lý thị ngày thường việc làm, quả thực đem lão bà tử ác độc chán ghét tới cực điểm.

Đợi cho Lý thị bị lôi đi ra, không ít người nhân cơ hội tiến lên phun nước miếng. Lý chính dương mình đám người chỉ có thể đợi cho dân chúng đều tản đi không sai biệt lắm mới tiến lên đem người nâng đi.

Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao hướng người trong thôn nói tạ ơn, nhờ bọn họ nâng Lý thị đi trở về trước, còn phu thê Dương thị cùng các nàng đi y quán.

Thầy thuốc y quán đã sớm đợi này cái cộc án tử có quan tâm, nhìn thấy thương trên cánh tay Mộc Vân Dao, hoảng sợ, băng bó tốt xong, lại cấp bao một ít dược liệu bổ khí dưỡng huyết, còn chỉ thu một chút chẩn kim.

Mới vừa đi tới cửa thành, liền nhìn đến Lưu khám nghiệm tử thi đang chờ ở nơi đó, nhìn thấy Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, đưa tay vẫy vẫy: "Trở về đường xá xa xôi, vẫn là tọa xe ngựa ít tốn chút khí lực."

Mộc Vân Dao đánh giá Lưu ngũ tác*, trong lòng buồn bực: "Đại nhân, ngài công vụ bận rộn, không tốt làm phiền...."

*khám nghiệm tử thi

"Nha đầu người không cần đa tâm, ta và phụ thân người mộc thành từng có giao hảo, trước đó vài ngày nghe nói hấn mất, mà lúc ấy trong tay có án tử, không thể tiến đến phúng viếng, tiền xe ta đã muốn trả rồi, sắc trời đã muộn, các người mau chút trở về đi."

Tô Thanh tiến lên: "Đa tạ Ngũ tác đại nhân, dân phụ thay vong phu hành lễ."

"Tô phu nhân không cần khách khí, đi nhanh đi thôi."

Phu quân Dương thị ngồi ở bên ngoài cùng xa phu, Dương thị, Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao ngồi trong xe ngựa một đường im lặng đi tới yển thôn.

Mộc Vân Dao nhắm mắt nghỉ ngơi ở trong lòng Tô Thanh, trong đầu suy nghĩ lung tung. Đồi trước, nàng chạy ra Trương phủ bị đánh gãy chân, Trương Vinh An muốn bắt nàng trở về, nhưng không ngờ có người nhà của nữ tử mất tích tìm đến Trương phủ, lại vô ý phát hiện bí mật trong hoa viên, liền báo cho huyện nha, nàng mới có thể tránh được một kiếp.

Hiện tại thời gian khẩn cấp, nàng vì bảo vệ Tô Thanh, vội vàng mưu đồ không thể lo lắng chu toàn. May mắn, sự tình hữu kinh vô hiểm* chấm dứt. Nghĩ nghĩ, thế nhưng ngu quên không biết, mãi cho đến xe ngựa lộp bộp lung lay một chút, nàng mới bị bùng tỉnh.

*Bị hoảng sợ nhưng không nguy hiểm.

"Dao nhi, đã đến."

Nàng thế nhưng ngủ một đường. Mộc Vân Dao ngạc nhiên trừng lớn mắt, xốc lên cửa xe thấy được cảnh sắc quen thuộc, vẻ mặt đều là ngượng ngùng.

Đã gặp tinh thần nữ nhi có vẻ tốt, Tô Thanh nhẹ nhàng thở ra, sờ sờ sợi tóc mềm mại của nàng: "Tốt lắm, mau chút xuống xe đi. Vị xa phu đại ca, trong nhà không người, không dám thỉnh ngài đi vào uống trà, vài cái tiền đồng, coi như một chút tiền nước trà, xin không ghét bỏ."

"Không cần như thế khách khí, tôi cùng Lưu ngỗ tác cũng là quen biết, tiền xe hán đã trả, tôi đi đây."

Đợi cho xe ngựa đi xa, Tô Thanh đối Dương thị lại nói tạ ơn. Dương thị vỗ vỗ tay nàng: "Vân Dao nha đầu còn chưa trưởng thành, bà bà người chân lại gãy, cũng cần bên người chiếu cố, sau này cần phải hảo hảo trù tính mới được."

"Ta biết rồi." Tô Thanh cảm kích cầm tay bà, sau đó mới mang theo Mộc Vân Dao vào đại môn.

(*) sự tích câu "Võng khai một diện" - Võng khai một mặt.

Khoảng năm 1766 TCN, người cai trị cuối cùng của triều đại nhà Hạ cực kỳ bạo ngược và phóng đảng. Điều này tạo ra sự căm phẫn, bất bình trong dân chúng. Để giúp dân thoát khỏi cảnh lầm than này, Thương Thang đã đứng lên lật đổ bạo chúa, sau đó lập nên triều đại nhà Thương (1600 -1066 TCN).

Từ khi Thương Thang còn là người đứng đầu bộ tộc Thương, ông được người dân rất mực tôn kính bởi sự từ bi và tình thương đối với tất cả chúng sinh. Một ngày nọ, trong khi Thương Thang đang bách bộ nơi thôn dã, ông bắt gặp một người bắt chim giăng một tấm lưới lớn trải rộng ra như một cái chuồng và lầm bầm: "Lũ chim chóc các ngươi mau tới đây đi, mau bay vào lưới của ta đi. Bất kể có bay thấp bay cao, bay Đông bay Tây gì thì cũng bay hết vào lưới ta đi!"

Thương Thang dừng lại và nói với ông ta rằng cách làm của ông quá tàn nhẫn vì ông không tha cho con chim nào thoát được dưới tấm lưới của mình, và rằng ông nên để lại ít nhất một mặt lưới mở.

Thương Thang cắt ba mặt của tấm lưới và sau đó thì thầm "Chim ơi, thích bay bên phải thì cứ bay bên phải, thích bay bên trái thì cứ nhắm bên trái; còn nếu thật sự mệt mỏi với cuộc đời này thì hãy sà vào lưới ta!" Tất cả mọi người, kể cả người đàn ông đã giăng lưới, đều cảm động vì tấm lòng của Thương Thang đối với loài chim. Họ nhận ra ông là một người có nhân cách tuyệt vời.

Tin lành đồn xa, người đứng đầu các bộ tộc khác sau khi được nghe kể về câu chuyện này, đều quyết lòng dốc sức, nguyện trung thành với Thương Thang cùng sự tin tưởng tuyệt đối rằng ông sẽ là một vị vua tốt.

Thương Thang nhận được sự ủng hộ của hơn 40 bộ tộc, tạo lập nền tảng thuận lợi giúp ông chấm dứt sự thống trị độc đoán của triều đại nhà Hạ; qua đó, ông trở thành người sáng lập triều đại nhà Thương.

Câu thành ngữ Võng khai nhất diện (網開一面) cũng từ đó mà thành. Nó có nghĩa là 'lưới mở một mặt'. Ban đầu, thành ngữ này đọc là Võng khai tam diện (網開三面) nghĩa là 'lưới mở ba mặt'.

Ngày nay thành ngữ này được dùng để chỉ tấm lòng nhân hậu, khoan dung, độ lượng của một người, thông qua việc cho người có lỗi một lối thoát hoặc cho phép họ có một cơ hội để sửa chữa lỗi lầm của mình.

Câu chuyện về Thương Thang được trích từ tập III của cuốn sách Sử ký của Tư Mã Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Kế hoạch tương lai

Lý thị mới vừa bị đuổi về không lâu, người trong thôn đối bà không mừng, trực tiếp đem bà ta ném tới trên giường, lúc này nhìn mẫu tử Tô Thanh trở về, thăm hỏi xong liền lần lượt rời đi. Tô Thanh gặp ai cũng nói lời cảm tạ, một hồi lâu mới tiễn mọi người ra về.

Trên mặt đất vẫn còn vết, Tô Thanh ra cửa lấy đất lấp lên, đem vết máu che đi, một phen thu dọn, sắc trời đã hoàn toàn tối mịt.

Lý thị nằm ở trên giường, vẫn không dám lên tiếng, sợ bị Mộc Vân Dao, cái sát thần nhìn chòng chọc.

Mất thấy Tô Thanh muốn đi xuống bếp* để nấu cơm, Mộc Vân Dao liền ngăn lại, đôi mắt trông mong nhìn: "Mẫu thân như thế nào vẫn không để ý tới con, đang giận con?"

*táo: cái bếp lò

Tô Thanh nhìn nàng một cái, nước mắt ở hốc mắt dâng trào: "Dao nhi, con thành thật nói cho nương biết, buổi tối ngày hôm trước, chuyện tình buổi tối hôm trước, cùng con có liên quan? Còn có, động tĩnh lớn như vậy, vì cái gì nương không bị đánh thức? Rõ ràng ngay từ đầu nương ngủ ở chính ốc, vì cái gì tình lại đã ở đông ốc?"

Nghe được không phải hỏi về lí do Đinh Sơn chết, Mộc Vân Dao nhẹ nhàng thở ra, vội vàng chớp chớp mắt, ánh mắt trong suốt ngập nước tràn đầy vô tội: "Mẫu thân, con lên núi giúp tổ mẫu hái thuốc, nhìn nương hai buổi tối luôn ngủ không tốt, cũng tìm một ít dược liệu có tác dụng an thần, muốn nương ngủ an ổn một ít, con cũng không biết như thế nào liền đã xảy ra chuyện tình đáng sợ như vậy. Mẫu thân, thật may là chúng ta cũng chưa việc, về sau cũng không cần lo lắng tiền vào Trương phủ, thật sự là ông trời mở mắt, buổi tối con muốn thắp ông trời nén hương, cảm tạ đã phù hộ mẫu thân!"

Nhận được đáp án có lẽ như thế, Tô Thanh tự nhiên không hài lòng, muốn nghiêm mặt, liền nhìn đến Mộc Vân Dao ánh mắt ngập nước, lòng như thế nào đều cứng rắn không đứng dậy: "Tốt lắm, mẫu thân cũng tới thắp nén hương."

Mộc Vân Dao cười tủm tỉm gật gật đầu, ôm thắt lưng Tô Thanh, ở ngực cọ cọ, trong lòng đều là thỏa mãn. Nàng nên hảo hảo cảm tạ trời cao một chút, cảm tạ cho nàng một lần cơ hội.

Tô Thanh làm cơm, nhìn đến trên giường không dám lên tiếng - Lý thị, trong lòng không khỏi khó xử, cuối cùng vẫn là bới thêm một chén nữa, cho bà bà đặt ở đầu giường gần lò sưởi.

Lý thị nom nớp lo sợ nhìn về phía Mộc Vân Dao, thấy nàng không có lên tiếng, mới chịu đựng đau đi sờ chiếc đĩa.

Mộc Vân Dao nhìn nàng một cái, ngại Tô Thanh ở đây, cũng không có nói cái gì. Cơm nước xong, Tô Thanh đi rửa chén, Mộc Vân Dao đi hưởng cạnh giường.

"Người..... Người đứng lại đây, người muốn làm gì?" Lý thị sợ tới khản trương đến mức nói ra, kéo thân mình hướng vào trong, động đến miệng vết thương đau đến nhe răng trợn mắt.

Mộc Vân Dao mặt không chút thay đổi đem gối đầu Lý thị cầm lên, từ vị trí đó móc lên một khối tấm vải gổ, đem bạc bên trong lấy ra.

Lý thị trong mắt không cam lòng: "Đó là bạc của ta....."

"Bạc của người? Ở đây ước chừng bảy mươi lượng bạc, trong đó năm mươi lượng là tiền bán mình của ta cùng mẫu thân, ngũ lượng là người lấy trong tủ quần áo nhà của ta từ quần áo trộm ra, còn lại mười lăm lượng cũng là nhiều năm người cướp đoạt từ trên người cha mẹ ta, người nhưng thật nói nói, có một tiền đồng là người tự kiếm sao?"

Lý thị không dám lên tiếng, nhưng trong lòng đau lấy máu, này đó bạc chính là nửa cái mạng của bà!

Tô Thanh tiến vào nhìn đến ngân lượng trong tay Mộc Vân Dao, kinh ngạc nói: "Dao nhi, làm sao có nhiều bạc như vậy?"

"Tổ mẫu tích lũy từ trước đến giờ, nói là cho chúng ta chi tiêu sinh hoạt. Nương, ngài thích Hạ Yên thôn sao?"

Nghe được bạc của Lý thị, Tô Thanh cũng đoán được cái gọi là lễ hỏi của Trương tài chủ, liền không hỏi gì thêm, vui vẻ nói: "Ồ nhiều năm như vậy, tự nhiên là thích."

"Con nhớ rõ khi phụ thân dạy ta đọc sách, đọc qua một câu thơ:

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hòa,

Xuân lai giang thủy lục như lam.

Nói rất đúng phong cảnh Giang Nam, mẫu thân lúc ấy còn nói, nếu như có cơ hội, nhìn một chút liền rất tốt, mẫu thân cảm thấy được chúng ta đi Giang Nam như thế nào?"

*Mặt trời mọc hoa hồng Giang Nam đỏ hơn lửa, xuân đến nước sông màu lục (xanh lá) gần như xanh lam (xanh da trời).

Tô Thanh chỉ cho nàng có ý nghĩ kỳ lạ, không khỏi cười nhẹ xoa đầu của nàng: "Tốt, Dao nhi thích địa phương nào, chúng ta liền đi địa phương đó, dù sao nơi nào có con, mẫu thân đều thích."

Mộc Vân Dao trên ghế nhảy xuống: "Được, mẩu thân đáp ứng rồi, con hiện tại đã nghĩ biện pháp kiếm bạc, sau đó mang mẩu thân đi thưởng thức phong cảnh Giang Nam!"

"Con nha, cẩn thận một chút, trên người còn mang theo thương đau, ngàn vạn lần đừng va chạm."

"Biết rồi." Mộc Vân Dao nắm trong tay bạc, ánh sáng trong mắt dần dần kiên định.

Từ khi nàng thiết kế muốn giết Trương Vĩnh An bắt đầu, cũng đã mưu tính tốt lắm phải rời khỏi Hạ Yển thôn. Bởi vì nàng đối Tô gia quá mức lo lắng, tuy rằng căn cứ trí nhớ, gặp Tô gia thì sau một năm rưỡi, mới có thể lại tới đây đón nàng cùng mẩu thân, nhưng dựa theo tác phong làm việc của người Tô gia, ai cũng không thể xác định, bọn họ không phải đã sớm biết thân phận mẩu thân, chính là chưa từng có tới đón người mà thôi.

Cả đời này, nàng muốn chống lại Tô gia, muốn cho Tô gia trả giá đại giới, chỉ dựa vào nàng cùng mẩu thân hai người, căn bản không được việc, cho nên, nàng phải nghĩ lối tắt khác, trước khi người Tô gia đến đón các nàng, tích lũy tài sản để cùng chống lại, mà tích lũy như vậy, tại Hạ Yển thôn một cái tiểu sơn thôn như vậy là làm không được, nàng phải chọn lựa một khối ván cầu lớn hơn nữa, giàu có và đông đúc như Giang Nam là địa phương thích hợp nhất.

Muốn đi Giang Nam, đường xá xa xôi, muốn làm việc, cũng muốn có vốn, trước mắt trong tay điểm bạc này là xa xa không đủ. Muốn kiếm bạc không khó, chính là nên hướng mẩu thân giải thích như thế nào đâu?

Ở trong nhà tĩnh dưỡng nửa tháng, miệng vết thương sau đầu cùng trên cánh tay cũng đã vảy kết, hai tay cũng khôi phục trắng nõn mềm mại. Mộc Vân Dao nâng má nhìn về phía sân, như trước không tìm được lí do thoái thác thích hợp.

"Dao nhi." Tô Thanh bưng một chén cháo tào đồ lại đây: "Nhanh lên thừa dịp còn nóng mau uống hết."

"Mẩu thân, thương thế của con đều dưỡng không sai biệt lắm, thân thể ngài vừa đến vào đông sẽ không tốt, cũng là ngài uống đi."

"Nói cái gì mê sảng đâu, mẩu thân đây đều là bệnh cũ, mỗi một năm đều là như thế, nhanh lên uống, chẳng lẽ muốn cho mẩu thân đứt mới có thể uống?"

*uy: cho ăn, đứt, móm,...

"Tuyệt." Mộc Vân Dao cười hì hì ngửa đầu, đôi mắt trông mong Tô Thanh, há mồm: "Mẩu thân đến đứt con, a....."

Tô Thanh trong lòng nóng lên, hốc mắt không nhìn được đỏ lên: "Tốt, mẩu thân đến đứt." Thiếu chút nữa, nàng liền mất đi đứa bé này.

"Mẩu thân." Mộc Vân Dao vuốt mặt của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy thật lớn: "Mẩu thân, con ngày ấy bị tổ mẫu đánh ngất xỉu, mơ cái mộng thật dài. Trong mộng mẩu thân tiến vào Trương phủ bị tra tấn đến chết, con cũng đánh gãy chân....."

Đem sự tình có thể nói, chọn lựa lấy nói một ít, Mộc Vân Dao bất an nhìn Tô Thanh, trái tim gắt gao nhéo cùng một chỗ, mẩu thân hội cảm thấy được nàng là quái vật đâu, sẽ sợ sao?

"Dao nhi, Dao nhi chịu khổ." Tuy rằng Mộc Vân Dao đã muốn tận lực lựa tốt nói, nhưng Tô Thanh không ngừng rơi lệ, gãy chân, Tô gia, Vương Phủ..... Nghe liền giống như một giấc mộng cảnh xa không thể thành, Dao nhi lẻ loi một mình không có dựa vào, phải tại địa phương kia sống sót, không biết muốn ăn nhiều ít khổ.

"Mẩu thân không nghĩ con kỳ quái sao?"

"Dao nhi như thế nào kỳ quái, con là đứa nhỏ chịu lên trời phủ hộ. Lúc trước mẩu thân hoài con bảy tháng sinh non, con sinh ra đến ngay cả khóc cũng không khóc, trong thôn mọi người nói sống không được, nhưng con lại kiên cường sống, còn có dung nhan xinh đẹp. Lần này, cũng là trời cao chiếu cố, cho con dự báo nguy hiểm đâu."

Mộc Vân Dao bỏ nhào vào Tô Thanh trong lòng, lén lút lau lau rồi một chút nước mắt: "Mẩu thân, ngài thật tốt."

Nói ra tâm sự lớn nhất, Mộc Vân Dao cả người thoải mái rất nhiều, sau khi ngủ một giấc thật đã, dậy thật sớm lôi kéo Tô Thanh ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tay không bắt bạch lang

(*ở đây là hàm ý tiêu cực, bỏ tiền của công sức ra thì ít, nhưng lại bắt được sói trắng là vật trân quý, kiểu muốn làm ít hưởng nhiều)

"Dao nhi, làm cái gì vậy a?"

"Mẫu thân, chúng ta đi Yên thành mua đồ." Với số tiền trong tay, nàng đã có ý tưởng, hiện tại đi trước con đường thêu tranh.

Tô Thanh không cản được nàng, chỉ có thể cùng nàng đi về phía trước.

"Dương gia thẩm, cần phải đi Yên thành?" Mộc Vân Dao nhìn đến Dương thị, giòn giả hỏi.

"Trời lạnh thế này, hai mẫu tử các người đi Yên thành làm cái gì?"

"Con cùng mẫu thân nghĩ đến một ít phương pháp kiếm tiền, muốn đi thêu tranh bán, thẩm cùng đi đi." Dương thị cùng mẫu thân có quan hệ không tồi, hiện giờ đủ khả năng, nàng cũng là nguyện ý giúp đỡ một phen.

Dương thị nghĩ nghĩ, cười gật đầu: "Hảo, ta đây liền cùng mẫu tử các người đi xem đi. Cũng đừng đi tới, chờ ta một chút cho Dương thúc người đi nhà Lý chính mượn đầu lừa lông ngắn, chúng ta ngồi xe lừa đi."

Nhìn đến thần sắc Dương thị, Mộc Vân Dao chỉ biết bà căn bản không tin phương pháp kiếm tiền mà mình nói, bất quá là lo lắng mẫu tử nàng hai người mà thôi, trong lòng không khỏi dần dần ấm lên: "Hảo, đa tạ thẩm."

Phu quân Dương thị trầm mặc ít lời, thời gian dọc theo đường đi trong xe lừa cũng im lặng, nhưng thật ra Dương thị cùng Tô Thanh tán gẫu thật thân thiết.

Tới rồi Yên thành, Mộc Vân Dao cũng không có đi dạo, trực tiếp hướng về Xuân Tú Phường lớn nhất mà đi.

Nhìn đám người ra vào Xuân Tú Phường, Dương thị trong lòng không tự nhiên, những người đó mặc mang lờ lờ tỏa sáng, các nàng đi vào nếu đụng làm dơ của người ta, có thể bồi không dậy nổi: "Vân Dao nha đầu, những thứ kia, đều đắt tiền thực, chúng ta là mua không nổi."

"Thẩm không cần lo lắng, có đôi khi mua đồ không cần tiền. Trên tay nàng mặc dù có mấy chục lượng bạc, nhưng ném vào Xuân Tú Phường sợ ngay cả sợi tơ mua không đồng đều, cho nên, nàng tính toán không trả tiền."

Mộc Vân Dao thần sắc tự nhiên lôi kéo hai người đi vào cánh cửa, thẳng đến quầy: "Chường quầy, nghe nói Xuân Tú Phường các người được xưng thuê được sắc xuân thiên hạ, không biết màu sắc sợi tơ có đầy đủ hết?"

Chường quầy Xuân Tú Phường đang ở làm sổ sách, nghe vậy không khỏi hơi có vẻ tò mò nhìn qua, Xuân Tú Phường bọn họ kinh doanh hơn trăm năm, ở cả Đại Lịch quốc cũng là xếp ở vị trí thượng hào, đã lâu rồi không bị người khiêu khích trắng trợn như vậy.

Nhìn đến Mộc Vân Dao, không khỏi ngăn ra, một tiểu cô nương nuôi dưỡng thật khá, nếu không phải trên người nàng một thân vải thô vấy lưa, hẳn đều phải hoài nghi là nhìn đến vị quan gia tiểu thư: "Vị cô nương này, là tới mua sợi tơ?"

"Không tồi, phải khung thêu lớn nhất, phải tốt nhất sợi tơ, các loại nhan sắc đầy đủ hết."

Nghe nói như thế, chường quầy không khỏi càng phát ra tò mò: "Này khung thêu lớn nhất, nó rất lớn, người phải làm chi?"

"Tự nhiên là thêu."

"Ha ha, cô nương, đừng nói cái khung thêu lớn, đầy đủ cái loại màu sắc sợi tơ người nói, cũng không tiện nghi." Chường quầy nhìn về phía thần sắc câu nệ Dương thị cùng Tô Thanh, hai người này ai cũng không giống như là người có tiền a!

"Chường quầy đây là không bán, nếu là người không bán, ta đi đối diện Thái Nguyệt các cũng là giống nhau." Phát giác tầm mắt chường quầy làm cho Tô Thanh càng thêm không được tự nhiên, Mộc Vân Dao nhất thời trong lòng buồn bực, nói xong người liền muốn đi.

"Cô nương từ từ." Mở miệng gọi lại nàng, chường quầy cũng sửng sốt một chút, không biết vì sao, trước mắt này tiểu cô nương có khí thế phi phàm, chung quy vẫn làm cho hắn không dám khinh thị.

"Các loại sợi tơ này đó được cất giữ, cô nương theo ta đến trên lầu xem đi." Quên đi, coi như hôm nay tâm tình hảo, kết cái thiện duyên.

Mộc Vân Dao nghĩ nghĩ, đuổi kịp cước bộ chường quầy.

Mở ra phòng trên lầu, một cỗ hương vị tơ lụa đặc hữu truyền đến, xem các tơ lụa hoa mỹ đầy màu sắc Dương thị tròn mắt há hốc mồm.

Mộc Vân Dao tầm mắt lại rơi ở một hàng xếp cây gỗ treo những sợi chỉ thêu: "Chường quầy, chỉ thêu ở đây tuy nhiều, nhưng nhan sắc không được đầy đủ nha."

"Thế này còn không đầy đủ hết?" Chường quầy nhú mày, cô nương này sẽ không phải là đến quấy rối đi?

"Chỉ nói về màu đỏ, tiệm ông có đỏ hồng, đỏ thắm, hồng hồng, hồng phấn, đỏ tươi, lại thiếu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt, ta có nói sai?"

"Này..... hai màu nhũ đỏ bạc cùng hồng nhạt kỳ thật cùng đỏ hồng, hồng hồng không sai biệt lắm, hơn nữa người bình thường dùng ít, cho nên....."

Mộc Vân Dao thoáng thất vọng thở dài: "Người bình thường dùng ít, đó là các nàng nguyện ý chấp nhận, ta chính là cần trọng dụng, tự nhiên không thể

tùy ý. Chường quây, đây là ta liệt ra tờ danh sách, người xem xem, có thể gom đủ."

"Nhiều như vậy?" Chường quây kinh ngạc: "Cô nương, người còn viết lượng hoàng (màu vàng bóng), lượng hoàng khá giống màu mình hoàng (màu áo vua mặc, vàng chói), bắt luận tơ lụa cũng không dám bán cho người. Đây chính là làm trái luật gì đó, hơn nữa bị quan sai phát hiện được chính là tội lớn, nhóm quan sai cũng không nghe người giải thích đây là lượng hoàng không phải mình hoàng, dù sao, nhìn đều không sai biệt lắm"

"Như vậy chường quây người bán hay không sợi tơ lượng hoàng cho ta?"

"Không bán." Chường quây trong lòng hồi hận, sớm biết rằng cô nương này chính là đến quấy rối, hẳn mới không lãng phí thời gian như vậy.

Mộc Vân Dao mỉm cười, theo trong tay áo rút ra nhất phương khăn tay: "Chường quây nhìn kỹ hẳn nói."

"Một khăn còn con có cái gì đẹp..... này....." Chường quây nhìn lướt qua, lập tức đưa tay cầm lại đây, đem khăn từ đặt ở trên tay nhìn kỹ, thậm chí không tự giác hướng bên cửa sổ đi hai bước, đây là thủ pháp thất truyền phi châm họa?"

"Chường quây hảo nhãn lực, tuy rằng vài thủ thô ráp, kim thủ lại không thích hợp, chính là miễn cưỡng có thể xem."

Chường quây luôn mãi cẩn thận quan sát, lấy tay chỉ thật cẩn thận sờ soạng trên khăn thủ con bướm (điệp) đập cánh muốn bay: "Thủ pháp phi châm họa, sợi tơ mịn hơn tóc và kim giống như lông, phối màu độc đáo, do đó có thể khắc họa ra, những bông hoa vô cùng khéo léo, và các nhân vật phong cảnh đều sống động giống như in hiện ra như thật."

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng cười: "Ta nghĩ muốn thủ một bức họa, không biết chường quây có nguyện bán chút sợi tơ cho ta?"

Chường quây thần tình ý cười, nhìn Mộc Vân Dao giống như nhìn một cái kim oa nhi (đứa trẻ vàng): "Cô nương cùng hai vị phu nhân đã đứng thật lâu, nghĩ đến đều mệt mỏi, trà bên trong uống chén trà nghỉ chân một chút như thế nào? Ta cũng tốt làm cho người ta đi chuẩn bị sợi tơ cô nương cần."

Mộc Vân Dao ánh mắt nheo lại, rồi sau đó gật gật đầu: "Hảo."

Chường quây lập tức làm cho người ta đưa lên trà ngon, điểm tâm, cẩn thận nói chuyện, tìm kiếm lại lịch thủ pháp.

Mộc Vân Dao mặt mang ý cười, nhìn như đơn thuần, lại một chút tin tức hữu dụng đều không có để lộ, qua không bao lâu, các loại sợi tơ đều đưa lại đây, hơn nữa chất lượng so với vừa rồi xem thật là tốt hai phần: "Chường quây, này đó sợi tơ tốn bao nhiêu ngân lượng?"

"Thứ cho ta mạo muội, không biết cô nương phải thủ cái kiệt tác gì, cần nhiều sợi tơ như vậy?"

"Phụ thân khi còn sống thích vẽ tranh, lại thấy bức tranh chỉ đơn bạc khó có thể bảo tồn lâu dài, trong lòng có tiếc nuối. Hiện giờ phụ thân mất, ta nghĩ đưa hẳn thích nhất đích bức tranh Cẩm Tú Sơn Hà* thủ ra.

(*giang sơn cẩm tú; non sông tươi đẹp)

"Nga, không biết quy cách như thế nào?"

"Nếu là dựa theo nguyên bức tranh thủ ra, dài chừng lục thước, cao ngũ thước."

(*thước =1/3 mét)

"Bức tranh thủ cực kỳ tỉ mỉ, chỉ cần là một con chim bay, chỉ sợ đều phải thủ bảy, tám ngày, không biết cô nương thủ một thủ phẩm lớn như vậy, cần bao lâu thời gian?"

"Thời gian ta khá dư dả, có thể chậm rãi mà thủ." Mộc Vân Dao rũ xuống đôi mắt, tựa hồ đối với điểm tâm trên bàn cảm thấy hứng thú, cầm lên một cái chậm rãi nhấm nháp. Bộ dạng nàng xinh đẹp, giờ tay nhắc chân mang theo vài phần không thêm ước thúc, chỉ làm cho người khác cảm giác tính tình thuần khiết.

"Nếu là đẩy nhanh tốc độ, cô nương có thể ở bao lâu thời gian hoàn thành sản phẩm?" Chường quây đích nói xong, trong lòng có chút khản trương, nếu là có thể đủ ở trong khoảng thời gian ngắn hoàn thành, nói không chính xác hẳn có thể thuận tay kiếm được một cái công lớn!

Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có "điều bạch nhãn" thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

- Điều bạch nhãn: khoe mắt ngoài xé lên, nhãn cầu có màu trắng chiếm đa số, nhìn vào thấy hung quang lờ lờ.

Nếu nói Trung sơn lang là lấy oán trả ơn, thì Bạch nhãn lang còn tệ hơn, có đối xử với nó thế nào, nó cũng sẽ hại người, chính là không chút cảm động.

...

Một cách giải thích khác, nói Bạch nhãn lang là một cách nói hình tượng.

Bởi vì phía trên mắt sói thường có chùm lông trắng, thường thường người Trung Quốc hay gọi là Chó bốn mắt, hơn nữa vành mắt khá đen.

Thường thường ở bên ngoài thấy sói, nhìn mắt nó không rõ bằng chùm lông trắng trên mắt, nên tưởng đó mới là mắt, phần nhiều đều cho nó là con Chó bốn mắt.

Người Đông Bắc khi nói đến Bạch nhãn lang là ý chỉ loại người lúc bình thường thì có vẻ hiền lành dễ bảo như chó, lúc không ngờ đến mới lộ ra bản chất hung tàn của sói. (trích)

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Cá mắc câu

"Vốn là vì tưởng niệm phụ thân mà làm, tự nhiên không nóng nảy, từ từ sẽ đến là được." Mộc Vân Dao trong lòng khẽ nhúc nhích: con cá đã muốn mắc câu, phía sau nếu là sót ruột đem cá kéo lên mới có thể hội đứt dây câu, cho nên, không thể sót ruột, đem dây câu thu một chút, phóng một chút, con cá tự nhiên chạy không thoát.

"Chương quây, sợi tơ bán thế nào? Ta nghĩ tưởng niệm phụ thân, tự nhiên muốn dùng đồ tốt nhất, hôm nay xem này đó sợi tơ đều thượng thừa, một chút mua đi sợ là ngân lượng không đủ, ta trước hết chọn một chút cần dùng gấp mua thôi."

"Cô nương đừng vội, người tuổi còn nhỏ đã có một mảnh hiếu tâm, thật sự là làm người ta cảm động, ta có thể đưa cô nương một ít sợi tơ, chính là, màu sắc cũng không được đầy đủ, không biết cô nương thêu bức họa sơn hà (sông núi) tốc độ như thế nào, ta xem xem cần hay không cần thúc giục nhân thủ nhanh hơn đưa lại đây."

"Nói ra chương quây cảm thấy ta còn tuổi nhỏ liền yêu thối phồng (nói khoác), bức họa sơn hà ta đi theo phụ thân xem qua vô số lần, mỗi một điểm nhan sắc mỗi một phần đường cong đều thuộc nằm lòng, nếu là đầy nhanh tốc độ, không tới hai tháng tất nhiên có thể hoàn thành."

"Cô nương nói là thật sự?" Hần mặc dù có chút hoài nghi, nhưng lời này nếu thật, đại sự hần cố gắng có thể thành: "Ta mạo muội nói một câu, xem quan áo cô nương cùng hai vị người nhà, nghĩ đến phải là gia thế bình thường, thượng đẳng chỉ thêu cùng thượng đẳng vải thêu, chính là giá trị xa xỉ."

Mộc Vân Dao như trước mặt mang ý cười: "Chương quây nói không sai, cho nên, ta tính toán từ từ đến, tích góp từng tí một ít ngân lượng, sẽ mua một ít chỉ thêu, chậm rãi, tổng có thể đem bức thêu hoàn thành."

"Ta có một cái đề nghị, cô nương nghe một chút. Tôi có thể làm chủ, cho ngài tốt nhất chỉ thêu cùng vải thêu."

Mộc Vân Dao trên mặt lập tức phòng bị: "Chương quây vì sao tốt tâm như vậy?"

"Cô nương chớ sót ruột, lại nói tiếp, thêu pháp phi châm họa đã muốn thất truyền từ lâu, hôm nay vừa thấy trong lòng yêu thích, đúng lúc trong nhà có trưởng bối mừng thọ, nếu là cô nương có thể bỏ những thứ yêu thích, tôi nguyện ý ra giá đem bức thêu sơn hà mua, cấp trưởng bối đưa thọ lễ."

"Đây là ta cấp phụ thân, cũng không muốn bán ra." Tới cửa cầu bán, không bằng làm cho người tới cửa cầu mua, như vậy mới có thể được đến giá tốt.

"Cô nương một bộ hiếu tâm, ta có thể hiểu được, nhưng này thêu phẩm nếu là dùng tốt nhất chỉ thêu cùng vải thêu, giá cả quá cao, chỉ sợ liên lụy cô nương rất nhiều năm, nghĩ đến lệnh tôn dưới tuổi vàng có biết, cũng là trong lòng khó mà an nghỉ. Cô nương đem bức họa sơn hà thêu ra, cũng đã toàn bộ một phần tâm hiếu kính. Lại ra giá đem nó bán cho ta, tức buôn bán lời ngân lượng có thể làm cho cuộc sống người nhà rất tốt, cũng thanh toán ta đối trưởng bối một phần hiếu tâm, vừa mới tam được a."

Mộc Vân Dao đánh giá người này, trách không được có thể trở thành Xuân Tú Phưởng chương quây, chỉ cần phần tài ăn nói này, là tốt không còn gì để nói: "Chương quây nói cũng có chút đạo lý."

Gấp nâng dao động, chương quây trên mặt tươi cười lập tức hơn hai phần: "Như vậy đi, ta xem phẩm tính cô nương, tất nhiên là tâm tư lương thiện, là người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tôi trước lựa một đám chỉ thêu, giúp cô nương đưa về trong nhà, có thể một bên thêu một bên chậm rãi cân nhắc."

"Như vậy quá mức không ổn."

"Ta làm Xuân Tú Phưởng chương quây nhiều năm, điểm nhân lực xem người vẫn phải có, ta tin được cô nương. Đi lên hai người, đi giúp cô nương kêu một chiếc xe ngựa, mặt khác đem này đó chỉ thêu cùng vải thêu mỗi loại chọn một phóng đi lên, giúp cô nương đưa về nhà."

"Chường quây, ngài như vậy ta thật sự là....." Mộc Vân Dao trên mặt hơn vài phần bất an.

Chường quây thấy vậy trong lòng càng tỏ ra chắc chắn: "Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại, cũng là cùng cô nương thiện duyên." Chuyện này còn không thích hợp tuyên dương, nếu là thành, hẳn còn có một cái công lớn, nếu không được, hẳn làm cho người ta đưa hàng cũng biết nơi ở cô nương này, đối phó một cái nha đầu trong thôn, còn không giải quyết được, lỡ đã đi ra ngoài gì đó, có phương pháp bỏ trốn về!

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, Dương thị, được chường quây nhiệt tình đưa lên xe ngựa, mãi cho đến ngoài cửa thành, Tô Thanh cùng Dương thị mới hồi phục tinh thần lại.

"Vân Dao nha đầu, ngươi đây là..... đây là....." Dương thị ánh mắt kinh hãi đánh giá Mộc Vân Dao, bà căn bản không thể tưởng được, mấy ngày trước đây còn là tiểu nha đầu hay khóc lóc, như thế nào trong nháy mắt trở thành vì một cái người bà xem không hiểu. Nàng cùng chường quây kia đối thoại, bà nghe xong, lại nghe không hiểu, chỉ cảm thấy mỗi một câu đều có thâm ý khác.

Tô Thanh khăn trương tay nắm Mộc Vân Dao, trong lòng cũng là không ngừng lo lắng, tuy rằng nghe nàng nói kỳ dị cảnh trong mơ, nói nàng ở cảnh trong mơ học được gì đó, nhưng sự lo lắng không chỉ có không có ít lại, ngược lại càng phát ra nhiều hơn.

Mộc Vân Dao âm thầm nhéo nhéo tay Tô Thanh, ngẩng đầu lên ngài ngừng cười, thật mạnh thở phào một cái: "Thẩm, châm pháp thụ này, con cũng theo trên sách phụ thân nhìn đến, trộm luyện tập một chút, phát hiện cũng không tính quá khó khăn, hiện giờ, phụ thân không ở, con cùng mẫu thân phải phụng dưỡng tổ mẫu, chúng ta đều xuống đất không được, chỉ có thể nghĩ muốn chút biện pháp mưu sinh. Vừa mới ở Xuân Tú Phưởng, trong lòng con cũng không yên, thậm chí trầm ổn, trấn định một ít, mới có thể không cho người khác thấy. Thẩm cũng không nên chê cười con."

"Nha đầu ngươi ấy, thật không hổ là đi theo cha ngươi đọc qua sách, có kiến thức chính là không giống với. Bất quá, chường quây kia đem sợi tơ tặng cho ngươi, nên sẽ không về sau lại đến tìm phiền toái đi?"

"Xuân Tú Phưởng gia nghiệp lớn, hẳn là sẽ không cùng con một cái nha đầu so đo."

Ở cửa thành thông tri phu quân Dương thị, đoàn người trở lại Hạ Yển thôn.

Nhìn đến xe ngựa vào thôn, không ít người đều cảm thấy ngạc nhiên, chờ nhìn đến trên xe ngựa (mã xa) đem xuống dưới một rương hoa lệ sợi tơ, lại sợ hãi than liên tục.

Không đợi Mộc Vân Dao nói cái gì, Dương thị trước hết đem chuyện Xuân Tú Phưởng nói một lần, người nghe cảm thấy choáng váng.

Đợi cho Mộc Vân Dao bắt đầu động kim khâu, tức phụ cùng các cô nương trong thôn đến đây một đồng, trong viện ngay cả nơi đặt chân cũng không còn.

Dương thị đã nhiều ngày cùng Tô Thanh quan hệ rất tốt, bởi ở Tô Thanh bên cạnh ngăn cản người: "Các ngươi không cần chen lấn, này đó sợi tơ cùng vài thêu đất tiền thực, về sau Xuân Tú Phưởng chường quây còn muốn đến lấy về, bị dơ liền bồi không dậy nổi."

Mọi người nghe vậy im lặng rất nhiều, chính là ánh mắt lại nhìn chăm chăm tay Mộc Vân Dao không tha.

"Ai nha, đây là kim khâu sao? Ta thấy thế nào đã cảm thấy quá mắt, cùng sợi tóc không khác là mấy!"

"Liền ngươi cái bàn tay thô, cầm đại kim khâu đáy hài (giày) còn được, kim khâu này đó cũng đừng suy nghĩ, đến trong tay ngươi đều không thấy ở đâu."

"Việc này ta làm không được, chẳng lẽ liền xem không được à, tôi xem liền nghiệm, về sau đi ra ngoài cũng có thể cùng người ta nói nói."

Vốn đối với chuyện Mộc Vân Dao được cho không sợi tơ còn có chút bất bình, khi nhìn đến nàng thêu, bọn họ đều đánh mất ý niệm trong đầu, đó là thêu hoa sao, kia quả thực rắc rối!

Kim khâu giống như sợi tóc, chỉ thêu so với sợi tóc còn nhỏ hơn, Mộc Vân Dao cầm vài thêu ngón tay tung bay khiến người xem hoa cả mắt, nhìn trống rỗng tám vài, trong chớp mắt liền hơn nhiều màu sắc, mau chóng như dùng bút vẽ một bức tranh bình thường, cho dù là thoải mái làm cho nhóm các nàng học, các nàng cũng học không được.

Ngay từ đầu những người này còn xem hăng hái, qua hai ngày, dần dần mất hứng thú. Vào đông có thời gian nghỉ ngơi không nhiều lắm, đầu xuân sẽ thu thập thổ địa, các nàng cũng không có nhiều lòng dạ thanh thản như vậy.

Nhưng thật ra Dương thị, xem Tô Thanh giúp Mộc Vân Dao tước sợi chỉ có đôi khi vội ngay cả cơm đều không kịp ăn, đơn giản nhiều làm một ít, cho mẹ con các nàng đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Trả giá không hạn độ

Mộc Vân Dao cũng không có khách khí, chính là ở Dương thị liên tục đưa năm sáu ngày sau, đem bà gọi lại, cho bà một lượng bạc, xem Dương thị sắc mặt thay đổi, vội vàng mở miệng nói:

"Thảm, con biết ngài cho chúng ta đưa com cũng không phải vì bạc, nhưng chúng ta không thể ăn uống không không trả tiền, còn nữa nói, cho dù ngài nguyện ý, còn có Dương thúc, nhà ai cũng không sống khá giả, không thể để cho ngài xuất công lại ra tiền."

"Nha đầu nguoi, thôi được rồi, nếu như vậy, ta đây liền dùng bạc này, giúp hai mẫu tử các nguoi mua đồ ăn tốt hơn, điều dưỡng một chút thân mình, gặp các nguoi một đám yếu đuối, thật sự là lo lắng thực."

"Hảo, đa tạ thảm. Đứng rồi, chỗ này của con có chút sọt tơ, có khi là bỏ ra đoạn rưng, có khi là màu sắc dùng không hết, cũng đã lựa sửa sang lại ra, thảm nhân rồi không có việc gì, con dạy cho ngài thêu hai châm như thế nào?"

"Tay nghề nguoi kia tay ta không học được." Dương thị vội vàng chống đẩy, bà thật học không được.

"Thủ pháp thêu rất hiếm có thực, con dùng cái quá mức phức tạp, bất quá cũng có chút đơn giản, mắt thảm còn hảo, tất nhiên học được đến, thừa dịp thời điểm nông nhàn, thêu chút khăn tay, cũng có thể bán lấy tiền trợ cấp một chút trong nhà."

"Ta có thể sao?" Dương thị thật sự trong lòng không tha.

Mộc Vân Dao cười gật đầu: "Tất nhiên là có thể." Dương thị đối nàng cùng mẫu thân là thiết tình, phần ân tình này nàng để trong lòng.

Lấy một ít thời gian giáo (dạy) Dương thị một ít thủ pháp đơn giản, Mộc Vân Dao liền vẽ đa dạng làm cho Dương thị luyện tập. Dương thị tuy rằng sẽ không suy một ra ba, nhưng hạ châm lại phá lệ tỉ mỉ thật sự, nhân đa dạng mới mẻ, thành phẩm cũng cực kỳ không tồi.

Dương thị trong lòng vui mừng, thừa dịp có người tiến Yên thành họp chợ, mang theo khăn tay cùng đi, đừng nói, chương quây Xuân Tú Phưởng vừa thấy, cảm thấy được không tồi, tìm hai mươi văn tiền một cái mua, hơn nữa nói cho bà, Xuân Tú Phưởng có thể cho nàng vài khăn tay cùng sợi chỉ, làm cho bà chỉ phụ trách thêu, mỗi thêu phẩm thành một cái ngũ văn tiền.

Dương thị trở về cùng Mộc Vân Dao vừa nói, Mộc Vân Dao liền biết là chương quây có tâm lấy lòng: "Thảm tay nghề có cái giá này."

Dương thị trong lòng cảm kích, phải biết rằng, hiện tại nhà ai có kiếm tiền, đều là dùng sức giấu giếm, sợ người khác học được, Mộc Vân Dao lại tỉ mỉ đích dạy bà. Một cái khăn tay chính là ở một góc thêu hoa, đa dạng lại không lớn, nếu nhanh tay, một ngày đều có thể thêu vài cái, bạc cũng kiếm quá mức dễ dàng chút.

Một ngày này, Mộc Vân Dao nhìn trong tay đã muốn đủ bộ đáng ban đầu bức họa sơn hà, cẩn thận đem thêu phẩm bao lại, lấy tám vải trắng thuần, như cũ theo Tô Thanh cùng Dương thị cùng vào thành.

Vừa tới cửa Xuân Tú Phưởng, chương quây liền ra đón, trực tiếp đem người thỉnh tới phòng trà trên lầu: "Mộc cô nương đến đây, chính là thiếu cái gì?" Trong miệng nói xong, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Dương thị cùng Tô Thanh ôm tấm vải.

Nghe được hần gọi ra họ của bản thân, Mộc Vân Dao không có nhiều kỳ quái, hần không đi điều tra mình mới kỳ quái: "Ta nghĩ rõ ràng, vẫn là cảm thấy được chương quây cách nói hữu lý (có lý), ta dựa vào tiền mình mua sợi thêu bức họa sơn hà (núi sông), hao phí thời gian quá dài, không bằng dụng chương quỹ cung cấp gì đó, chính là, không biết chương quây cấp giá như thế nào?"

Cái này muốn xem cô nương tay nghề? Thêu phẩm giá cả từ trước không cố định, nếu là dụng tới thích, mấy chục mấy trăm lượng bạc cũng có thể cho, nếu là dụng tới không thích, hai văn tiền liền ngại quý." Chương quây nói xong, cẩn thận nhìn thần sắc Mộc Vân Dao, muốn theo trên mặt nàng nhìn ra một tia khăn trương, lại phát hiện, trước mắt tiêu cô nương so với hần người trải qua sóng to gió lớn còn muốn bình tĩnh.

"Ta dùng chỉ thêu, thêu đại khái cái hình dáng, chương quây có thể trước chương chương mất." Nàng phải câu chính là cá lớn, không cần thận một ít, mảnh khăn dây câu trong tay căn bản bắt không được.

Tám vải chậm rãi triển khai, chương quây nhìn không chuyển mắt, từ một tấm vải trắng, một chút màu sắc đập vào mắt, Ngay sau đó dãy núi núi non trùng điệp, nét thêu mang hương vị cổ xưa, một chút hiện ra ở trước mắt, chỉ liếc mắt một cái, khiến cho người ta cảm giác này khí thế hào hùng. Đặc biệt là cuối bức họa, một chút màu chu sa nổi mà lên, mặt trời đỏ mọc lên, núi sông xinh đẹp tuyệt trần, làm người ta sợ hãi không thôi.

Hần tán thưởng một hồi lâu mà, mới cẩn thận tới gần nhìn: "Thật sự là khó có thể tin, một bức họa cuốn như vậy, có thể từng đường thêu ra tới."

Mộc Vân Dao khẽ cười cười, giúp đỡ Dương thị cùng Tô Thanh đem thêu phẩm cuộn lại.

Chương quây chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền trừng lớn ánh mắt, trực tiếp sừng sờ ở chỗ cũ: "Này..... Đây là....."

Mộc Vân Dao đã từ từ đem vải thêu thu lên: "Chương quây, nguoi nói một bức thêu phẩm như vậy, giá bao nhiêu bạc?"

"Này....." Chương quây một hồi lâu mà mới hoàn hồn, nghe nói như thế không khỏi trong lòng do dự, theo bức thêu phẩm này liền có thể đủ nhìn ra kiến thức nàng bắt phạm, nếu là ra giá ít, sợ nàng trực tiếp quay đầu bước đi, dù sao đây là muốn đưa vào kinh đô gì đó....."

"Từ từ." Chương quỳ mạnh ngẩng đầu, ánh mắt lăm lăm nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Mộc tiểu thư tin tức tựa hồ cực kỳ linh thông."

Mặt trái của bức thêu phẩm cầm tú sơn hà, dĩ nhiên là hoa văn long phượng trình tường! Thiên hạ có thể dùng hoa văn này, chỉ có một nhà, đương triều đế vương Thiên Từ!

Một cái thôn dã nha đầu, như thế nào có thể biết hần muốn đem này bức thêu phẩm đưa vào kinh đô, thành thọ lễ hoàng đế cho vị đại nhân kia tuyền? Hay là nói, nàng nói vì phụ tẫn hiếu đều là giả?

"Nguyên bản ta cũng vậy không biết, có người tìm được ta, nói muốn mua thêu phẩm trong tay ta, ta đáp ứng chương quỳ trước rồi, tự nhiên là không bán, người nọ đã nói một ít chuyện, ta liền suy đoán, đại khái đoán được..... Ta cảm tạ chương quỳ tín nhiệm, cho nên thiện làm chủ trương đổi thành song mặt thêu, không biết tự tiện làm chủ như vậy, có phải hay không có cái gì không ổn?" Mộc Vân Dao nói xong, thần sắc lúc này mới lộ ra một tia khân trương cùng kích động.

Chương quỳ trong lòng phòng bị nhưng không có giảm bao nhiêu: "Tìm được người là ai?"

Tôi cũng không rõ ràng, chỉ nghe bọn họ đi thời điểm, có người xưng hô một câu Đàm lão bản.

Đàm? Họ Đàm, còn đối hành tung của hần như thế chú ý, cũng chỉ có lão bản Thái nguyệt các!

Khó trách hai ngày nay, chương quỳ Thái Nguyệt các nhìn thấy hần cũng không âm không dương, nguyên lai cũng theo dõi cô nương này trong tay gì đó.

Chương quỳ trên mặt giận dữ, cho thống khoái nhanh thu liễm: "Mộc cô nương, bức thêu phẩm này, tôi nguyện ý mua lại?" Một bức thêu phẩm như vậy, làm cho người ta nhìn liền khiến dui mù con người, hần vô luận như thế nào đều phải mua xuống dưới! Thái Nguyệt các bên kia phía trên cũng là có nhân, nếu là bị bọn họ đoạt trước, vậy hần đắc tội quá liền đánh. Nói xong, vươn một ngón tay.

Mộc Vân Dao trong lòng cười, nàng đều tung Đàm lão bản ra, chương quỳ thế nhưng còn không hết hy vọng thử nàng, nếu như vậy, vậy đừng trách nàng công phu sư tử ngoạm: "Mười vạn lượng? Chương quỳ đích thực là người khéo nhìn."

Chương quỳ nghẹn lời, mười vạn lượng, cô nương này thật đúng là không biết xấu hổ mở miệng: "Mộc cô nương, thiên hạ thêu phẩm, làm gì có mười vạn lượng một bức?"

"Cái Đàm lão bản kia, hần nói bức thêu phẩm của ta là vật báu vô giá."

"Cô nương, ta nguyện ý ra một ngàn lượng....."

Mộc Vân Dao trực tiếp đứng dậy: "Chương quỳ, người cấp sơi tơ cùng vài thêu bao nhiêu tiền, ta đưa cho người, bức thêu phẩm này không bán."

"Ai, cô nương, giá có thể bàn, nói giá không phải nhất định, đều có thể thương lượng." Chương quỳ vội vàng trấn an.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Trù tính ngàn dặm bên ngoài

Mộc Vân Dao ánh mắt mang theo bất bình: "Chương quỳ tín nhiệm ta, ta mới từ chối Đàm lão bản mười vạn lượng bạc, tỉ mỉ thiết kế đa dạng muốn lấy tiền lời cho người, người thế nhưng chỉ cấp một ngàn lượng, có phải hay không khi dễ ta hương đã nha đầu không có kiến thức?"

"Cô nương, Đàm lão bản cũng không phải là người lương thiện. Hần nói cho người mười vạn lượng bạc, liền thật có thể cho người sao? Hần đem tiền cho người, sau lưng phái người cho đoạt đi, lại liền lụy đến người nhà của người, đến lúc đó người nên như thế nào?"

Gặp Mộc Vân Dao thần sắc buông lỏng, chương quỳ trong lòng nhẹ nhàng thở ra: "Cô nương, bức thêu này, ta ra giá một..... một vạn lượng, đây là giá thật sự, người cần gì đó, ta đều cung cấp cho người, như thế nào?"

Mộc Vân Dao cắn cắn môi: "Ta đây làm thế nào biết chương quỳ sẽ không lại âm thầm đoạt tiền trở về đi?"

Chương quỳ Xuân Tú Phưởng cuối cùng biết cái gì gọi là vác tảng đá nện vào chân của mình: "Ta như thế nào làm vậy, Xuân Tú Phưởng vẫn đều là buôn bán chữ tín, người có thể đến Yên thành hỏi."

Mộc Vân Dao thần sắc như trước mang theo do dự, ngay tại Xuân Tú Phưởng chương quỳ cơ hồ cấp ra một thân hần (mỏ hôi), mới chậm rãi nở nụ cười ra: "Cũng đúng, Xuân Tú Phưởng danh tiếng thật ra vẫn vô cùng tốt, danh tiếng, tiếng lành đồn xa, nghĩ đến Xuân Tú Phưởng cũng sẽ không bởi vì một chút bạc, liền đập báng hiệu tốt nhất trăm."

"Đứng, đứng vậy a." Chương quỳ lau sạch trong lòng đối Mộc Vân Dao một chút khinh thị cuối cùng, lập tức rất nhanh tính toán: "Kia Mộc cô nương, ngươi xem, liền một vạn lượng bạc đã đủ?"

"Chương quỳ, một vạn lượng bạc đối chúng ta xuất thân như vậy mà nói, đích thật là số tiền lớn, nhưng đối với Xuân Tú Phưởng mà nói, chỉ sợ một ngày số thu chi cũng không chỉ có này đó. Huống chi, nếu là thù phẩm thật có thể đủ làm cho Xuân Tú Phưởng được như ý nguyện, thì phải là giúp các người mở ra một cái thông thiên chi đồ? (bản đồ lên trời)"

"Kia y theo ý tứ cô nương?" Chương quỳ mặt lộ vẻ chua xót: "Xuân Tú Phưởng là gia nghiệp lớn, nhưng ta chỉ là một nho nhỏ chương quỳ, số tiền quá lớn cũng làm không thể làm chủ được, thù phẩm này có thể hay không thành còn không biết đâu, vạn nhất không được, ta cùng gia nhân (người nhà) của ta sợ đều phải đi theo rồi khỏi Xuân Tú Phưởng, xin hãy cô nương thông cảm một phần."

"Thù phẩm ta đã muốn thù một nửa, chương quý kia trước hết cho ta một vạn lượng, đợi cho ta đem thù phẩm hoàn thành, chương quỳ lại cho ta một vạn lượng, như thế nào?"

Nghe được nàng không có tiếp tục công phu sư tử ngoạn, chương quỳ trong lòng vui vẻ, cho là lời mình vừa mới nói làm cho nàng sinh ra đồng tình chi tâm: "Này..... cô nương a, ngươi xem ta cũng vậy gặp nạn chỗ....."

"Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, chương quỳ muốn làm đại sự, lại ở chính là một chút tiền bạc tính toán chi li, thật sự là....." Mộc Vân Dao khẽ lắc đầu.

"Hảo, thành giao!" Chương quỳ cũng không muốn sự tình lại sinh biến cố, hai vạn lượng bạc, mua một bức thù kinh động thế gian như vậy, vụ mua bán này Xuân Tú Phưởng kiếm lời: "Bất quá, nói không bằng chứng, cô nương cần phải cho ta lập chứng từ."

"Tất nhiên, ta cũng sợ chương quỳ không đưa cho ta bạc đâu!"

Chương quỳ lập tức sai người cầm giấy bút lại đây, nâng mắt nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Cô nương, chứng từ này....." Tiểu cô nương như nàng có thể biết được chữ?

Mộc Vân Dao tiếp nhận giấy bút, di chuyển nhẹ cổ tay, từng dòng chữ Khải ngay ngắn hiện lên, chương quỳ trừng lớn mắt, cô nương này rốt cuộc từ đâu đến đây, thật sự là làm cho người ta ngạc nhiên.

Chờ hần nhìn đến nội dung trên chứng từ, cẩn thận nghiên cứu một lúc lâu, cũng không có thể lấy ra tật xấu gì, ở trên mặt ký hạ tên, ấn dấu vân tay, thế là xong.

Ra Xuân Tú Phưởng, Dương thị trong lòng nom nớp lo sợ, một đường cẩn thận che chở Mộc Vân Dao, người khác tới gần, đã cảm thấy đối phương mưu đồ gây rối.

Một vạn lượng, nàng đã muốn tưởng tượng không được, một vạn lượng bạc nên xài như thế nào, thẳng đến ngồi trên xe lừa, bình an ra Yên thành, mới thả lỏng nhẹ nhàng thở ra, kinh sợ một đoạn đường ngắn, quần áo trên người đều bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

"Thật đúng là làm ta sợ muốn chết, nhiều tiền như vậy..... Nếu là xảy ra chuyện, làm gì cho phải." Dương thị không ngừng vỗ ngực.

Mộc Vân Dao cười cười, gặp Dương thị thần sắc như thường, trong lòng cũng không khỏi khẽ buồn lòng: Tiền tài động lòng người, nàng cũng sợ Dương thị sinh ra tâm tư khác.

Ở đến phía trước còn cùng mẫu thân thương lượng, có thể không mang theo Dương thị, mẫu thân nói nàng có thể tin, nàng mới quyết định kêu lên bà, hiện giờ xem ra, ánh mắt mẫu thân cũng không tệ lắm.

"Thấm, người khác xem chúng ta mặc thành như vậy, cũng sẽ không nghĩ đến chúng ta trên người mang theo nhiều tiền bạc đâu."

"Nha, cũng không nên nói, miễn cho bị người nghe xong đi, người tâm hiểm ác, nói không tốt."

"Uh, đã biết."

Về tới Hạ Yên thôn, Mộc Vân Dao không có vội vàng gấp gấp hoàn thiện bức thù, mà là kêu Dương thị lại đây, xuất ra hai tờ trăm lượng ngân phiếu đưa qua đi: "Thấm, ngài cùng nương con là bạn tốt, này hai tờ ngân phiếu là tâm ý mẫu thân con, chỉ cho một mình thấm, thỉnh thoảng không cần cự tuyệt."

"Vân Dao nha đầu, ta và người nương đồng dạng không được bà bà ưa thích, nhưng ta so với nương người may mắn, bà bà qua đời sớm, người nhà cũng biết thông cảm ta, cho nên, nhìn đến nương người bị bà bà mọi cách tra tấn, lúc này mới phá lệ không đành lòng, bạc thấm cũng thích, chính là, người nào đều có số mệnh, bạc này ta cảm xài trong lòng cũng khó chịu."

Mộc Vân Dao ngăn ra, lập tức trong lòng sinh ra một cỗ kính nể, trước mắt Dương thị tuy rằng nghèo khó, bình thường, so với Tô gia này đám người phú quý thiên tiên còn đẹp hơn vạn lần: "Thấm, ngân phiếu này ngài cứ lưu trữ, nếu là có cần dùng gấp, lấy ra mà xài, nếu là không có cần dùng gấp, liền lưu trữ đặt ở đáy hòm, chờ con cùng mẫu thân trở về, ngài lại đưa cho tôi cũng được."

"Trở về? Chẳng lẽ các người phải đi?"

"Bây giờ còn không quyết định tốt, nhưng chờ thù phẩm hoàn thành, tất nhiên là muốn đi."

"Này..... tuy rằng hiện tại thể đạo còn tương đối bình yên, nhưng là nói không tốt, các người muốn đi địa phương nào?"

"Đại khái là muốn đi phương nam, cũng còn không có nghĩ muốn tốt."

"Vẫn là lại nên cân nhắc, đắn đo....." Dương thị lo lắng, cô nhi quả phụ, cực kỳ dễ dàng gặp chuyện không may, thật vất vả hiện tại Lý thị yên tĩnh, nếu là trên đường lại xuất hiện sự tình gì, đã có thể mất nhiều hơn được.

Hào hào mà khuyên nửa ngày, Dương thị mới đem ngân lượng nhận. Tiễn bước bà, Mộc Vân Dao đem tám vải mở ra, thấp ngọn nến lên, đem trong phòng chiếu sáng chút, bắt đầu đối với thù phẩm đẩy nhanh tốc độ, một vạn lượng bạc, có thể đủ người thường hoa cả đời, tới Giang Nam cũng đủ để cho nàng cùng mẫu thân sống yên phận.

Thêu xong một mảnh váy rồng, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng mà gõ cái cổ cứng ngắc, nhìn thù phẩm xuất thần.

Tô gia, là một vết thương vĩnh viễn trong lòng nàng, thoáng chạm nhẹ, liền đau như bị đâm đến xương, hận đến trong lòng lấy máu. Hiện tại nàng cùng Tô gia khoảng cách xa xôi, nhưng có thể với tay cho bọn hắn ngọt ngào, bức thù phẩm này chính là món ăn khai vị đầu tiên.

Xuân Tú Phưởng theo kinh đô tây lăng bắt đầu phát triển, một đường trải rộng các nơi. Nhìn chính là bình thường thương hộ, nhưng nếu thật sự bình thường, sớm đã bị người găm đến xương cốt cũng không thừa.

Nàng sau khi trở thành thị thiếp Tần vương, mới biết được nguyên lai Xuân Tú Phưởng đứng sau lưng là Tô gia cùng Mạnh gia. Người hai nhà đầu phục Tần vương, Xuân Tú Phưởng tự nhiên cũng trở thành nơi đào tiền của hắn, làm cho Tần vương có thể nuôi thể lực một bước lên trời, nếu nàng hiện tại đem Xuân Tú Phưởng móc xuống, không khác gì ở trong lòng Tô gia đào cái động, cũng chặt đứt Tần vương tương lai một cái giúp đỡ, đủ để cho bọn họ đau triệt nội tâm.

Hiện tại nàng hai bàn tay trắng, không thể âm thầm đi khổng chế cái gì, chỉ có thể tận dụng khả năng nghe thiên mệnh, có thể hay không tính kế thành công, coi trọng ngày an bài đi.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Việt Vương tìm người

Vụ án Trương tài chủ giết người chôn xác, sau một thời gian ngắn nổi lên, rốt cục bộc phát ra đến. Sự tình truyền đến lên trên, khiến đế vương tức giận, hạ lệnh đem Trương Vinh an lập tức xử tử, người nhà nữ tử bị hại cùng vào kinh ở ngoài tường cung khẩu tạ hoàng ân. Điều tra cái án tử này Lưu Huyện lệnh chịu hoàng đế khen thưởng, tuy rằng không lên chức, nhưng nghĩ đến cũng không xa.

Nàng cùng mẫu thân cũng không có bị đề cập, chỉ nói là có nữ tử thiếu chút nữa bị hại, Lý thị ác danh lại lan truyền đi ra ngoài, được hai cái nam nhân quá 50 tuổi vì tranh giành tình nhân, còn lớn hơn đánh võ, chỉ là điểm này sẽ nói hấp dẫn không biết bao nhiêu người đoán uớt át vô cùng.

Xem ra muốn tìm một cơ hội, tạ ơn Lưu ngũ tác (khám nghiệm tử thi) đã không nêu tên nàng cùng mẫu thân lên trên, chắc phải giúp vội lắm.

"Dao nhi, đang suy nghĩ gì mà chuyên tâm như vậy?"

"Mẫu thân." Mộc Vân Dao hoàn hồn, lập tức tươi cười ngọt ngào: "Không có gì, chỉ là muốn đến tiếp qua không lâu, chúng ta có thể nhìn phong cảnh Giang Nam, trong lòng vui vẻ được ngay."

"Giang Nam..... Dao nhi thích, chúng ta liền đi, chính là tổ mẫu con bà ấy....."

"Mang theo là được." Đương nhiên muốn dẫn, nàng hiện tại chính là hiếu thuận tôn nữ (cháu gái), không thể lưu tiếng khiến người nắm chuôi, về phần mang đi ra ngoài ném tới địa phương nào, vậy nói không tốt.

"Uh, cũng tốt."

"Mẫu thân thích cái quần áo gì, chúng ta hiện tại có ngân lượng, mẫu thân thích bộ dáng gì nữa, con đều mua xuống dưới đưa mẫu thân."

"Người nhà, mẫu thân có Dao nhi như vậy đủ rồi, những thứ khác cái gì đều cần." Tô Thanh hiện tại vô cùng thỏa mãn, thăm nghĩ bên cạnh nữ nhi sống những ngày yên ổn.

Mộc Vân Dao cọt đến bên người nàng làm nũng: "Mẫu thân, Dao nhi bả vai đau, phải mẫu thân nắm một chút."

"Hào, mẫu thân cho người xoa bóp."

Tựa vào trong lòng Tô Thanh, cảm thụ được trên vai vừa phải độ mạnh yếu, Mộc Vân Dao chậm rãi ngủ thiếp đi, khoe môi ý cười vẫn không có biến mất.

Trong Hưng Thịnh từ lâu, rốt cục đem thương dưỡng được bảy tám phần, Việt Vương phủ thêm quần áo, thân hình thon dài thẳng tắp nếu như từng (cây từng), hơi thở lại lạnh như đêm lạnh: "Chũu thủ đôi đã tới?"

"Là, chủ tử, tạo ra giống nhau như đúc một thanh, chính là khác biệt một góc ngài lưu lại hoa văn."

Chuôi chũu thủ này tuy rằng không có kí hiệu Việt Vương Phủ, Việt Vương chính mình trong lúc rảnh rỗi khắc lên hoa văn, nếu là rơi vào trong tay người có tâm, nói không chính xác sẽ nhắc lên một hồi phong ba.

"Đi Hạ Yên thôn."

"Chủ tử, Việt Tây bên kia truyền tin, thỉnh ngài nhanh đi về."

Việt Vương cau mày thật chặt, trong mắt hiện lên một tia không ngờ, cái tiểu nha đầu kia cho hắn chọc lớn phiền toái như vậy, làm cho hắn không thể không ở Yên thành lưu lại, còn muốn nghĩ biện pháp giúp nàng giải quyết tốt hậu quả, có nợ không đòi không phải tác phong của hắn: "Không cần để ý vài cái canh giờ."

"Chủ tử, tiếp qua hai tháng chính là sinh thần hoàng thượng, chúng ta còn có thể rồi trở về, đến lúc đó tái tính sổ cũng giống nhau, hiện giờ, thật là tình huống khẩn cấp, vẫn là mau chút trở về đi." Hộ vệ Vu Hằng khuyên giải.

"Cũng tốt." Hai tháng, không để cho cái yêu tinh gây chuyện chạy không thoát.

Mộc Vân Dao không biết mình tránh được một kiếp, những ngày kế tiếp chuyên tâm thêu đồ, Dương thị cũng không thêu khăn tay, mỗi ngày làm xong com liền giúp Tô Thanh tách sợi tơ, thay Mộc Vân Dao trợ thủ.

Một ngày này, Mộc Vân Dao thu hảo nhất châm cuối cùng, giật giật ngón tay cùng cổ tay thời gian dài cảm châm đau nhức, thật mạnh thở phào một cái: "Tốt lắm, hoàn thành!"

Dương thị vội vàng ở kháng thượng trải ra vải trắng, cùng Tô Thanh hai người thật cẩn thận đem thêu phẩm đặt ở trên giường, trước mắt sợ hãi than: "Mặc kệ xem bao nhiêu lần, đều cảm giác làm cho người ta khó mà tin được, đây là dùng sợi tơ thêu ra, thật là đẹp mắt, nói không nên lời, thật là tốt xem"

Mộc Vân Dao cũng cực kỳ vừa lòng, nhìn đến bức thêu phẩm này, nàng cảm thấy được ông trời nhất định sẽ giúp chính mình: "Lại cẩn thận kiểm tra hai lần, là có thể cấp Xuân Tú phường chương quỳ đưa qua." Hiện giờ chính là thêu phẩm hoàn thành, phải làm thành bình phong còn cần một ít thời gian, nàng cần phải cho chương quỳ lưu chút thời gian mới phải.

"Đứng, mau chút đưa qua, đặt ở nơi này xem liếc mắt một cái ta đều sợ cấp xem phá hủy." Dương thị càng xem càng tâm hi, vài lần muốn đưa tay đi sờ, đều gắng gượng nhịn được.

"Thấm, kia ngày mai, xin thấm hãy cùng Dương thúc đưa chúng ta một chuyến."

"Hảo, chỉ cho hai mẫu tự các người đi, ta cũng không yên tâm. Ta đây đi về trước cùng đương gia nói một tiếng, làm cho ông ấy đi nhà lý chính mượn con lừa."

"Thấm!" Mộc Vân Dao gọi lại, trên mặt dẫn theo vài phần không tha: "Ngày mai đưa thêu phẩm xong, con cùng mẫu thân sẽ ly khai."

"Nhanh như vậy?" Dương thị trong lòng căng thẳng, nhìn về phía Tô Thanh, trong mắt cực kỳ không tha: "Tô Thanh muội tử, các người đều quyết định tốt lắm?"

Tô Thanh gật đầu: "Án tử Trương tài chủ vốn là huyền náo, chuyện Vân Dao thêu đồ này nợ cũng có rất nhiều người biết, ở lâu một ngày liền nhiều một phẩm thị phi."

Dương thị thở dài: "Cũng phải, hiện tại tám người này thật đúng là nói không chính xác. Đồ vật này nợ đều thu thập xong?"

Mộc Vân Dao lắc đầu: "Chúng ta cũng không tính toán làm cho người bên ngoài biết chuyện rồi đi, bởi vậy đồ vật này nợ cũng không cần thu thập, ngày mai, con mang theo tổ mẫu vào thành là tốt rồi, bên ngoài chỉ nói, là giúp đỡ tổ mẫu đi trị liệu chân thương."

"Uh, cũng phải, mẹ con các người hiện tại có bạc, thiếu cái gì lại chậm rãi đặt mua." Đối với Tô Thanh muốn dẫn Lý thị, bà tuy rằng không đồng ý, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao cũng là việc nhà, còn nói nữa, nếu là không mang theo, không biết vừa muốn nạp nhiều ít nhân thoại, dù sao kia lão bà từ hiện giờ cũng gây sức ép không được ai, cho một miếng cơm ăn cũng thì thôi.

Hôm sau, Mộc Vân Dao mang theo Lý thị vào thành, thật đúng là dẫn tới không ít người hỏi. Nghe nàng nói cho cho Lý thị trị chân, đều thở dài một tiếng, lão chủ chứa này có thể có tôn nữ cùng tức phụ như thế, thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí.

Vào thành, đem Lý thị giao cho phu quân Dương thị chiếu khán, Mộc Vân Dao đi Xuân Tú phường.

Mất thấy kì hạn hai tháng càng ngày càng gần, chương quây trông mong vạn phần nóng lòng, thậm chí nghĩ, nếu hôm nay Mộc Vân Dao nếu không đến, hẳn phải đi một chuyến Hạ Yên thôn nhìn xem, thù phẩm này rốt cuộc tiến độ như thế nào. Đang nghĩ ngợi, liền nhìn đến Mộc Vân Dao cùng Dương thị, Tô Thanh vào cửa.

"Phu nhân, cô nương đến đây, mau mời, trên lầu chuẩn bị trà ngon." Chương quây cười thành một đóa hoa, vội dẫn trên đường lầu hai.

Nước trà đã muốn bị hao, Dương thị đi tới có chút khát, lại nghĩ đến Mộc Vân Dao dặn dò, cố nhịn không có đi chạm vào.

Chương quây một lòng một dạ đặt ở trên thù phẩm, cũng không có chú ý tới này đó.

"Chương quây, tú phẩm đã muốn hoàn thành, hôm nay đưa lại đây mời người xem kĩ."

Chương quây đã muốn chuẩn bị tốt bàn trái ra thượng đẳng vải lụa trắng, Tô Thanh cùng Dương thị cẩn thận đem thù bỏ mở ra, đặt ở trên bàn.

Chính diện xuyên qua dãy núi non thoải, một dòng nước xiết thẳng hạ chín tầng, hé ra tám vãi thù này giống như gom hết tinh túy thiên địa, xem liếc mắt một cái cảm thấy mình thật nhỏ bé. Cái gì đoạt thiên địa tạo hóa, cái quý gì phủ thần công, sử dụng đến đều cảm giác khó có thể miêu tả một phần vạn.

Trong phòng thật lâu không tiếng động, một hồi lâu mà chương quây mới tán thưởng nói: "Khuynh thế chi tác a, cô nương tay nghề lỗi lạc trời cho, có thể nói là quý phủ thần công." (bình khí của thần)

"Đa tạ chương quây khen ngợi, như vậy còn lại một vạn lượng bạc, chương quây chuẩn bị tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rời đi, đi Giang Nam!

"Đã muốn chuẩn bị tốt." Chương quây cũng không có dây dưa, đem ngân phiếu thống khoái cầm lên: "Cô nương với tay nghề này nếu là không phát triển lên, thật sự là đáng tiếc."

"Tay nghề gia truyền, chương quây không phải nghĩ muốn mưu đoạt đi?" Mộc Vân Dao hơi nghiêng đầu, bên môi ý cười dần dần biến mất.

"Không dám, không dám, chính là hỏi hai câu, cô nương không cần lo lắng." Hắn còn muốn từ tay cô nương bắt lại thù pháp lại đây, hiện tại quan hệ tự nhiên không thể lỏng cương.

"Tiền hàng thanh toán xong, bút mua bán này đã hoàn thành, chúng ta cũng sẽ không nhiều quấy rầy."

"Hảo, hảo, ta đưa ba vị đi ra ngoài, có cần giúp các vị kêu xe ngựa?"

"Không cần, chúng ta còn muốn đưa tổ mẫu xem bệnh, tự mình an bài có thể." Mộc Vân Dao cự tuyệt, lấy được ngân phiếu, không chút hoang mang lỵ khai Xuân Tú Phường.

Dương thị trong lòng lo lắng, chờ trở lại nơi để xe lừa, lại thấy được Lưu Ngổ tác.

"Đã khiến Lưu Ngổ tác đợi lâu." Mộc Vân Dao tiến lên chào.

"Không ngại, nhìn thấy một tiểu hài tử truyền lời, ta còn tưởng rằng là có người đùa giỡn, không nghĩ tới thật là các người, đến yễn thành giúp tổ mẫu xem bệnh?"

"Thứ nhất là cho tổ mẫu xem bệnh, thứ hai là muốn thỉnh ngài giúp cái việc."

Lưu Ngổ tác gật đầu: "Chính là gặp cái gì việc khó cứ nói đừng ngại."

(*nhắc lại lần nữa: Ngổ tác là tên chức quan để khám xét thương người chết hay gọi là khám nghiệm tử thi. Tại mấy chương đầu GL gọi là Lưu khám nghiệm tử thi.)

Mộc Vân Dao có chút ngượng ngừng nói: "oPhía trước ngài làm cho xe ngựa đưa chúng ta về thôn, hiện giờ, chúng ta muốn đi địa phương xa hơn một chút, lại tìm không thấy người có thể tin được, cho nên muốn nhờ ngài hỗ trợ tìm một."

"Địa phương xa?" Lưu Ngổ tác ngừng một lát, cũng không có hỏi các nàng muốn đi đâu, còn gật gật đầu: "Đi thôi, đi xe ngựa đi, ta giúp các người đi tìm người."

Mộc Vân Dao lại nói lời cảm tạ, trước khi đi thời điểm nhìn về phía Dương thị, nhẹ nhàng mà cầm tay bà: "Thảm, làm phiền thảm trước giúp chúng ta chiếu khán tổ mẫu một chút."

Dương thị gật đầu: "Yên tâm."

Người làm trong tiệm xe ngựa nhìn thấy Lưu ngỗ tác, đều đứng dậy vắn an. Lưu ngỗ tác cùng Lưu Huyền lệnh chính là anh em bà con, bọn họ tuyệt đối đắc tội không nổi.

"Lão Triệu đâu?"

"Lão Triệu, mau lại đây, Lưu ngỗ tác đến đây."

"Ai, Lưu sai gia như thế nào có thời gian đến xem ta?" Xa phu được gọi là lão Triệu đi tới, ông nhìn qua hẳn là có bốn, năm chục tuổi, tóc đều có chút hoa râm, nhưng tinh thần vô cùng tốt, trên tay chính cầm một thanh bàn chải, nghĩ đến chắc là đang ở hậu viện chải lông ngựa.

"Có cái việc, tìm người giúp cái vội, hai vị này là người nhà cố hữu phải đi xa nhà, người hỗ trợ đưa một chuyến."

(*cố hữu: bạn cũ, bạn đã mất)

Lão Triệu đánh giá một chút Tô Thanh cùng Mộc Vân Dao, mang ý cười trên mặt chất phác: "Hảo, yên tâm, hai vị gọi ta là lão Triệu có thể."

"Đa tạ Triệu lão bá." Tô Thanh mở miệng tạ ơn.

Lão Triệu vội vàng khoát tay, bước nhanh đến hậu viện mà đi, một lúc liền vội vàng một chiếc xe ngựa mới đi ra: "Hai vị lên đây đi, muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao quay đầu đối với Lưu ngỗ tác hành lễ: "Đa tạ Lưu ngỗ tác."

"Nhanh đi thôi, một đường cẩn thận."

"Hảo."

Lên xe ngựa, một đường chạy tới cửa thành, Dương thị hỗ trợ đem Lý thị đưa lên xe ngựa, trong mắt tràn đầy không tha: "Các người..... Các người cũng phải cẩn thận một ít."

"Yên tâm đi, không có việc gì." Tô Thanh hốc mắt rung rung, gắt gao cầm tay Dương thị.

"Thảm, đợi cho phong ba bình ổn, nói không chính xác một năm rưỡi nữa, chúng ta sẽ trở lại, đến lúc đó, còn muốn ăn đồ thảm nấu nha."

"Hảo, người ăn nhiều ít cũng được, thảm đều làm hết."

"Ấn." (Dạ)

Lý thị cảm thấy được trong lòng hốt hoảng, ánh mắt của bà ta nhìn nhìn chung quanh, khàn giọng kêu khóc: "Đám các người đáng bị chém ngàn đao, muốn đem lão bà tử mang đi chỗ nào nga, các người kiếm nhiều bạc như vậy....."

Mộc Vân Dao ánh mắt rét lạnh, quay đầu túm cái bao tiền bao, một phen nhét vào miệng Lý thị.

Dương thị bị hoảng sợ, cũng không dám lại làm cho nhóm các nàng nhiều chậm trễ, cầm lấy hành trang đưa cho Mộc Vân Dao: "Đây là ta ấn lời của người mua gì đó, lấy hảo, mau chút đi thôi, đi thôi."

Mộc Vân Dao gật gật đầu, giúp đỡ Tô Thanh ngồi vào bên trong xe ngựa: "Triệu lão bá, đi thôi."

"Hảo, hãy!" Ngựa nhẹ giọng quăng cái phát ra tiếng phì phì trong mũi, rất nhanh đi ra yên thành hướng về phương nam mà đi.

Đi ra ngoài ước chừng nửa canh giờ, đường gặp phân nhánh: "Này ở đây có hai con đường, một cái là hướng Lâm Giang thành, một cái hướng Đông Khôi thành, không biết phu nhân cùng cô nương muốn đi địa phương nào?"

Mộc Vân Dao xóc lên màn xe: "Triệu lão bá, xe ngựa này bán hay không?"

"A?" Lão Triệu cho là mình không có nghe rõ: "Cô nương, xe ngựa này không bán."

"Lão bá, dựa theo giá cả hiện giờ, ngựa cùng xe ngựa cộng lên, một trăm lượng bạc cũng kém không nhiều lắm, ta cho ngài bốn trăm lượng, trong đó hai trăm lượng là tiền xe ngựa cùng con ngựa, mặt khác hai trăm lượng, thỉnh ngài mang về giao cho Lưu ngỗ tác, đã nói là tạ lễ của ta, như thế nào?"

Hai trăm lượng, lão Triệu ánh mắt tròn tròn, cô nương này nhìn tuổi không lớn lắm, ăn mặc cũng không xuất sắc, như thế nào sẽ có nhiều bạc như vậy?

Mộc Vân Dao lén lút xiết chặt trong tay thuốc bột, thẳng nhìn đến lão Triệu gật đầu đáp ứng, lúc này mới hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Lấy được ngân phiếu, lão Triệu chỉ điểm nàng như thế nào khu đuổi ngựa, lúc này mới quay đầu rời đi.

Tô Thanh có chút e ngại, đây là nàng lần đầu tiên đi xa nhà.

"Dao nhi....."

Mộc Vân Dao cười khê trấn an nàng: "Mẫu thân không sợ, con đã sớm hỏi qua, từ nơi này đến Lâm Giang thành, tổng cộng cũng liền một cái nửa canh giờ, tới trong thành rồi, chúng ta lại tính toán tiếp." Nói xong, nàng chui vào xe ngựa, mở ra túi Dương thị hỗ trợ chuẩn bị, thay một thân nam trang, sau đó theo trên mặt đất đào một đám đất, hướng trên mặt trét trét, ngồi vào trên xe, vội vàng đuổi xe ngựa đi nhanh hướng Lâm Giang thành mà đi.

Vốn là mùa đông, trên đường người đi đường rất thưa thớt. Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh một đường lo lắng đề phòng, cuối cùng là bình an thấy được cửa thành của Lâm Giang thành.

Mộc Vân Dao tìm một chỗ ít dấu chân người ở một góc khuất cánh rừng đem xe ngựa dừng lại, đem Lý thị từ trên xe ngựa nâng xuống dưới, rồi sau đó nàng nhẹ nhàng mà sờ sờ cổ con ngựa: "Đều nói người già thuộc đường, nơi này khoảng cách Yên thành cũng không xa, người nên biết đường trở về, đi tìm chủ nhân của người đi." Nói xong, vỗ nhẹ nhẹ lưng ngựa, nhìn đến ngựa lòi kéo xe ngựa rồi xa, nhẹ nhàng mà thở phào một cái.

"Dao nhi, con vì sao phải đem ngựa thả rồi đi?"

"Mẫu thân, đường xá đến Giang Nam xa xôi, đi đường bộ quá mức gian nan, dọc theo đường đi không biết phải qua nhiều ít thành trấn, con và nương hai người đi, quá mức nguy hiểm, ai cũng đi thủy lộ, thủy lộ vững vàng, tốc độ cũng mau, có thể thoải mái một ít. Chúng ta hai người, đuổi xe ngựa đi vào quá mức chú ý, khiến cho người có tâm chú ý sẽ không tốt, không bằng điệu thấp một ít, tùy cơ ứng biến."

"Ân (Ừ), vẫn là Dao nhi cân nhắc chu đáo." Nhìn đến Mộc Vân Dao làm việc cân nhắc chu toàn, Tô Thanh trong lòng thả lỏng rất nhiều: "Chính là tổ mẫu của người, hai mẫu tử chúng ta có thể nâng nổi bà ấy sao?"

Mộc Vân Dao lạnh lùng cười: "Tổ mẫu, người cũng thấy đấy, chúng ta hai người nâng không nổi người, không bằng người liền mình ở nơi này nghỉ một lát đi."

"Dao nhi, ta là tổ mẫu của người, người không thể đem ta ném ở trong này nha....." Lý thị trong mắt kinh hoảng, hiện giờ, bà trừ bỏ dựa vào Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh, đã muốn đã không có những đường sống nào khác.

Tô Thanh trong tâm nhảy dựng: "Dao nhi, bà ấy rốt cuộc là....."

"Mẫu thân, nhớ rõ chuyện con và nương nói qua sao? Khi con bị gãy chân, bà ta lại đối với con như vậy! Mẫu thân, chúng ta không có giết bà ta, đã muốn không làm thất vọng phụ thân rồi! Nương giấu lại chuyện bà ta từng làm, biết rõ Trương gia là một hồ lừa, đi vào sẽ không có đường sống, bà ta vẫn như trước phải bán chúng ta đổi bạc, người như vậy, có cái gì đáng giá đồng tình chứ?"

Tô Thanh gắt gao cắn môi, sau một lúc lâu, rốt cục bỏ đi, xoay người đi ra cánh rừng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Người là người của ta

Mộc Vân Dao trong lòng thả lỏng, hoàn hảo mẫu thân không có một mặt kiên trì, nàng lạnh lùng liếc Lý thị một cái: "Tổ mẫu, nếu là người có mệnh sống sót, có thể ở một năm rưỡi sau, đi kinh đô tìm ta, nói không chính xác, còn có người nghĩ muốn giúp người trả thù ta đâu!"

"Dao nhi, Dao nhi người không nên vứt bỏ tổ mẫu, cha người trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ bị thương tâm..... Dao nhi, người không cần đi..... Mộc Vân Dao người là cái đồ tiểu tiện nhân đáng chết, người không chết từ tế được, không chết từ tế được!"

Mộc Vân Dao đi về phía trước hai bước, lại chậm rãi lui trở về: "Thiếu chút nữa quên một sự kiện, tổ mẫu, Lâm Giang thành cách Yên thành khá gần, vì đề phòng ngựa vạn nhất, người về sau sẽ không cần phải mở miệng nói chuyện đâu."

"Người..... Người muốn làm gì..... Người đừng lại đây, đừng tới đây..... A....."

Đem dao nhỏ dính máu ném vào bụi cây, Mộc Vân Dao đứng lên chậm rãi sửa sang lại làn váy một chút: "Trời làm vậy có thể không tuân, tự làm vậy không thể sống." (thiên tác nghiệt hữu khả vi, tự tác nghiệt bất khả hoạt)

"Ngô..... Ô ô....."

Mộc Vân Dao ra khỏi cánh rừng, tiến lên nắm tay Tô Thanh: "Mẫu thân, đi thôi, chúng ta đã tận tình tận nghĩa."

Tô Thanh gật đầu: "Ừ."

Hai người chậm rãi đi vào thành, cũng không khiến cho người nào chú ý.

Lâm Giang thành cùng Yên thành so sánh với nhau, người dân càng thêm phức tạp, ngã tư đường cùng kiến trúc cũng càng rộng lớn uy nghiêm một ít, nơi này có bến tàu, đường thủy (thủy lộ) nối liền nam bắc. Từ nơi này đi lấy thủy lộ nhập kinh đô Tây Lăng chỉ cần hai ngày rưỡi. Hướng nam vào sông Hoài, bốn phương thông suốt, Giang Nam các nơi đều đi được, bởi vậy tụ tập thương nhân các nơi lui tới, hoàn cảnh càng thêm náo loạn hỗn tạp một ít.

*ngu long hỗn tạp: tốt xấu lẫn lộn

Mộc Vân Dao cũng là lần đầu tiên tới Lâm Giang thành, nàng tìm một nhà khách điểm trung đẳng, giao tiền thuê nhà ở đi vào: "Mẫu thân, ngài trước nghỉ chân một chút, ta xuống dưới lầu nhìn xem, có cái gì có thể ăn, mua cho ngài đưa lên đến."

"Dao nhi, người dân ở đây không quen, ngại....."

"Mẫu thân yên tâm, ta hiện tại cái dạng này, sợ là đi đến trên đường cũng không có người tới gần, ngại chẳng lẽ không phát hiện tiểu nhị vừa mới mang hai ta lên lầu, thiếu chút nữa đem ta trở thành tiểu khát cái đuôi ra ngoài."

Tô Thanh đưa tay nheo nheo mắt nàng: "Ngươi nha, tính tình càng ngày càng bướng bỉnh."

Mộc Vân Dao đưa mắt sát lại làm cho Tô Thanh nheo, cười hi hi giả ngu: "Lại bướng bỉnh cũng là con gái của mẫu thân, nghĩ không muốn nhận đều không được."

Tô Thanh không khỏi cười thả tay ra, thấy trên mặt nàng hơi hơi đỏ hiện lên dấu ngón tay, không khỏi kinh hô một tiếng: "Ngươi đứa nhỏ này, mẫu thân nheo đau như thế nào cũng không lên tiếng đâu?" Nàng biết đứa nhỏ này da mặt non nớt, còn cổ dùng lực tay nhẹ, vậy mà lại cứ liên tục một mảnh.

*nộn: non nớt

"Không có việc gì, mẫu thân, con cũng chưa cảm giác." Mộc Vân Dao nói xong, tay túm túm da mặt mình.

"Ngươi đứa nhỏ này, mau buông tay, buông tay."

Mộc Vân Dao đảo mắt nhìn cười ra tiếng: "Mẫu thân, ta đi, ngài ở chỗ này chờ, ngàn vạn lần không cần ra khỏi phòng nha."

"Được."

Đi xuống lầu, Mộc Vân Dao trực tiếp ra phố, đến góc tường tìm cái tên khát cái gần nhất ngồi chồm hổm, cười hi hi cùng tên khát cái kia chào hỏi: "Ai, tiểu huynh đệ, nơi này ngươi có hiểu rõ?"

Tên khát cái tuổi không lớn lắm, bộ dáng cũng tầm mười lăm mười sáu tuổi, nghe nói như thế yếu ớt đích nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Rành a, làm sao vậy?"

*hữu khí vô lực: uể oải, yếu ớt, ỉu xìu.

"Thuyền nhà ai thuyền đi tương đối đáng tin cậy a?"

"Ngươi hỏi thăm này làm cái gì, đáng tin cậy ngươi cũng không thể đi lên." Tên khát cái khinh thường bĩu môi, đang muốn quay đầu không để ý tới, liền nhìn đến Mộc Vân Dao xuất ra hai đồng tiền, đặt ở bên miệng thổi thổi, vội vàng ngồi thẳng thân nhiệt tình nói: "Đáng tin nhất cần phải nói đến thuyền của Chu gia, thuyền chở khách, thuyền buôn, thuyền hàng đều có, chính là giá cả phải quý một ít."

Mộc Vân Dao đem tiền đồng trong tay ném qua, đứng dậy hướng về bến tàu mà đi. Nàng phải đi trước xem xem, thời gian một đường đến Giang Nam khá nhiều, lại là ở trên nước, nếu là xảy ra chuyện liền phiền toái. Đang đi tới, chợt nghe một trận cò kè mặc cả.

"Liên một người như thế, ngươi liền muốn hai mươi lượng bạc, ta nói Tiền nha tử là không phải quá cao?"

*nha tử: người mô giới, buôn người.

"Vị lão gia này, người xem xem, đây là một loại người sao? Nhìn xem vóc người, nhìn xem này thể trạng, hẳn chính là biết võ nghệ, mua về làm hộ vệ là một phen hảo thủ."

"Người này gầy như thế, bộ dáng ốm yếu đến sắp chết, còn có thể võ nghệ, thiết, hai mươi lượng, bọn ngươi giữ lại dùng đi!"

"Ai, vị lão gia này, chớ đi, chớ đi, có thể lại thương lượng thôi, mười lăm lượng, ai, mười lượng....."

Mộc Vân Dao trong lúc vô tình thoáng nhìn, chờ nhìn đến người đang tựa vào trên mặt đất bị trói bắt tay vào chân, bỗng đứng dừng bước, người này..... người này..... Nàng vội vàng đi qua đi, đến gần hơn muốn xem cẩn thận chút, lại bị tên nha tử kia đẩy mạnh một phen lao đảo.

"Đầu ra tới tên khát cái, cắt xa một chút!"

Mộc Vân Dao ngẩng đầu, đối với tên nha tử đó một cước đạp qua: "Nha tử, mắt chó của ngươi bị mù, đến ta cũng không nhận thức?"

Tiền nha tử bị đạp ngã người, ngẩng đầu cẩn thận nhìn về phía Mộc Vân Dao, không khỏi nuốt nước miếng, vừa mới tùy ý đảo qua, chỉ nhìn đến nàng về mặt bụi phắc phắc, hiện giờ cẩn thận nhìn lên, mới phát giác trước mắt thiếu niên môi hồng răng trắng, một đôi con ngươi đen ẩm ướt, mang theo một cỗ hơi thở tôn quý, tuyệt đối không phải người bình thường.

"Ai nha, vị tiểu thiếu gia này, ngài như thế nào mặc thành như vậy a, đây là đùa trò gì a? Tiểu nhân có mắt như mù, ngài đừng so đo."

"Coi như ngươi có mắt, người này bán bao nhiêu bạc?"

"Tiểu thiếu gia thật sự là hào ánh mắt, người này chỉ cần hai mươi lượng, người xem xem, biết võ nghệ, mang đi ra ngoài rất có mặt mũi."

Mộc Vân Dao chấp tay sau đít tiến lên trước, vươn chân đối với người trên mặt đất đá đá: "Ngươi ngẩng đầu lên, nếu là thích hợp ta liền mua ngươi."

Người trên mặt đất ngẩng đầu, lộ ra một đôi mắt trống rỗng lạnh như băng.

Mộc Vân Dao trong lòng run lên, phía sau lưng phảng phất có lưỡi đao quét qua, quả nhiên là hắc, đây là hộ vệ trung thành và không sợ chết của Tần vương!

Khi nàng trở thành thị thiếp Tần vương, luôn thấy hắc trầm mặc đi theo Tần vương phía sau, vốn tưởng rằng chính là bình thường hộ vệ, lại tại lần yến hội, thấy hắc xuất kiếm chém giết thích khách, mũi kiếm như nước, một kiếm lướt qua, lỏng lẻo, giống như thần tích.

Sau lại nàng nghe thị nữ nói chuyện phiếm, nói lên người hộ vệ là Tần vương ở đầu đường đứng tới lúc sau mưa xuống, nghe nói chỉ tốn mười lượng bạc. Nàng từng tò mò quan sát qua, có một lần, hắc nâng lên đôi mắt nhìn qua, ánh mắt trống rỗng mà lạnh như băng, giống như cát giấu đầy trời huyết tinh, làm cho nàng không lạnh mà run, buổi tối trở về liền tiếp hai ngày gặp ác mộng, từ nay về sau cũng không dám đánh giá hắc nữa.

"Tiểu thiếu gia, thế nào, mang đi ra ngoài nhiều uy phong!"

"Năm lượng, nguyện ý ta liền mua hắc."

"Này không được, không được, năm lượng quá ít."

"Không bán, quên đi." Mộc Vân Dao nói xong xoay người muốn đi, nha tử vội vàng tiến lên vài bước: "Tiểu thiếu gia, thêm một chút, thêm một chút liền bán cho ngài."

"Vậy 6 lượng, không thể nhiều hơn." (*6: lục)

"Này..... Được, tiểu thiếu gia, đây là kẻ bán mình, ngài lấy hảo."

Mộc Vân Dao lấy ra 6 lượng bạc ném qua, chạy đến trước mặt người nọ ngồi xổm xuống: "Ta lấy sáu lượng bạc mua ngươi, từ hôm nay trở đi, cứ kêu ngươi Lục Lượng đi." (sáu: lục)

Bọn buôn người tiến lên đem dây thừng cời bỏ đưa cho Mộc Vân Dao: "Tiểu thiếu gia, người nọ là của ngài."

Mộc Vân Dao đá đá cẳng chân hắc: "Chết hay chưa, không chết thì đứng lên, theo ta đi."

Nói xong cũng không chờ hắc, trực tiếp đứng dậy bước đi. Đi ra ngoài vài chục bước, nghe được phía sau có tiếng bước chân, không khỏi hé mắt, xem ra trùng sinh một đời, lão thiên gia đều đau nàng, thế nhưng làm cho nàng gặp người thị vệ bên người tương lai của Tần vương tương lai, không thể không nói tạo hóa trên người nha, bất quá, nàng thích.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Thử Lục Lượng

Mắt thấy gần tới bến tàu rồi, Mộc Vân Dao dừng bước, quay đầu nhìn lại Lục Lượng mới mua.

Lục Lượng bị dây thừng trói, gian nan đi theo phía sau nàng, vào mùa đông, ngay cả giày đều không có mà mang, trên chân dây thừng chỉ dài đủ một bước chân ngắn của hắc, mà bởi vì buộc thật chặt đem mắt cá chân ma sát đến trầy trụa, nhức nhích còn có vết máu chảy ra, đem dây thừng đều nhiễm đỏ: "Lục Lượng, ngươi ở chỗ này chờ, không được lộn xộn, hiểu chưa?"

Lục Lượng không có lên tiếng trả lời, Mộc Vân Dao cũng không để ý, người này đi theo Tần vương bên người cũng là cái dạng này, vĩnh viễn không nói một lời, biểu tình cũng lạnh như băng. Lúc trước Tần vương dẫn hắn mới đi ra ngoài, còn dẫn tới không ít người cười nhạo hắn, nói hắn tính nét hảo, ngay thù hạ đều có tính cách như vậy. Mãi cho đến hắn bày ra kiếm thuật kinh người, mới chọc mọi người ghen tị đỏ mắt.

Qua một lúc, Mộc Vân Dao cố sức ôm một thanh trường kiếm đi ra. Lục lượng thủy chung không hề dao động, ánh mắt rốt cục có biến hóa, giống như cánh đồng hoang vu vắng lặng ở giữa nổi lên một chút màu xanh biếc.

Mộc Vân Dao đem trường kiếm rút ra, đối với Lục Lượng khoa tay múa chân ra dấu: "Người đứng yên đừng nhúc nhích, ta giúp người đem dây thừng cắt." Nàng giơ lên trường kiếm, vốn tưởng rằng thực dễ dàng, lại phát hiện mũi kiếm luôn run rẩy lắc lư lợi hại,

Lục Lượng bị trời hai tay đối với mũi kiếm cọ một cái, nhanh đến Mộc Vân Dao còn không có nhận thấy được động tác của hắn, liền nhìn đến dây thừng mờ. Hắn hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm, Mộc Vân Dao cảm giác trong tay một lực kéo, trường kiếm rời tay chuyển dời đến trong tay Lục Lượng. Hắn đem dây thừng trên chân cũng cắt đứt, dùng quần áo đem trường kiếm chà lau sạch sẽ, cho kiếm vào vỏ ôm vào trong ngực.

Này thân thủ..... Sáu lượng bạc xài thật có giá trị.

Mộc Vân Dao vừa lòng, đến cửa hàng quần áo giúp Lục Lượng mua quần áo, giày, mang theo hắn hướng khách điếm đi đến.

"Lục Lượng, từ hôm nay trở đi, ta chính là chủ tử của ngươi, lời của ta ngươi phải vâng theo, hiểu chưa?"

Lục Lượng mặc không lên tiếng, trầm mặc theo ở phía sau.

Mộc Vân Dao mặt lạnh dần, chợt dừng bước lại, ánh mắt lạnh nhìn hắn: "Đừng không lên tiếng, ta biết ngươi có thể nói."

Một hồi lâu mà, Lục Lượng mới nhỏ giọng khó ai nghe được gật gật đầu: "Àn."

Mộc Vân Dao ánh mắt chợt lóe, xem ra chính mình đã đoán đúng, người này thật đúng là có thể nói, ở Tần vương trước mặt, hắn chính là chưa từng có phát ra tiếng.

Trở lại khách điếm, nàng trực tiếp làm cho tiểu nhị thuê một phòng, làm cho Lục Lượng đi vào rửa mặt chải đầu thay quần áo sạch sẽ, bằng không cái dạng này đi ra ngoài, sợ là làm sợ hãi mẫu thân.

Tiểu nhị khách điếm ánh mắt đều có chút sững sờ, tiểu khất cái đi ra ngoài dẫn theo cái đại tên khất cái trở về, lại giao ra tiền ở trọ, Đại Lịch triều khi nào thì cuộc sống dễ dàng như vậy, ngay cả tên khất cái đều có ngân lượng ở trọ?

Mộc Vân Dao đi trước cùng Tô Thanh nói một chút lai lịch Lục Lượng, nói thẳng là mua hắn làm cái hộ vệ, bảo hộ hai mẹ con nàng lên đường bình an đến Giang Nam.

Tô Thanh cũng không ngừng lo lắng: "Nói thì nói như thế, đối với hai người chúng ta đều là nữ tử, hắn một người nam nhân....."

"Mẫu thân không cần phải xen vào hắn, ta sau này chính là phải kiếm rất nhiều ngân lượng, làm cho người làm phu nhân phú quý như người ta đâu, người xem xem những người đó, ra cái cánh cửa người nào không phải có già sai vật, nha hoàn, hộ vệ một đồng lớn, người phải sớm một chút thói quen, về sau ta còn hội mua càng nhiều người đến hầu hạ người."

"Ha ha, nghe thật tốt nga, mẫu thân sẽ chờ hưởng phúc."

Mộc Vân Dao nheo lại ánh mắt, làm cho tiểu nhị đem mình chọn tốt cái ăn bụng lên, cùng Tô Thanh ăn no nê một chút, câu được câu không nói chuyện, Tô Thanh không có nói ra muốn gặp Lục Lượng, Mộc Vân Dao cũng không có nói cái gì, dù sao sớm muộn gì đều là muốn gặp.

Hôm sau, Mộc Vân Dao tắm thơm ngào ngạt, thay quần áo mới hồng nhạt váy lụa, gõ cửa phòng Lục Lượng.

Lục Lượng nghe động tĩnh liền mở cửa cho Mộc Vân Dao, bởi vậy cánh cửa mới vừa bị gõ một chút, liền trực tiếp mở cửa phòng. Chính là nhìn đến một thân nữ trang Mộc Vân Dao, ánh mắt Lục Lượng trống rỗng không gọn sóng chợt rút lui, hôm qua vênh vào tự đắc mua bản thân, dĩ nhiên là một cái cô nương thanh tú yếu ớt?

Mộc Vân Dao nhìn trước mặt mặt mày thâm thúy đích tuần mỹ thanh niên, nhưng thật ra không có nhiều kinh ngạc. Ở Tần vương phủ nhìn thấy Lục Lượng thời điểm, hắn bên trái trên gương mặt mang theo một đạo màu đỏ vết sẹo, nhưng là bên phải hai má lại phá lệ tuần mỹ, nhất là so với hình dáng người bình thường ở đây chênh lệch nhiều, nghĩ đến phải là khác huyết thống.

"Lục Lượng, ta muốn thuê một con thuyền khách đi trước Giang Nam Cảnh Lăng thành, thuyền đi phải thông suốt thuận xuôi, chủ yếu là thành thật tin cậy, người đi cho ta làm thỏa đáng, hiểu chưa?" Mộc Vân Dao nói xong, đem một chồng ngân phiếu đưa qua đi.

Lục Lượng trầm mặc một lát, tiếp nhận ngân phiếu đi xuống lầu.

Mộc Vân Dao nhìn bóng lưng của hắn, ánh mắt lạnh nhạt. Lúc trước, Lục Lượng đi theo Tần vương trung thành và tận tâm, không có nghĩa là hắn đồng dạng sẽ đem trung tâm cho mình. Lần này cho hắn nhiều bạc như vậy cho hắn đi làm việc, cũng tồn tâm tư khảo nghiệm, nhìn hắn có thể hay không mang theo tiền liền đi không trở lại nữa.

Này nhất đẳng chính là hai ba cái canh giò, vẫn đợi cho sắc trời sắp tối, Lục Lượng mới mang theo một trận gió lạnh gõ cửa phòng.

Mộc Vân Dao ánh mắt mang theo một tia sáng kỳ dị, làm cho thanh thấu hai tròng mắt giống như bật kín tầng sóng dồn dập, càng khiến dẫn người chú ý: "Đã muốn đàm tốt lắm?"

Lục Lượng đem ký kết tốt khế thư lấy lại đây, tùy theo mang vào còn có còn lại ngân phiếu cùng một ít bạc vụn.

Mộc Vân Dao nhìn nhìn khế thư cùng số ngân lượng, hơi hơi dừng một chút: "Người đi ra ngoài thời gian dài như vậy, đều không có mua vài thứ để ăn?"

Số ngân lượng còn lại cùng khế thư thượng cộng lại, bằng với số tiền nàng cấp ra, nhìn tên đại ngọc trước mắt, nên sẽ không đối bụng cả ngày đi.

Lục Lượng không có lên tiếng, chính là Mộc Vân Dao lại có thể trong tư thế ôm trường kiếm cảm nhận được hần một tia mắt tự nhiên cùng cứng ngắc: "Người về phòng trước đi."

Nhìn đến Lục Lượng không nói một tiếng trở về, Mộc Vân Dao xuống lầu kêu tiểu nhị, may mắn bây giờ còn không tính quá muộn, khách điểm còn cung cấp đồ ăn. Kêu đồ ăn, lại làm cho tiểu nhị chạy chân đi mua kim sang được (thuốc trị vết thương do đao kiếm gây nên), Mộc Vân Dao trực tiếp làm cho người ta đưa đến phòng Lục Lượng.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tính đến lâu dài, trong một thời gian ngắn, Lục Lượng đều sẽ là trợ lực lớn nhất mà nàng có, cho nên, nàng sẽ đem hết có khả năng đem tâm hần thu mua xuống.

An bài sự tình tốt lắm, Mộc Vân Dao phải đi cùng Tô Thanh nói chuyện đi, cũng không biết, gian phòng cách vách, Lục Lượng trừng mắt trước mắt đồ ăn cùng bình được, ngăn người thật lâu, thật lâu, mới dùng chiếc đĩa đem đồ ăn ăn sạch sẽ, sau đó đem bình được cẩn thận thu vào trong lòng ngực, ôm trường kiếm hợp y nằm đến ngủ trên giường qua.

Hôm sau, Mộc Vân Dao kéo Tô Thanh, phía sau đi theo Lục Lượng, sáng sớm liền lên thuyền đi trước Giang Nam.

Nguyên chiếc thuyền là nàng tiêu tiền thuê được, bởi vậy hai gã người chèo thuyền phá lệ cung kính, nhất là nhìn đến Lục Lượng, thần sắc còn mang theo một tia sợ hãi.

Mộc Vân Dao có chút không rõ nguyên do, nhưng cũng không có ngu xuẩn ra tiếng hỏi, chỉ mỉm cười cùng Tô Thanh vào khoang thuyền.

Nghe một tiếng hô hào qua đi, con thuyền hơi hơi chóp lên, phá vỡ mặt nước, hướng về phía nam mà đi.

Tô Thanh nắm tay Mộc Vân Dao, sắc mặt ảm ảm trắng bệch.

Mộc Vân Dao vội vàng đem trước tiên chuẩn bị ô mai lấy ra, đưa cho nàng một viên: "Mẫu thân, chính là cảm giác tốt hơn nhiều không?"

Con thuyền vững chắc xuống dưới, Tô Thanh gật đầu: "Không có việc gì, lần đầu tiên ngồi thuyền, có chút không có thói quen, như thế này thì tốt rồi."

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng thở ra: "Cũng là con sơ sót, hần là trước tiên xác định một chút mẫu thân thể trạng say hay không say tàu, may mắn ngài phản ứng không lớn, bằng không, con sẽ nghĩ tiếp tục đi đường bộ."

"Mẫu thân nào có nuông chiều như vậy." Tô Thanh có chút dở khóc dở cười, trong khoảng thời gian này, nữ nhi giống như trong một đêm trưởng thành, nói chuyện làm việc trầm ổn có kế hoạch, luôn nghĩ muốn tất cả biện pháp chiều cổ nàng, làm cho nàng có loại cảm giác đảo lộn vai vế.

Mình mới ra trường, thất nghiệp ngồi ở nhà, mỗi lần đụng máy tính là mẹ lại nói nên chán không đụng... haizz muốn dịch nhiều cũng khó

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cây dù (ô) giấy dầu tạo ra huyết án

Trên thuyền gì đó nhưng thật ra đầy đủ hết, chính là cần chính mình động thủ.

Tô Thanh có chút không thích ứng, vẫn nhìn qua mặt ủ mây chau, Mộc Vân Dao lướt tiếc bà động thủ. Lục lượng thì làm cho hần động thủ chém người có thể, nếu là nấu ăn, sợ là không có thể ăn.

Mộc Vân Dao liền chính mình động thủ, đơn giản, trù nghệ của nàng cũng là không tồi, đơn giản việc thường ngày như ăn sáng, lại cứ có thể làm so với người khác hương vị ngon hơn.

Người chèo thuyền đều tự mình đem theo lương khô để ăn, Mộc Vân Dao liền chỉ làm đồ ăn cho ba người mà thôi, cũng không tốn sức là bao. Nàng tuy rằng phải thu nạp tâm Lục Lượng lượng, nhưng cũng không có buông tha cho thân là chủ nhân cái giá, mỗi lần đều là chờ nàng cùng Tô Thanh ăn xong sau, mới phân phó lục lượng đi ăn trong nồi còn lại gì đó.

Lục Lượng ngay từ đầu còn chần chừ, ở trên thuyền đợi năm sáu ngày sau, thành thói quen. Chỉ cần Mộc Vân Dao mở miệng phân phó, hắn liền lập tức đi ăn, hơn nữa mặc kệ trong nồi còn lại nhiều ít đồ vật này nọ, hắn đều đã ăn sạch sẽ, làm cho Mộc Vân Dao cảm thấy được rất là thần kỳ.

Tới ngày thứ mười, thuyền đã đến lưu vực Hoài Giang, cần vào bờ để bổ sung một chút thiếu giảm đồ vật. Ngừng ở địa phương là bến tàu thành Hoài An, nơi này đã muốn nhập Giang Nam, kiến trúc phong cách cùng Yến thành hoàn toàn bất đồng.

Phòng ốc nhìn qua cao gầy tinh tế, chi tiết chỗ linh lung tinh xảo, các góc tinh xảo, mái hiên vươn cao như giương cánh muốn bay cao, làm cho người ta cảm giác mới mẻ.

Mộc Vân Dao giúp đỡ Tô Thanh rời thuyền, bước đến trên mặt đất lúc sau, chỉ cảm thấy cước bộ lơ mơ như đi trên mây, đều có chút không có thói quen.

"Mẫu thân, chúng ta cũng đi dạo đi, thuận đường nhìn xem đồ vật này nọ."

"Uh, hảo." Có thể đi dạo dạo nơi nơi, Tô Thanh tinh thần tốt hơn nhiều lắm, nhìn trên bờ dòng người tới lui, bên bờ đủ loại kiểu dáng quầy hàng, cảm giác có chút không kịp nhìn.

Mộc Vân Dao mang theo bà chậm rãi xem, đi đến một chỗ bán dù (ô) giấy dầu, Tô Thanh dừng lại tinh tế đánh giá.

"Giang Nam nhiều mưa, mẫu thân nếu là thích, chúng ta mua hai cái vừa lúc dùng tới."

Tô Thanh vội vàng lác đầu, chỉ vào một cây dù màu giấy dầu hồng nhạt nhẹ giọng nói: "Chính là cảm thấy được cái dù (ô) này cùng quần áo trên người của con cực xứng."

Trên mặt dù (ô) bức tranh với nhánh hoa đào nghiêng, ít ỏi nét vẽ, hoa đào sáng lạn thần sắc tung bừng hiện lên.

Bởi vì phải giữ đạo hiếu, Mộc Vân Dao trên người mặc một kiện áo xanh lơ chen lẫn hiện ám văn, hạ thân cùng váy lụa, vì không hiện quá mức mộc mạc, làn váy thượng rơi rụng nhiều điểm cánh hoa đào, cùng chiếc ô giấy dầu nhiều cánh hoa đào đích xác cực kỳ tương tự.

Mộc Vân Dao cầm lấy dù (ô) tạo ra, mềm mại xinh đẹp xoay vòng một cái, đối với Tô Thanh cúi chào, làm đủ tư thái tiểu nữ nhân: "Mẫu thân, như thế nào?"

Tô Thanh trong mắt đều là vui mừng, không đợi Mộc Vân Dao nói chuyện, trực tiếp liền lấy ra bạc đem dù (ô) mua: "Dao nhi....."

"Vị cô nương này có lễ, chính là thích dù (ô) hoa này, nếu là thích, tại hạ mua cho cô. Một gã công tử quần áo lụa là tiến lại đây, ánh mắt tràn đầy trêu đùa trêu tức, nói chuyện, tay cũng đã hướng Mộc Vân Dao nắm dù (ô) giấy dầu cướp qua."

Tô Thanh biến sắc, trực tiếp che ở Mộc Vân Dao trước mặt: "Giữa ban ngày ban mặt, người muốn làm gì?"

"Ai, vị này phu nhân không nên gấp gáp, tại hạ chỉ là muốn tặng lệnh ái một cái dù (ô) mà thôi." Công tử ánh mắt giật giật, phía sau gã sai vặt lập tức tiến lên, hai ba lần đem Tô Thanh đẩy sang một bên.

Nhìn đến Tô Thanh bị đẩy cái lão đạo, Mộc Vân Dao đem dù (ô) thu về, bên môi tươi cười đã muốn hoàn toàn không có độ ấm: "Người muốn đưa tôi cái dù (ô)?"

Công tử ánh mắt sáng ngời: "Đừng vậy a, cô nương thích cái dạng gì, tại hạ cũng có thể mua cho cô nương."

"Thiếu gia nhà của chúng ta là thiếu đông gia của Thái Nguyệt các, Giang Nam không người không biết không người không hiểu." (Sai vật 1)

"Cô nương có thể bị thiếu gia của chúng ta coi trọng, kia thật sự là đời trước đã tu luyện phúc khí!" (Sai vật 2)

Thái Nguyệt các, thật sự là không thể tưởng được, thiên hạ này thế nhưng nhỏ như thế, nàng mới vừa lợi dụng tên tuổi Thái Nguyệt các hăm hại chương quỳ Xuân Tú phường, lúc này liền gặp thiếu đông gia Thái Nguyệt các, một khi đã như vậy, vậy vừa lúc châm thêm một chút lửa!

Mộc Vân Dao hai tay cầm dù (ô) giấy dầu, trong mắt hiện lên một đạo ánh sáng lạnh: "Ta cảm thấy được cái dù (ô) này có vẽ hoa đào rất tốt, nhưng lại không thích hồng nhạt, muốn thành màu đỏ cơ*."

*chính hồng: đỏ (dành cho thê tử).

Công tử quay đầu nhìn về phía ông lão bán dù: "Không có nghe rõ cô nương nói sao, muốn cái màu đỏ, mau lấy ra nữa."

"Công tử thứ lỗi, tiểu lão nhân nơi này không có màu đỏ hoa đào. Cây dù hồng nhạt hoa đào mà thành màu đỏ, sợ là bán không được nha!"

Công tử thần sắc không vui: "Không có cũng muốn nghĩ biện pháp làm ra một cây đèn, bằng không ta khiến cho người đập sạp của ngươi. Cô nương, nàng yên tâm, ta đây liền giúp ngươi tìm một cây dù màu đỏ hoa đào tán."

Tô Thanh sốt ruột kêu gọi người, thế mà bốn phía dân chúng đều rời xa, Đàm Bát Vượng chính là tiểu bá vương nổi danh ở thành Hoài An, người chống lưng cho Đàm Vương Bát, Đàm gia ở Hoài An thành chính là nắm trong tay hơn phân nửa sinh ý tơ lụa, bởi vậy bọn họ này đó chỉ là đường tầm uơng tơ nông hộ, ai cũng không dám đắc tội hắn.

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng cười, sáng lạn ý cười ở trên khuôn mặt bạch ngọc mỉm cười không đúng: "Không bằng công tử tự mình giúp ta?"

"Tốt, tự mình tốt, tự mình giúp ngươi, cô nương làm cho ta như thế nào giúp ngươi?" Đàm Bát Vượng nói xong, nhẹ nhàng tiến lên trước, đã muốn chuẩn bị âu yếm.

Mộc Vân Dao mạnh gơ tay lên cây dù giấy, đối với đầu Đàm Bát Vượng đích đầu hung hăng đập xuống, sau đó thừa dịp hắn chưa kịp cong lưng né tránh, một cước đá vào hạ thân hắn.

"Nho nhỏ Thái Nguyệt các cũng dám khi dễ trên đầu Xuân Tú phường ta, cũng không suy nghĩ, suy nghĩ chính mình bao nhiêu cân lượng, ở trước mặt Xuân Tú phường, người ở Thái Nguyệt các các ngươi ngay cả con chó đều không tính là! Nói cho ngươi biết, bốn tiểu thư là Hàn gia Xuân Tú phường, nếu là chọc giận ta, khiến cho cứu cứu ta Hàn Xuân đến hủy chiêu bài Thái Nguyệt các các ngươi!"

"Ngao, tiểu tiện nhân..... Ngươi..... Các ngươi tưởng Xuân Tú phường thế nào cơ, thực đã cho Thái Nguyệt các ta sợ ngươi?"

Mộc Vân Dao trong tay dù giấy dầu trở thành gãy gộc, chỗ nào đau liền hướng làm sao quất, đem Đàm Bát Vượng đánh thành cái con quay: "Không sợ? Không sợ nữa, Đàm Lục Chi lúc trước như thế nào cầu cứu cứu ta tha hắn một lần, thực cho là mình Lục Chi có thể chịu? Đàm Lục Chi hôm nay tự mình đến cũng không dùng được, đánh chết ngươi, Đàm gia các ngươi cũng không dám kêu một tiếng oan!"

"Ngươi..... Ngươi..... A, tiểu tiện nhân..... Tiện nhân, các ngươi đều là người chết sao, chạy nhanh tới cứu bổn thiếu gia!" Đàm Bát Vượng hướng về phía hai cái gốc gỗ sai vật rống.

"Ai, thiếu gia a!"

Mộc Vân Dao vội vàng lui về phía sau, đối với phía sau kêu một tiếng: "Lục Lượng, đem chặt gỗ sai vật cho ta uy cầu!"

Đang bước nhanh chạy tới, Lục Lượng nhanh ném điểm tâm trong tay đi, bay thẳng hai bước tới rồi Mộc Vân Dao bên người, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, mạnh mẽ cắt rớt một ngón tay gỗ sai vật đưa qua tới.

"A, cứu mạng a, giết người!"

Mộc Vân Dao khé mắt vừa động, trong mắt hiện lên mỉm cười: "Lục Lượng dừng tay, xem ở mặt mũi Đàm Lục Chi, tha mạng chó các ngươi, bốn tiểu thư chuyển này muốn đi để đồ, có bản lĩnh phải đi để đồ tìm ta báo thù, hiện tại, không phải muốn giúp ta tìm cây dù màu đỏ hoa đào sao, hiện tại đã muốn hoàn thành."

Nói xong, nàng đột nhiên mở cây dù ra, chỉ thấy trên mặt dù dính nhiều điểm vết máu, nhan sắc đỏ bừng loá mắt.

"Này dù giấy dầu sẽ đưa cho ngươi, mang về làm cái kỷ niệm."

Mộc Vân Dao tiến lên giữ chặt người đã muốn dọa mộng - Tô Thanh, cho Lục Lượng một ánh mắt ra hiệu, xoay người không nhanh không chậm rời đi, quải quá góc đường, nàng nhắc tới lần vậy, lôi kéo Tô Thanh chạy nhanh về trước: "Mẫu thân, nhanh lên chạy, bị người đuổi theo liền thảm."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mới đến

Các nàng bên người chỉ có Lục Lượng một người, cường long không áp bọn rắn độc, vạn nhất người Đàm gia tới vây đồ, bọn họ bỏ chạy không xong.

Theo ở phía sau Lục Lượng sững sờ ở tại chỗ, nhìn đến Mộc Vân Dao quay đầu lại sốt ruột hướng hắn phát tay, lúc này mới bước nhanh đuổi theo, từ trước trong ánh mắt trống rỗng có ý cười chột lóe qua, rất nhỏ giống như lông chim hạ xuống.

Hai gã người chèo thuyền đã muốn đã trở lại, Mộc Vân Dao lên thuyền, vội vàng nói: "Đi mau, ta vừa mới nhìn đến có người thu tiền thuê bến tàu đã tới."

"A, đi mau, đi mau." Người chèo thuyền không cần phân phó, trực tiếp cời bỏ dây thừng, khởi động thuyền nhanh chóng rời đi.

Ngồi vào khoang thuyền, Mộc Vân Dao tâm tình tốt lắm, cái thiếu đông gia Thái Nguyệt Các phải thật sự đi tìm kẻ thù, vậy náo nhiệt.

Tô Thanh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, từ trên xuống dưới đánh giá Mộc Vân Dao: "Dao nhi, có thể có bị thương, không có việc gì đi, không thương tổn chỗ nào đi?"

Vốn đang lo nghĩ, Tô Thanh chất vấn làm Mộc Vân Dao sững sốt, lập tức cong mắt cười: "Mẫu thân yên tâm, con không sao."

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi." Tô Thanh đem Mộc Vân Dao ôm vào lòng, nhẹ nhàng mà vuốt ve tóc của nàng: Dao nhi từ trước thiện tâm, nếu không phải bị cái ác bá kia bức bách, tất nhiên sẽ không động thủ đánh người.

Cũng không biết Tô Thanh đã muốn bắt đầu thói quen giúp chính mình tìm lấy cớ, Mộc Vân Dao cười hì hì tựa vào nhà mình mẫu thân trong ngực, chỉ cảm thấy trong lòng lệ khí lâu dài đều bình ổn rất nhiều. Xem ra, muốn làm cho tâm tình hoàn toàn bình tĩnh, hay là muốn nghĩ biện pháp giết chết Tô gia cùng Tần vương.

Hoài An thành, trên bến tàu, một đám gia đình cầm gậy gộc chạy tới, từ trên xuống dưới tìm nửa ngày, ngay cả bóng người Mộc Vân Dao cũng chưa nhìn đến, tức giận Đàm Bát Vương trực tiếp cắn chặt răng: "Nơi này tìm không thấy cái tiểu tiện nhân kia, đi ra kinh đô Tây Lăng đi, Xuân Tú Phường, Hàn gia, ta và các người không chết không ngừng!"

Lại qua bán nguyệt (nửa tháng), con thuyền qua sông Hoài, một đường xuyên qua Tô Dương hai thành (Tô Châu và Dương Châu), tiến vào sông Cánh Lãng, chậm rãi ngừng ở bến tàu Cánh Lãng thành bến tàu.

Mộc Vân Dao giúp đỡ Tô Thanh đứng ở đầu thuyền, nhìn từng mảnh đại ngói xanh, trong mắt hoa quang biến ảo: "Cánh Lãng thành, chúng ta tới."

Cánh Lãng thành, nàng ngàn chọn vạn tuyển định địa phương!

Đem phần tiền còn lại cho người chèo thuyền, ba người lên bờ.

Tô Thanh vừa có vui sướng cũng có bất an: "Dao nhi, chúng ta sau này sẽ ở nơi này sao?"

"Đúng vậy a mẫu thân, nơi này phía bắc dựa vào thành Tô Châu cùng thành Dương Châu, phía nam đón Hàng Châu Trường Giang, lui tới tiện lợi, khí hậu cũng ôn hòa, nhất thích hợp vô cùng."

"Uh, chúng ta ở trong này cùng người dân địa phương không quen, hết thầy phải cẩn thận lấy làm đầu, Dao nhi con..... con phải trầm ổn, hiểu chưa? Vạn không cần bởi vì một chút việc nhỏ liên động thủ."

Mộc Vân Dao vội vàng gật đầu: "Dạ, mẫu thân yên tâm, con nhất định thận trọng bình tĩnh."

Lúc này là giữa trưa, nhóm người Mộc Vân Dao tìm một nhà khách điểm cơm nước xong, đi trước lên phòng nghỉ ngơi. Đây nhất ngủ là ngủ đến sắc trời tối đen, sau khi tỉnh lại, cảm thấy được tinh thần tốt hơn rất nhiều."

Buổi chiều ngủ nhiều, đến buổi tối ngược lại ngủ không được, Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh nằm ở trên giường, mặt đối mặt nói chuyện.

"Mẫu thân, ngài thích cái dạng gì phòng ở, tuy rằng chúng ta hiện tại không có nhiều tiền lắm, nhưng trước chọn lựa một cái ngài xem được, sau đó chờ ta buôn bán lời đồng tiền lớn, liền mua cho ngài tốt nhất phòng ở, ngay cả nương nương trong hoàng cung đều so ra kém."

Tô Thanh nhin không được cười ra tiếng: "Hảo, mẫu thân sẽ chờ hưởng phúc."

"Uh, hết thầy đều bao ở trên người của ta." Mộc Vân Dao vỗ vỗ ngực, một bộ đáng vênh vào tự đắc đắc ý vô cùng, mẫu thân nói nhanh lên, ngài rốt cuộc thích cái dạng gì phòng ở?"

Tô Thanh cười càng nhiều, chỉ cảm thấy có nữ nhi mọi việc đều ổn: "Mẫu thân nghe nói, trong sách có Hoàng Kim Ốc sẽ có nhan như ngọc (mặt như ngọc), mẫu thân muốn cái Hoàng Kim Ốc như thế nào?"

"Tốt nhất, mẫu thân chờ, không cần quá lâu, Dao nhi cho ngài sống ở Hoàng Kim Ốc."

"Hảo, mẫu thân chờ."

"Mẫu thân không cần nói sang chuyện khác, ngài còn chưa nói đâu, rốt cuộc thích cái dạng gì phòng ở....."

Gian phòng cách vách, Lục Lượng ôm kiếm tựa vào cửa, lấy nhĩ lực (thính giác) của hắn, tự nhiên đem những lời này đó nghe được rành mạch, không biết vì cái gì, tổng cảm thấy được những lời này đó nghe vào bên tai giống như có thể âm đến trong lòng, làm cho hắn cảm giác cực kỳ thoải mái.

Lúc này, một màu trắng chiến mã giống như tia chớp bình thường bỏ ra đêm tối thẳng đến Hạ Yển thôn, phía sau hơn mười cái chiến mã đi theo, âm vang bễ thế giống như thiên lôi tới.

Ngựa chột đứng ở trước thôn Tây viện bỏ hoang, thị vệ Vu Hằng vội vàng xoay người xuống ngựa, giúp Việt Vương giữ chặt dây cương: "Chủ tử, đã muốn tìm hiểu rõ ràng, nơi này chính là Mộc Vân Dao chỗ ở."

Việt Vương đi nhanh tiến lên, nhìn rơi xuống đại môn (cổng) bị khóa, một cước đá văng cửa. Đi vào đi dạo qua một vòng, sắc mặt so với cảnh sắc trong

viện còn muốn tối đen: "Người đâu?"

Dương thị nghe được động tĩnh, nhìn đến bị phá hư đại môn, nhất thời trong lòng run sợ: "Các người..... Các người là người nào, tới tìm ai?"

Vu Hằng vội vàng tiến lên: "Vị đại tẩu này, chúng ta là Mộc Thành chỗ quen biết cũ, tiến đến thăm Mộc phu nhân cùng Mộc Vân Dao cô nương, không biết các nàng hiện tại đang nơi nào?"

Nhìn người đầy sát khí - Việt Vương, Dương thị chỉ cảm thấy hết hồn: "Các nàng ở hơn một tháng trước cũng đã ly khai, về phần đi địa phương nào, ta sẽ không rõ ràng."

Việt Vương toàn thân lãnh khí càng sâu, Vu Hằng không tự chủ được nuốt nước miếng, trong lòng chỉ có một ý tưởng, hần xong rồi!

"Chủ tử, thuộc hạ lập tức đi thăm dò." Biển người mờ mịt, đi đâu mà tìm người trộm chủ tử của chủ tử kia a.....

"Đi!" Việt Vương lên ngựa, âm vang đội mà đi.

Dương thị nghe càng lúc càng xa tiếng vó ngựa, không khỏi rung mình một cái, trong lòng ám niệm một tiếng a di đà Phật, may mắn Tô Thanh cùng Vân Dao nha đầu ly khai, một đám người này nhìn làm sao giống quen biết cũ, rõ ràng giống như là đòi nợ, nên không phải là nghe nói Vân Dao tránh đồng tiền lớn, đến cướp bóc đi?"

Đoàn người Việt Vương đuổi tới kinh đô Tây Lăng, cùng lúc đó có một đội ngũ hộ tống thọ lễ, cũng lên lút vào cửa thành, hướng về Tô gia mà đi.

Bên trong Cánh Lăng thành, Mộc Vân Dao sáng sớm liền đứng dậy, thay đổi một thân nhạ sắc váy, đối với gương cố gắng buộc đầu tóc gọn lên, đáng tiếc làm vài lần, đều có tóc con lưu lại xuống dưới. Tô Thanh tiếp nhận chải tóc, cũng không cần lược, nhẹ nhàng mà giúp nàng bó lại, sợi tóc liền thuận theo gọn gàng, đoan đoan chính chính làm thành búi tóc.

"Vẫn là mẫu thân có biện pháp, nếu là về sau tóc còn không nghe lời, khiến cho mẫu thân thu thập nó."

"Người này quý nha đầu, cũng không biết theo địa phương nào học được nhiều lời nói dí dỏm như vậy." Tô Thanh cười ra tiếng, Dao nhi tóc so với tơ lụa còn muốn trơn nhẵn, tay nàng lại vừa nhỏ, cũng không có luyện tập qua búi tóc, có thể làm tốt mới là lạ.

Rửa mặt chải đầu thu thập xong lại nếm qua điểm tâm, Mộc Vân Dao mang theo Tô Thanh cùng Lục Lượng trực tiếp đi gặp người môi giới.

Mua phòng ở đối với Tô Thanh mà nói là đại sự, nghe xong người môi giới giới thiệu lúc sau luôn lo lắng, dù sao này đó tòa nhà đều phải mấy ngàn lượng, Dao nhi trong tay bạc kiếm được cực kỳ không dễ dàng, đến bây giờ còn cảm thấy được cổ tay đau đầu!

Mộc Vân Dao cũng không sót ruột, nhìn ra lòng của bà sau, liền từng nhà mang theo nàng tự mình đi xem, cuối cùng nhìn trúng một chỗ sân nhỏ hai chỗ tiền (có tiền viện và hậu viện/ sân trước và sân sau). Tô Thanh cảm thấy được sân quá lớn, Mộc Vân Dao lại khuyên giải nói: "Mẫu thân, về sau chúng ta chính là phải làm sinh ý, không khỏi có rất nhiều người vào vào ra ra lui tới, ngài ở tiền viện ngốc khăng định cảm giác không được tự nhiên, đến lúc đó là có thể ở hậu viện tránh bị làm phiền.

Tô Thanh cân nhắc trong chốc lát sau, gật gật đầu đáp ứng xuống, trước kia liền hai mẫu tử bọn họ, tự nhiên không có gì, nhưng hiện tại Dao nhi mua Lục Lượng, tự nhiên cũng muốn cho hần lưu một chỗ ở.

Quyết định sau, bà không khỏi cẩn thận đánh giá sân, càng xem càng là cảm thấy được vừa lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tình cờ gặp Kim phu nhân

Sân theo phong cách Giang Nam điển hình, tuy rằng chỉ có hai viện, nhưng sân trước sân sau đều rất lớn, bởi vì chiếm lợi thế về đất đai duyên cớ, một dòng nước chảy qua đình. Phòng ốc linh lung tinh xảo, đình đài lầu các đầy đủ mọi thứ. Các nơi cảnh trí cũng thiết trí cực kỳ hợp lý, hành lang gấp khúc tương liên, hoa cửa sổ rất khác biệt, liếc mắt một cái nhìn lại nhỏ nhỏ sân, thậm chí có cảm giác cảnh đẹp vô cùng.

Mộc Vân Dao cũng hiểu được cực kỳ thích hợp, nàng xem trọng cũng không phải phong cảnh, mà là vị trí sân. Không biết tiểu viện này mà là như thế nào bảo lưu lại tới, cách xa nhau một cái phố, chính là Cánh Lăng thành nổi danh Vọng Phong lâu, khoảng cách phủ đệ thành tri châu, cũng không quá là hai khắc đi đường. (1 khắc=15 phút). Tuy rằng giá mắc một ít, nhưng tiền này sử dụng giá trị.

Nếu đã muốn quyết định, Mộc Vân Dao cũng không có làm nhiều trì hoãn, trực tiếp kêu người môi giới đến, một phen cò kè mặc cả sau, dùng ba nghìn sáu trăm lượng đem sân mua xuống. Sân đã muốn vài năm không có người ở, mua xong cũng muốn tu sửa một phen mới có thể vào ở.

Mộc Vân Dao cùng Tô Thanh thương lượng một chút, một lần nữa quy hoạch bộ phận bản vẽ, sau đó trực tiếp nhờ người môi giới tìm người có thể tin,

khỏi công sửa sang lại sân.

Mộc Vân Dao mua sân mới vừa động công, cách vách vườn có một con bò câu trắng đưa tin bay đi ra ngoài, xa xa bay đi hướng kinh thành.

Mua được sân, giải quyết trong lòng lớn nhất tâm sự, Mộc Vân Dao mà bắt đầu vì mình quy hoạch làm chuẩn bị. Nàng cẩn thận suy nghĩ thật lâu, muốn thế nào mới có thể ở Cánh Lăng thành đứng vững gót chân, cuối cùng quyết định cùng với Cánh Lăng thành tri châu đáp ứng quan hệ, dù sao tám dựa đại thụ hảo thừa lương.

Nghĩ kĩ sau, nàng khiến cho Lục Lượng mua rất nhiều sợi tơ trở về, chuyên tâm bắt đầu tú (thêu) tạo ra quần áo.

Tô Thanh có chút lo lắng: "Dao nhi, chúng ta hiện giờ cuộc sống coi như an ổn, vì cái gì phải tiếp tục mạo hiểm đâu?" Dựa theo ý tưởng của nàng, cái gì Tô gia, cái gì Tấn vương, cũng đã cùng các nàng đã không có quan hệ, nếu đã muốn trốn rất xa đi ra, liền rõ ràng cả đời không cần lại cùng quá khứ có liên hệ.

Mộc Vân Dao hơi hơi cắn cắn môi: "Mẫu thân, nếu là có thể, còn cũng không muốn tái cùng bọn họ có liên hệ. Chính là ngài cảm thấy được có thể sao? Chúng ta tại Hạ Yển thôn, một cái thôn hẻo lánh đến như thế, Tô gia mọi người có thể tìm tới cửa. Ngài làm sao biết chúng ta ở Cánh Lăng thành liên an toàn đâu? Nếu là chờ bọn hắn đi tìm đến, chúng ta căn bản không có năng lực phản kháng, đến lúc đó không phải là tùy ý bọn họ xâu xé?"

Tô Thanh trầm mặc thật lâu sau: "Là mẫu thân đem sự tình nghĩ quá đơn giản."

Mộc Vân Dao đứng dậy cầm tay bà: "Con biết mẫu thân chỉ là muốn qua ngày an ổn, ta hướng ngài cam đoan, chẳng sợ lâm vào Tô gia, ta cũng tất nhiên sẽ hảo hảo mà bảo vệ tốt ngài, không cho ngài đã bị bất cứ thương tổn gì."

Tô Thanh vuốt ve sợi tóc của nàng: "Nha đầu ngọc, mẫu thân không phải sợ chính mình bị thương, mà là sợ con lại một lần nữa đi theo con đường trong mộng." Nàng không nghĩ Dao nhi lại vào nhà cao cửa rộng, thái độ làm người thiếp thất, một đường gian khổ khổ sở.

"Mẫu thân yên tâm, đời này cho dù là vì ngài, ta cũng nhất định kiếm cái phẩm tú tiền đồ." Mộc Vân Dao rũ xuống mí mắt, hai tròng mắt lạnh như băng che giấu mũi nhọn chột lóe mà qua, đời này nàng không chỉ có muốn sống thật tốt, còn muốn làm cho những người đó từng người trả giá đại giới.

Thái Nguyệt các cùng tú xuân phường đấu tranh, ở Cánh Lăng thành rõ ràng là Thái Nguyệt các chiếm thượng phong. Tháng năm hạ tuần, Giang Nam nữ tử đều mặc trang phục mỏng nhẹ, Thái Nguyệt các chương quỳ nhìn trong tay sổ sách, trên mặt tươi cười sáng lạn.

Bỗng nhiên cửa truyền đến một trận nói chuyện: "Vị cô nương này, quần áo của ngươi cực kỳ rất khác biệt, mạo muội hỏi một câu không biết là theo địa phương nào làm theo yêu cầu?"

"Gặp qua phu nhân, làm cho phu nhân chê cười, ta đi theo mẫu thân học mấy ngày nữ hồng (nữ công), trên người cái này tự mình làm."

"Thì ra tự mình làm? Khó trách ở nơi khác, cho tới bây giờ chưa thấy qua như thế, hoa văn rất khác biệt."

Thái Nguyệt các chương quỳ đối với giọng nói một ít khách hàng phân biệt cực kỳ chuẩn xác, hướng chỉ vị phu nhân nói chuyện này, vẫn là Cánh Lăng thành đặc tội không nổi đại nhân vật. Nhất thời ném trong tay sổ sách, bước nhanh hướng về cửa chạy tới: "Kim phu nhân, ngài đã tới, như thế nào không tiến vào? Trên lầu đã muốn chuẩn bị xong ngài thích nhất Bích Loa Xuân."

"Quý rầy phu nhân, ta trước hết cáo từ."

"Cô nương, dừng bước. Ta xem cô nương tâm tư tinh xảo, nghĩ đến ánh mắt cũng tất nhiên không tồi, không bằng theo giúp ta tiến vào cùng nhau nhìn xem. Thái Nguyệt các mới vào một đám xiêm y, đều là đương thời kinh đô tối lưu hành hình thức, ta đầu tiên mắt nhìn đến cô nương đã cảm thấy cực kỳ hợp ý, cô nương nếu là thích, ta có thể đưa một hai kiện cho ngươi."

"Làm sao dám làm phiền phu nhân tốn kém."

Nói chuyện đúng là Mộc Vân Dao, hôm nay nàng trên thân mặc nhất kiện Nguyệt Hoa áo gấm, ở cổ tay áo tú (thêu) ngậm hoa văn hoa hồng, hạ thân váy lại tú (thêu) ngậm một thân bát bảo, một thân quần áo xứng dung nhan trắng nõn không tỳ vết, sinh sôi màu hoa nở cả thành đều dè ép xuống, bởi vậy mới để cho Kim phu nhân ở cửa liếc mắt một cái liền nhìn trúng nàng.

"Cái gì tốn kém hay không tốn kém đích, gặp nhau chính là có duyên. Mau chút tiến vào nhìn xem, cũng trì hoãn không được nhiều thời gian dài."

Thái Nguyệt các chương quỳ cảm thấy được trong lòng không ổn, vị Kim thị chính là chính thê tri châu Tào Vận Niên, nghe nói xuất thân kinh đô đại gia tộc, học thức cùng kiến thức đều rất không bình thường. Tào Vận Niên có thể như thế thuận lợi nhận chức tri châu Cánh Lăng thành, nghe nói liền cùng gia tộc vị Kim phu nhân thoát không khỏi liên quan.

Trước đây, Kim phu nhân đối với người ngoài cũng khoan dung, nhưng chưa bao giờ nhiệt tình như thế. Trước mắt tiểu cô nương tuổi không lớn lắm, có cái gì đáng giá để được đối đãi khác biệt như vậy?

Nói đến nói đến nơi này, Mộc Vân Dao tự nhiên không tốt lại chống đẩy, liền ngại ngừng cười đuổi kịp bước chân Kim phu nhân.

Thái Nguyệt các cùng Xuân Tú Phường bố trí không sai biệt lắm, Kim phu nhân là khách quý, vừa vào cửa tự nhiên đã bị đón tiếp lầu hai.

Kim phu nhân lẳng lẳng đánh giá trước mắt tiểu cô nương, nàng xem đi lên cũng chính là mười ba, mười bốn tuổi, nhưng là một thân khí độ tao nhã cũng không giống như phẩm nhân. Nàng ở kinh đô đợi nhiều năm như vậy, mắt nhìn người vẫn là có một chút, trong đại gia tộc ở kinh đô các tiểu thư con vợ cả, cũng ít có giống nàng ưu tú như vậy.

"Cô nương ném thử này trà, có hợp khẩu vị với ngài không?"

Mộc Vân Dao nhẹ nhàng mà ngửi ngửi hương trà, sau đó nhẹ nhấp một ngụm: "Từng búp như nhau, hình dạng xoắn ốc, tỏa ra toàn thân, mùi vị hoa quả, tươi mới ngọt mà, chương quây đích thực có tâm, Bích Loa Xuân sinh sống đỉnh núi cheo leo, Đông Sơn giả thắng, nhân tán quý chi, cũng không phải là dễ dàng đi ra mua được chính phẩm."

Kim phu nhân ánh mắt sáng ngời, nàng sờ đi hỏi, ngay cả có tâm thử, hiện giờ đến xem, vị cô nương này tất nhiên xuất thân bất phàm: "Thứ cho ta một vụng về, không biết cô nương là nhà ai?"

"Ta xuất thân bình thường, ở vùng sơn dã, đối lá trà cũng là chưa hiểu rõ hết, làm cho phu nhân chê cười." Mộc Vân Dao khỏe mỗi mang theo tươi cười, trong mắt lại hiện lên một tia âm đạm.

Kim phu nhân cười cười, không hề truy vấn, trước mắt hoa văn trên quần áo cô nương tuy rằng rất khác biệt, nhưng chất liệu vải cũng thượng đẳng, nghĩ đến phải là trong nhà ra chút biến cố: "Ta thấy thân quần áo của cô nương, trong lòng rất là thích, nguyên nghĩ hỏi ra là tú nương nhà ai làm ra, cũng muốn dùng số tiền lớn thỉnh nàng giúp ta làm nhất bộ, hiện giờ thật sự là cảm thấy được đáng tiếc....."

Bích Loa Xuân là một trong mười loại trà nổi tiếng Trung Quốc, cổ có tên gọi là “Hách Sát Hương Nhân”. Xuất xứ danh trà ở vùng Thái Hồ Động Đình sơn huyện Ngô, Giang Tô. Cái tên Bích La Xuân có từ rất lâu đời. Theo ghi chép “Thanh Gia lục”, có truyền thuyết rằng: “Núi động Động Đình có đỉnh Bích La, trên vách đá dựng đứng có vài cây trà mọc hoang dã. Mỗi năm, người dân trong vùng lại tới hái lá trà về uống. Bấy giờ, khi tiết hái trà đến gần, mọi người lên núi, thấy cây trà cành lá mọc xum xuê, ai cũng thi nhau lấy, giỏ tre đựng không đủ, bèn giắt cả vào ngực áo. Lá trà áp vào ngực, gặp hơi nóng tỏa ra từ cơ thể, phát ra mùi hương kỳ lạ. Mọi người nhất loạt thốt lên: Nhân hương”. Từ đó về sau, mỗi lần hái trà, mọi người không dùng giỏ tre mà đều ôm vào ngực. Loại trà mang tên “Nhân hương” – ý là chỉ mùi thơm lá trà phát ra từ cơ thể con người. Vùng núi có người tên là Chu Chính Nguyên rất thông thạo cách chế trà “Nhân hương”. Nhân Hoàng đế Khang Hy du ngoạn Thái Hồ, người dân dâng trà “Nhân hương”, vua mê mẩn với tách trà, cảm thấy tên gọi không ưu nhã, liền đổi thành “Bích Loa xuân”.

Những búp trà Bích Loa Xuân kết chặt, cuộn cong như con ốc, có chút trắng, trắng xen xanh, búp trà non nót, vị trà sau khi pha từ từ tỏa ra, bay lượn trong không khí, nước trà trong mà xanh biếc, mùi thơm ngát hợp lại, vị ngọt lạnh, khiến cho người uống cảm thấy thư thái, thoải mái, từ triều Đường, Tống đã liệt vào cống phẩm. Bích Loa Xuân, tên như trà, màu sắc xanh biếc, xoắn ốc, thu hái lúc đầu xuân.

Khi uống, nước đầu màu nhạt chút sắc đậm, mùi thơm, tươi mát, nước thứ 2 xanh biếc, thơm, vị thuần; nước thứ 3 xanh ngọc bích, hương mùi thơm nồng, quay về vị ngọt, thật sự là quý như trân bảo.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Trước mặt cướp sinh ý

Nghe nàng nói như vậy, Mộc Vân Dao đối vị Kim phu nhân này cảm quan tốt hơn một ít, thân địa vị cao, đối một cái tiểu cô nương nói chuyện đều suy nghĩ chu toàn, không có nói thẳng làm cho nàng hổ trợ làm quần áo, sợ khi nói chuyện có điều khinh mạn. Có một vị hiền thê như vậy, khó trách Tào Vận Niên có thể ở trợ giúp của nàng từng bước thăng chức.

*cảm quan: cảm giác + quan sát

*khinh mạn: khinh thường + ngạo mạn

"Hiện giờ ta cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, một tay nữ công coi như thượng được mặt bàn, phu nhân nếu là thích, ta có thể vì ngài đặc biệt làm nhất kiện, phu nhân nếu cảm thấy được tốt, nguyện ý cấp chút trà thù lao, cũng coi như giúp ta cùng mẫu thân giải khẩn cấp."

*thượng mặt bàn: đồ vật nổi trội có thể cho người khác chiêm ngưỡng.

Chương quây Thái Nguyệt Các vừa nghe lời này trong lòng sốt ruột, đây là làm trò Thái Thượng Lão Quân đưa mặt bán tiền đàn, không đem người khác xem ở trong mắt nha! Nếu để cho một cái tiểu cô nương dễ dàng mà đem Thái Nguyệt Các đại kim chủ đoạt đi rồi, hấn với chức chương quây coi như kết thúc: "Phu nhân, lần trước ngài nói phải chuẩn bị quần áo, tiểu nhân chuyên môn làm cho người ta theo kinh thành chế tạo gấp một đám. Hiện giờ đều đặt ở dưới lầu, đang chờ ngài nhìn đầu."

"Kinh thành có mấy kiểu dáng quần áo tới tới lui lui, cũng chính là như thế." Kim phu nhân trên mặt ý cười nhạt nhẽo, hiển nhiên đối chương quây trong lời nói không cho là đúng, nàng muốn đi tham gia yến hội tổ chức tại tuần phủ phủ đệ, người ở bên trong đều có năng lực theo kinh đô mua quần áo, này

nếu là trùng bộ dáng, đã liền khó xử.

"Phu nhân, lần này cũng không bình thường, ngài biết năm nay là hoàng thượng sáu mươi đại thọ, trong kinh thành đích này phu nhân, các tiểu thư biến đổi kiểu dáng mà hướng quần áo tăng thêm hoa văn, nếu là ngài không tin, mời theo ta xuống lầu nhìn sẽ rõ."

Mộc Vân Dao đứng lên, trong mắt nhìn về hướng đi: "Phu nhân, chừng quây một mảnh thành tâm, không ngại xuống lầu nhìn một cái, nói không chính xác, vừa lúc có so với kiểu dáng trên người ta còn thích hợp phong cách của ngài."

"Cũng tốt."

Mộc Vân Dao ý cười nhẹ nhàng, đối với chừng quây ném tới về xem thường làm như không thấy, có đôi lập, Kim phu nhân mới có thể càng thêm xác định lòng riêng.

Chừng quây xuống lầu, liền tiếp phân phó nhân đem quần áo mới đều lấy ra nữa, không bao lâu các loại xiêm y liền đều treo trên cái giá, sắc thái rực rỡ, vật liệu may mặc hoa mỹ, quả thực làm người ta không kịp nhìn.

Kim phu nhân nhãn tình sáng lên, tiến lên cẩn thận chọn lựa.

Chừng quây Thái Nguyệt Các trong lòng đắc ý, ngay cả Xuân Tú Phường đều có thể bị hấn áp chế đi, chẳng lẽ áp không được một cái tiểu cô nương kiêu ngạo?

Mộc Vân Dao tiến lên chọn lựa ra phi hồng sắc (màu đỏ tươi), nguyệt sắc (xanh nhạt) hai bộ váy lụa hoa mỹ, đưa cho Kim phu nhân đánh giá: "Ta xem này hai bộ đều cực kỳ thích hợp phu nhân."

Chừng quây Thái Nguyệt Các âm thầm gật đầu, coi như tiểu cô nương này thật tinh mắt, chọn lựa ra đúng món trong điểm quý nhất, tốt nhất hai kiện: "Phu nhân vốn là thiên tư quốc sắc, hai thân xiêm y trừ bỏ ngài không người nào có thể xứng được."

Kim phu nhân tinh tế nhìn sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là lắc lắc đầu, quay mặt nhìn về phía Mộc Vân Dao: "Cô nương trước đó nói chịu giúp ta làm quần áo, còn có thể?"

"Tự nhiên là có thể, chính là....." Mộc Vân Dao có chút khó xử, nhìn về phía ở chừng quây Thái Nguyệt Các.

Kim phu nhân mỉm cười, nhẹ nhàng mà phát phát bên tai tóc mai: "Ta cùng cô nương hợp ý, thỉnh cô nương đến cách vách trà trang uống nhất chén trà nhỏ như thế nào?"

Mộc Vân Dao gật đầu, vị Kim phu nhân tính tình quả nhiên là cực kỳ thông thấu, hơi hơi quý gỏi hành lễ: "Đa tạ phu nhân."

"Phu nhân, ngài nếu là không hài lòng, ta còn có thể giúp ngài từ kinh đô lấy thêm hàng được mà." Chừng quây Thái Nguyệt Các sốt ruột nói.

Ở Cánh Lãng thành, Thái Nguyệt Các sở dĩ có thể áp qua Xuân Tú Phường, chính là bởi vì Kim phu nhân ở các yến hội mặc đều là Thái Nguyệt Các xiêm y, dẫn tới các phu nhân, các tiểu thư khác đều cùng theo, nếu mất đi vị kim chủ này, rốt cuộc gió đông áp không áp gió tây liền thật sự nói không chính xác.

Kim phu nhân không để ý đến, mang theo Mộc Vân Dao hướng cách vách đi đến.

Chừng quây Thái Nguyệt Các gấp đến độ dậm chân, nhưng không có nghĩ được một chút biện pháp.

Tới rồi trà trang nhả đang lúc, Mộc Vân Dao nhìn không được mỉm môi mỉm cười: "Ta xem như đem chừng quây Thái Nguyệt Các đắc tội lớn rồi, về sau chính mình nhẫn hạ, không muốn làm quần áo, ngay cả cái có sẵn đích cũng mua không được."

Xem nàng thần sắc không có chút nào sợ hãi, Kim phu nhân không khỏi hỏi: "Ngươi nếu biết đem Thái Nguyệt Các đắc tội như thế, chẳng lẽ sẽ không sợ bọn họ ôm hận trả thù?"

"Lại nói tiếp, nếu là những người khác tìm ta làm quần áo, ta khẳng định không dám trực tiếp đáp ứng, có thể nói là phu nhân mở miệng, ta liền không có gì băn khoăn."

"Đây là vì sao?"

"Phu nhân thân phận cao quý, lại chỉ danh làm cho ta hỗ trợ, chừng quây Thái Nguyệt Các, nếu là tìm người trả thù, tri hoãn thời gian ta làm quần áo, phu nhân là người thứ nhất không tha cho hấn."

"Nếu là sau khi ngươi giúp ta làm xong quần áo đâu? Thời gian càng dài, hấn sẽ có biện pháp trả thù ngươi."

"Khi đó tôi càng thêm không sợ, bởi vì có phu nhân này tấm gương, đến lúc đó sẽ có càng nhiều giống người như ngài tìm ta làm quần áo, ta còn có cái gì phải sợ?" Mộc Vân Dao ánh mắt trong suốt, không có vì leo lên quyền quý mà lấy lòng cùng nịnh nọt, nhưng đã làm cho Kim phu nhân nhìn không được cười ra tiếng.

"Ngươi yên tâm, ngươi nếu giúp ta làm quần áo, mặc kệ có được hay không, ta đều là bảo vệ ngươi". Ở Cánh Lãng bên trong thành, nàng chỉ cần nói

một câu nói, Thái Nguyệt Các liền không dám động tâm tư sai lệch.

"Ta đây liền tạ phu nhân." Mộc Vân Dao nhin không được cong cong mắt, biết mình bước cò này là đi đúng rồi.

Giang Nam nhiều thành trì như vậy, sở dĩ nàng lựa chọn Cánh Lăng thành, chính là biết Tào Vận Niên ở ba năm sau bước thăng chức, theo tri châu một đường lên tới Lưỡng Giang Tổng đốc, mà người này được đánh giá từ trước không tồi, phu nhân này có thanh danh hiển lãn, đối nhân xử thế không người không biết, có thể nói là giai thoại một đôi phu thê hòa hợp.

Hai người uống trà trong chốc lát, Mộc Vân Dao đứng dậy cáo từ: "Nguyên bản cùng mẫu thân nói, một canh giờ liền về, hiện giờ trì hoãn rất nhiều thời gian, xin hãy phu nhân cho biết, báo cho địa chỉ, chờ ngài có thời gian, ta liền tới cửa lấy số đo."

Từ phía sau Kim phu nhân, một thị nữ tiến lên: "Ồ đây có đủ số đo quần áo của phu nhân."

"Bởi vì phu nhân quần áo là đo thân làm theo yêu cầu, cần chính xác, quần áo mới có thể tinh xảo hoa mỹ. Phu nhân ngài nói đi?"

"Hảo, hai ngày sau người liền đến Tào quý phủ, tự nhiên có người đem người tới gặp ta."

"Ta đây trước hết cáo từ."

Đợi cho Mộc Vân Dao rời đi, thị nữ có chút khó hiểu: "Phu nhân làm gì đối một tiểu nha đầu khách khí như thế?"

"Lão gia làm quan nhiều năm vẫn dặn dò ta, lấy việc cẩn thận đề đặt, nàng hiện giờ mặc dù chỉ là một tiểu cô nương, về sau nói không chính xác có thể bay cao làm Phụng Hoàng, có thể hảo hảo ở chung, vì cái gì muốn đắc tội, mặc khác tính tình cái tiểu cô nương kia, ta nhưng thật ra cực kỳ thích."

Thị nữ trên mặt không có biểu hiện, nhưng trong lòng rất khinh thường: Có thể biến thành Phụng Hoàng ít nhất cũng muốn là gà cảnh, một cái chim tước nhỏ, đó là cảnh cây cao, cũng không phải dễ thích nghi.

Trở lại khách điểm, thấy Tô Thanh, Mộc Vân Dao trong lòng cao hứng: "Mẫu thân, vụ mua bán của ta thành!"

"Thật sự? Dao nhi thật sự là lợi hại." Tô Thanh cũng đi theo vui mừng.

Riêng chỉ một mình chương quây Thái Nguyệt Các, sau khi ảo não một lúc lâu, quyết tâm nhất định phải đem Kim phu nhân nổi bật áp chế đi, chỉ có như vậy, nàng mới có thể biết Thái Nguyệt Các quần áo mới là tốt nhất. Ở trong đầu nghĩ muốn tốt lắm kể sách sau, chương quây Thái Nguyệt Các cười lạnh một tiếng, muốn cùng ta đấu, người còn non lắm!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Đáng tiếc, không thể mặc ra ngoài

Hai ngày sau, Mộc Vân Dao đi Tào phủ, người gác cổng quả nhiên khách khách khí khí thỉnh nàng chờ, không bao lâu, thị nữ lần trước gặp ở Thái Nguyệt Các đi lại đây: "Cô nương thỉnh, phu nhân, đã luôn chờ người."

"Làm phiền vị tỷ tỷ này." Phát giác thị nữ trong mắt mang sự khinh miệt, Mộc Vân Dao cũng không thèm để ý.

Kim phu nhân thay đổi một thân phần trắng thường phục, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người.

"Mộc Vân Dao gặp qua phu nhân."

"Không cần đa lễ, nguyên lai người kêu Mộc Vân Dao, nhưng thật ra tốt tên." Kim phu nhân đã đánh giá nàng, hôm nay nàng thay đổi một bộ màu tím nhạt, tinh xảo thêu hoa Lan Từ La (Violet), làn váy khuấy động, nơi nhị hoa có chỗ thậm chí có màu đỏ như ả như hiện, nhìn kỹ, mới biết được, Hoa Nhị chỗ chính là chạm rồng thiết kế, đi lại lúc lộ ra màu sắc váy, mới có vẻ như thế linh động, thật sự là một phần tâm tư khéo léo.

"Đa tạ phu nhân, không biết bây giờ có thể đo kích thước ngài, khó được có thể tìm tới ngài như vậy vốc người duyên dáng, ta đều khẩn cấp muốn làm thân xiêm y ra, cho ngài mặc vào nhìn xem hiệu quả."

"Hảo, vậy bắt đầu đi."

Mộc Vân Dao nói chuyện, không giống như người bên ngoài cung kính, nhưng nói ra nghe vào bên tai, chỉ làm cho người cảm thấy được trong lòng vô cùng thoải mái. Đo xong kích cỡ y phục, lại cùng Kim phu nhân nói chuyện phiếm hai câu, Mộc Vân Dao mang theo lễ vật ra Tào phủ.

Trở lại khách điểm sau, làm cho Lục Lượng lấy sợi tơ, nàng liền chuyên tâm ở trong phòng thêu y phục, không hề xuất môn.

Kim phu nhân đặt y phục là hai mươi ngày sau phải ở trong yến hội tuần phủ mặc, nàng ít nhất phải ở nửa tháng nội làm ra đến, dư lại vài ngày mới có thời gian sửa chữa.

Mộc Vân Dao đã muốn nói cho Kim phu nhân nơi ở hiện tại của nàng, nhưng Kim phu nhân không có một lần phái người tới cửa xem xét qua, làm cho Tô Thanh nhẹn không được trong lòng lo lắng.

Mộc Vân Dao không biết nên như thế nào cùng nhà mình mẫu thân giải thích, người giống Kim phu nhân cái loại này, làm việc cẩn thận, cho dù là chỉ ra làm cho nàng chuẩn bị y phục, những tự mình cũng nên chuẩn bị dự bị vài bộ, có thể tùy thời thay.

Còn nữa nói, hiện giờ là Mộc Vân Dao nàng cầu người ta, tự nhiên trong lòng cũng hiểu đạo lý, Kim phu nhân liền càng thêm không cần lo lắng, làm gì uổng phí làm tiểu nhân. (kể ty tiện bị ối)

Thời gian hai mươi ngày cũng trôi qua, cũng đủ làm cho chương quỳ Thái Nguyệt Các, đem Mộc Vân Dao tình huống điều tra rõ ràng: "Đột nhiên đi vào Cảnh Lăng thành một đôi mẫu nữ (mẹ và con gái)? Những thứ khác đâu, cũng chưa điều tra đến sao?"

"Mặt khác không có tra được."

"Không tra được? Như vậy một chút việc nhỏ cũng làm không được, các người còn có cái gì dùng? Các nàng đi chính là thủy lộ hay là đường bộ, đi lấy thủy lộ phải đi hỏi thuyền đi, đi đường bộ trong lời nói phải đi tra xe đi, tóm lại có thể tra được tin tức, khó có thể nào các nàng còn có thể từ trên trời giáng xuống?"

"Nghe nói là từ thủy lộ tới, chính là tin tức thuyền căn bản điều tra không được."

"Này..... Điều tra không được?" Chương quỳ đích không khỏi sờ sờ cằm: "Đi, ta đã biết, tạm thời án binh bất động, ta thật muốn nhìn một cái tiểu cô nương có thể làm cái gì sao? Kinh đô bên kia đã đáp lời?"

"Đã muốn trở về, nói là mới nhất hình thức y phục đã muốn ở trên đường."

"Hảo, người dám theo bản chương quỳ trên tay thưởng sinh ý, còn không có sinh ra đâu!" Chương quỳ cười đắc ý, hừ điệu hát dân gian lên lầu.

Hai mươi ngày sau, Mộc Vân Dao mang theo đã muốn y phục làm tốt lại bãi phòng Tào phủ, chính là lần này ở cửa chờ đợi thời gian lâu hơn một chút."

Nhìn thấy Kim phu nhân sau, đã gặp nàng một thân trang phục tinh xảo, hơn nữa thị nữ chính bưng trà lui đi, liền hiểu được nàng vừa mới là ở gặp khách: "Gặp qua phu nhân."

"Cho người đợi lâu, vừa mới thấy vị khách nhân, chính là y phục làm tốt?"

Mộc Vân Dao cẩn thận cầm y phục lấy ra nữa, cười gật đầu: "Đúng, lo lắng phu nhân có chỗ nào không hài lòng, cho nên cố ý trước tiên làm ra đến, trông được vài ngày thời gian sửa chữa."

"Người nha, tính tình này....."

"Phu nhân"

Thị nữ cước bộ dòn dập nhanh chóng tiến vào, đánh gãy Kim phu nhân lời nói: "Trần phu nhân nói là có nói mấy câu đã quên hỏi, lại đã trở lại."

Kim phu nhân mi tâm vừa nhíu, vừa muốn nói cái gì, chợt nghe gặp một trận sang sáng tiếng cười.

"Nhìn xem ta đây trí nhớ, thế nhưng đem chuyện trọng yếu nhất cấp đã quên, phu nhân cũng không nên trách móc mới tốt, đi, người đây là có khách nhân?" Một mạo mỹ phụ nhân mặc đoàn phúc mã mặt váy đi tới, nhìn qua ba mươi mấy tuổi, cùng Kim phu nhân tuổi xấp xỉ, chính là đáng người hơi có vẻ đây đây, tươi cười sang sáng, đáng vẻ hào phóng.

Kim phu nhân sớm đã mặt mang ý cười: "Ta còn không biết tính tình của người, làm cái gì đều vội vàng vội vội, là quên chuyện gì?"

"Ta nghe nói tuần phủ phu nhân cũng yêu trà, chính là không biết yêu thích của nàng cụ thể, đến thỉnh giáo, thỉnh giáo người, miễn cho tặng đồ vật này nọ, lại chiếm không được hảo." Trần phu nhân nói chuyện, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Mộc Vân Dao: "Đã sớm nghe nói, người không có ở Thái Nguyệt Các đính chế xiêm y, ngược lại tìm một cái Tiểu cô nương, chính là trước mắt vị này đi?"

Mộc Vân Dao tiến lên hành lễ: "Gặp qua phu nhân."

"Không cần đa lễ, chính là y phục làm tốt, không biết ta có không có vinh hạnh trước vừa xem may mắn được thấy?"

Kim phu nhân trong lòng không thoải mái, trên mặt cũng không có thể biểu hiện, khóe mắt liếc đến Mộc Vân Dao khẽ gật đầu, phải nhìn thần sắc Trần phu nhân, biết hôm nay là ngăn không được, đơn giản ý bảo thị nữ cầm y phục lấy ra nữa.

Nhìn đến bao y phục màu trắng ti quỳên, Trần phu nhân âm thầm bĩu môi, Kim phu nhân quả nhiên là hồ đồ, một cái nha đầu tiểu môn hộ (nhà nghèo) như vậy ra tới, có thể làm ra cái gì y phục tốt? Đương nhiên, nàng ước gì Kim phu nhân ở tuần phủ yến hội mất mặt mới tốt.

Chính là làm y phục lấy ra nửa sau, Trần phu nhân khiếp sợ sừng sờ tại chỗ.

Kim phu nhân đã muốn đứng dậy đi đến y phục trước mặt tỉnh tể đánh giá, trong lòng không ngừng hồi hận, vừa mới nảy nên hẳn là không đáp ứng làm cho Trần phu nhân xem, hiện tại khoảng cách yến hội còn có năm sáu ngày, hoa văn cùng phong cách y phục chắc chắn nếu là truyền ra đi, tất nhiên sẽ đưa tới người tranh cùng bắt chước, nếu là như vậy, này y phục dù cho tốt, nàng cũng không có thể mặc đi ra ngoài.

Cầm tú son hà bình phong đã muốn đưa vào kinh, Mộc Vân Dao tự nhiên sẽ không lại dùng phi châm họa tú pháp, mà là chọn dùng Tô Tú châm pháp. Tô Tú cùng phi châm bức tranh tú khác thường khúc cùng công chi diệu, thêu ra gì đó trông rất sống động, nàng lại dùng hoàn toàn tâm tư, cũng khó trách Kim phu nhân cùng Trần phu nhân đều xem ngây người đi.

Trần phu nhân nhìn không được đồ kỳ, không biết Kim phu nhân rốt cuộc đi đập cái gì vậy, thế nhưng đảo được một cái bảo bối như vậy, nàng cẩn thận nhìn nhìn y phục chi tiết, ghi tạc trong lòng sau, cũng không nói không hỏi tuần phủ phu nhân yêu thích, trực tiếp lên tiếng cáo từ.

Đợi cho nàng rời đi, Kim phu nhân thở dài: "Xiêm y này ta là mười hai vạn phần thích, chỉ tiếc sợ là mặc không ra đi." Phía trước cũng cảm thấy kỳ quái, trong ngày thường không thích đến nàng nơi này tới - Trần phu nhân, vì cái gì đột nhiên đến phóng, nguyên lai là ở chỗ này chờ nàng đâu!

Mộc Vân Dao mặt mang khó hiểu: "Phu nhân vì sao nói lời ấy?"

"Người tuổi còn nhỏ, có một số việc còn không biết." Kim phu nhân nhẹ nhàng mà vuốt ve làn váy thượng trông rất sống động hoa mẫu đơn, dĩ vãng thêu Mẫu Đơn đều là đoá hoa, người này thân xiêm y ngay cả hoa mẫu đơn lá đều tú đi ra, cảnh xanh quần quanh, cảnh nhiều lá rậm, nhìn liền tràn ngập một cỗ sinh cơ, làm cho người ta nhìn không được xem chỉ tâm hi, chính là tới ngày mai, Cảnh Lăng thành nữ tử trên y phục sợ đều có loại quần cảnh mẫu đơn này.

"Nguyên lai phu nhân là lo lắng đa dạng bị người khác học được, nếu là vì vậy ngại cứ yên tâm đi, ta dám cam đoan người khác như thế nào học, đều học không đến tinh túy này."

Kim phu nhân sừng sờ: "Đây là vì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Họa hổ họa bì nan họa cốt

*Vẽ hổ chỉ vẽ được lớp da khó vẽ được khí chất.

Mộc Vân Dao giấu cái nút: "Hôm nay là tới cho phu nhân thử y phục, ngại vì cái gì không đem y phục ướp thử trên người nhìn một cái?"

*cái nút (mấu chốt sự việc)

Một bên thị nữ nhìn không được chen vào nói: "Hoa văn đều bị người trộm đi, này mặc hay không mặc còn có cái gì khác nhau? Nếu là tới yến hội, phu nhân y phục trên người cùng bình dân nữ tử mặc giống nhau như đúc, này thể diện đã có thể mất lớn."

Kim phu nhân trên mặt thần sắc cũng phai nhạt: "Y phục này ta cực kỳ thích, người đi theo nhũ đồ bạc đi xuống lĩnh thưởng đi, lần sau nếu có chút cơ hội, ta còn là sẽ tìm người làm y phục."

Mộc Vân Dao trên mặt như trước mang theo mỉm cười: "Ta là không phải đồng dạng, phu nhân mặc vào liền biết."

"Người cái cô nương này như thế nào không hiểu quy củ? Phu nhân đã muốn cho người đi xuống, liền đi theo ta, tiền thưởng không thể thiếu của người." Được gọi Ngân Hồng thị nữ ra tiếng quát lớn.

Mộc Vân Dao lại đứng không nhúc nhích, bộ dáng như đã định liệu từ trước.

"Một khi đã như vậy, ta sẽ mặc lên thử xem." Kim phu nhân bỗng nhiên mở miệng, ý bảo Ngân Hồng cầm lên y phục, xoay người đi vào phòng trong.

Ngân Hồng tức giận bất bình: "Phu nhân, ngại cũng quá cho cô nương kia thể diện, phải biết rằng ngại chính là đi tham gia tuần phủ phu nhân tổ chức yến hội, chút nào đều sơ sẩy không được."

"Thật vất vả làm được, chính là ở trong phòng mặc thử một chút, lại không mặc được cái gì, như thế nào liền rước lấy người nhiều lời như vậy?" Kim phu nhân thần sắc không ngại.

"Là nô tỳ lảm miệng."

Vừa mới bắt đầu Kim phu nhân còn không chấp nhận, chính là chờ y phục mặc vào trên người, nàng sắc mặt vừa mừng vừa sợ, thị nữ Ngân Hồng cũng

sững sờ nói không nên lời."

Này thân xiêm cực kỳ vừa người, cổ áo, đầu vai, ống tay áo, kích thước lưng áo, làn váy, không một chỗ không thỏa mãn người mặc, Kim phu nhân hồi hận đến ruột đều xanh, biết sớm như vậy, nàng nói cái gì cũng sẽ không làm cho Trần phu nhân nhìn y phục.

Nghĩ, cất bước đi ra ngoài. Mới vừa đi hai bước, chợt nghe đến Ngân Hồng một tiếng thét kinh hãi: "Phu..... Phu nhân, ngài mau nhìn làn váy!"

Kim phu nhân cúi đầu, làn váy trên có từng đạo kim quang biến mất: "Vừa mới đó là cái gì?"

"Là kim điệp (bướm vàng), vừa mới ngài nhúc nhích, trên làn váy giống như có kim điệp bay ra!"

Kim phu nhân vội vàng đi lại đứng lên, vừa đi một bên cúi đầu xem xét làn váy: "Thật sự là tinh vi tâm tư!" Lúc này nàng đã muốn lý giải, vì cái gì Mộc Vân Dao nếu nói đến ai khác học không đến này tinh túy, đám kim điệp không đi chuyển căn bản nhìn, ai có thể học được?

Kim phu nhân thật cẩn thận cảm y phục bị thay ra, mệnh lệnh Ngân Hồng cất kỹ: "Năm ngày sau, ta sẽ mặc này thân y phục đi tham gia yến hội."

Nhìn đến Kim phu nhân vẻ mặt ý cười đi ra, Mộc Vân Dao chỉ biết nàng phát hiện trong đó tinh xảo.

"Người nha đầu kia, nên không phải là đoán được Trần phu nhân tâm tư mới cố ý làm cho nàng xem đi?" Kim phu nhân nói chuyện lộ ra vô cùng thân thiết, vừa nói, một bên làm cho người cho Mộc Vân Dao dâng trà.

"Kỳ thật y phục hoa văn lẫn qua lộn lại cũng liền như vậy một ít, ta nghĩ nếu là từ trên hoa văn làm trong lòng khó tránh khỏi cùng người khác có chút phụ họa, không bằng ngay tại cái chỗ khác thêm chút công phu tinh xảo, cũng là nghiên cứu thật lâu, mới nghĩ ra cái biện pháp như vậy, phu nhân thích liền hảo (tốt), cho ta nhiều hơn vài phần tiền thưởng là được."

"Đúng, đúng, khẳng định thưởng nhiều hơn cho người?" Kim phu nhân ý cười sáng lạn, vô cùng thân thiết phải lưu nàng ở Tào phủ dùng bữa, Mộc Vân Dao biết đúng mực, vội vàng chống đẩy.

Đợi cho nàng rời đi, Kim phu nhân như trước vẻ mặt ý cười.

Một bên thị nữ Ngân Hồng nhin không được lên tiếng: "Phu nhân, chính là một kiện y phục, ngài liền thưởng cho nàng năm trăm lượng, có phải hay không nhiều lắm?"

"Ngân Hồng, có phải hay không đi theo ta thời gian dài quá, cho người tâm tư cũng lớn?"

"Nô tỳ không dám." Ngân Hồng bùm một tiếng quỳ xuống, thần sắc mang theo sợ hãi: "Là nô tỳ nghĩ muốn gạt bỏ đường rẽ, xem phu nhân ngài như thể thích nàng, sợ ngài thu nàng làm thị nữ, thay thế vị trí của nô tỳ."

"Người yên tâm đi, nha đầu kia tay nghề tái tinh xảo, cũng thay thế không được người. Tiểu cô nương tâm tính như vậy, làm sao có thể cam tâm đi làm thị nữ."

Mang theo năm trăm lượng ngân phiếu trở lại khách điểm, Mộc Vân Dao cao hứng đem ngân phiếu đưa cho Tô Thanh: "Mẫu thân mau nhìn, ta được tiền thưởng."

"Như thế nào nhiều như vậy? Một kiện y phục thế nhưng giá trị năm trăm lượng bạc?"

"Nữ nhi tay nghề chính là vô giá, năm trăm lượng còn cảm thấy được tiện nghi rồi đó, ngài cứ chờ đi, chờ ta danh khí lan truyền đi ra ngoài, đến lúc đó mẫu thân mỗi ngày đếm ngân phiếu đếm tới tay rút gân." Ở Tô Thanh trước mặt, Mộc Vân Dao luôn không chế không được đùa giỡn cùng khoe mẽ.

Tô Thanh nhin không được chọc chọc chớp mũi của nàng: "Hảo, mẫu thân sẽ chờ đếm ngân phiếu."

Kể tiếp mấy ngày, Mộc Vân Dao đặc biệt ở cửa khách điểm quan sát, thật đúng là thấy được không ít cô nương trên làn váy thêu trườn chi mẫu đơn (mẫu đơn quần càn), hoa văn cùng kiểu đánh, cơ hồ cùng nàng cho Kim phu nhân làm giống nhau như đúc. Nàng chống cằm, lộ ra một cái giao hoạt tươi cười, Thái Nguyệt Các chương quỳ có thể xem như giúp nàng đại ân!

Tháng sáu Sơ Thất (ngày 6/7), tuần phủ phu nhân mở yến hội đúng hạn cử hành. Hôm nay cũng là sinh thần hoàng đế, lần này yến hội đó là quan viên không có vào kinh đưa lễ vật gặp nhau cùng nhau thành tâm vì hoàng đế chúc thọ cầu phúc, viết tốt câu chúc, đem chính mình trung tâm đưa vào kinh đô Tây Lăng.

Trần phu nhân sớm liền tới rồi, sẽ chờ xem Kim phu nhân sắc mặt. Nàng cùng Kim phu nhân mặt cùng tâm bất hòa, đã muốn không phải một hai ngày chuyện, đang ngồi chờ vị phu nhân đều rõ ràng, ngày gần đây đến Cánh Lăng bên trong thành lưu hành "mẫu đơn trườn chi" trên y phục chuyện tình, các nàng cũng đã sớm rõ ràng ngọn nguồn, âm thầm không biết nhìn bao nhiêu chế cười.

"Kim phu nhân đến đây." Không biết là ai nói một câu, mọi người đều xem qua đi.

Thấy nàng như trước mặc y phục trên người, cũng không tùy vào lộ ra vui sướng khi người gặp họa thần sắc. Trần phu nhân lại tiến lên, ngữ mang xin lỗi nói: "Đều tại ta nhất thời nhanh mồm nhanh miệng, nhìn người y phục trên người có hoa văn rất khác biệt, liền cùng người bên ngoài nói một chút, ai biết không qua hai ngày, nhưng lại dẫn tới người khác tranh chấp cùng bất chúc."

"Họa hổ họa bì nan họa cốt, chi bất chúc chút hoa văn, cũng không có gì ngạc nhiên." Kim phu nhân ý cười không thay đổi, nhìn đến tuần phủ phu nhân lại đây, cất bước tiến lên chào.

Trần phu nhân cười nhạo một tiếng, đang muốn quay đầu lại nói chút nhàn thoại, liền nhìn đến bộ dáng mọi người ngốc lảng.

Tuần phủ phu nhân cũng nhìn một hồi lâu mà mới nhớ tới kêu Kim phu nhân đứng dậy, tiến lên giữ chặt tay nàng cẩn thận đánh giá: "Ta cũng nghe nói trong thành Kim Lăng chuyện bất chúc y phục người, hôm nay vừa thấy, mới hiểu được y phục như vậy sao người bình thường có thể bất chúc ra tới."

Trong lúc đi lại, hoa mẫu đơn cảnh lá run rẩy, kim điệp cao thấp tung bay, ánh mặt trời chiếu rọi hào quang rạng rỡ, liền nói là cửu thiên tiên tử mặc y phục, cũng nhất định không ai có thể phản bác.

"Cũng là ta vận khí tốt, gặp một cái tâm tư tinh xảo tiểu cô nương, phu nhân nếu là thích, chờ ngài có rảnh, ta liền mang nàng đến, cũng làm cho nàng giúp ngài làm một thân."

Tuần phủ phu nhân trên mặt hơn hai phân ý cười: "Kia tự nhiên liền hảo."

Một mình nhìn cũng không cảm thấy được, đợi cho Kim phu nhân cùng mọi người đứng ở cùng nhau, đối lập tức rõ ràng hơn.

Người bên ngoài y phục tuy rằng cũng vừa người, nhưng kích thước chỗ lưng áo ống tay áo nhiều ít có chút dài rộng, trái lại Kim phu nhân y phục, ôm sát lưng, làm cho kích thước lưng áo càng thêm kè sát, đem phụ trợ eo nhỏ nhắn lượn lờ, không dư hay quá chặt, chiều rộng ống tay áo vừa đúng, đem bộ ngực đường cong càng thêm rõ ràng, lộ ra một cổ thành thực, thướt tha nhưng cao quý, có thể nói là vô cùng xuất chúng, đem người khác đè ép đi xuống.

Trần phu nhân sớm đã tránh ở mặt sau đám người, đầu cũng không dám nâng, trên người nàng mặc chính là Thái Nguyệt Các tân đưa tới được xiêm y, nghe nói là kiểu dáng được kinh đô lưu hành ưa chuộng nhất, nhan sắc trang trọng sắc thái hoa lệ, trên làn váy cũng mang theo hoa mẫu đơn, phá lệ ung dung đẹp đẽ quý giá. Chính là cùng Kim phu nhân so sánh, nàng lại cứ như là già thêm mười tuổi, nhưng lại có chút hiềm nghi bất chúc bữa.

Phía sau cũng không ai đi để ý tới nàng, có thể cùng Kim phu nhân đáp nói, đều đều tiến lên hỏi y phục xuất xứ.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Hiệu quả bình phong

Đợi cho yến hội bắt đầu, mọi người ở tuần phủ dưới sự hướng dẫn, hướng về phương hướng kinh đô khấu tạ* hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn, biểu đạt chính mình đối hoàng thượng tôn sùng cùng chúc phúc.

*khấu đầu tạ lễ, dập đầu cảm tạ.

Ngay tại lễ bái chấm dứt, một trận gió nhẹ thổi tới, Kim phu nhân làn váy nhẹ động, một trận hoa mai theo gió lướt đi, ngay sau đó một con thái điệp (bướm nhiều màu) tìm hương mà đến, vòng quanh Kim phu nhân làn váy cao thấp tung bay, thỉnh thoảng còn có hồ điệp (bướm bướm) dừng ở trên nhị hoa mẫu đơn, trong lúc nhất thời càng phụ trợ giống như là hồ điệp tiên tử.

"Trời ạ, đây là có chuyện gì?"

"Tất nhiên là Kim phu nhân thành tâm hướng Hoàng thượng lễ bái, này thành tâm thành ý cảm động thiên địa (trời đất), lúc này mới đưa tới màu điệp vờn quanh, tỏ vẻ đối nàng chấp nhận."

Nơi này xôn xao tự nhiên rất nhanh liền rơi vào tay quan viên bên kia, nghe qua sự tình từ đầu đến cuối lúc sau, tuần phủ vỗ bả vai Tào Vận Niên, tuy rằng không nói gì, nhưng là thái độ đã muốn biểu lộ mười phần vô cùng thân thiết.

Những người khác nhìn về phía Tào Vận Niên, ánh mắt mang theo nói không nên lời hâm mộ, phu nhân bọn họ như thế nào sẽ không có như phu nhân hân vận khí tốt đâu, theo thường lệ hướng Hoàng thượng khấu tạ thiên ân (ân trời), đều có thể đưa tới hồ điệp quay chung quanh, đợi cho cảnh tượng này truyền vào kinh đô, hoàng thượng tất nhiên sẽ long tâm đại duyệt*, chức quan tự nhiên cũng muốn đi theo nói nhắc tới.

*cơ thể hoàng đế thường lấy chữ Long để mô tả, "long tâm đại duyệt" nghĩa là hợp lòng vua.

Đợi cho yến hội chấm dứt, Tào Vận Niên đặc biệt cùng Kim phu nhân ngồi một chiếc xe ngựa trở về, nhìn đến y phục trên người Kim phu nhân, ánh mắt đều thẳng, làm cho Kim phu nhân không khỏi đỏ bừng mặt.

Thật vất vả dùng tâm trí hướng về tâm tư, Tào Vận Niên vội vàng cẩn thận hỏi hôm nay tình trạng.

Kim phu nhân tri vô bất ngôn*: "Thân y phục này là ta tìm một vị cô nương làm theo yêu cầu, nàng chính là dặn dò ta ở trước một hai ngày mới mặc, dùng nàng đưa tới huân hương trên y phục, ta cũng không biết thế nhưng sẽ đưa tới hồ điệp."

*Nguyên câu là "Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn". Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.

"Dẫn tới hảo, dẫn tới hảo, vì phu hôm nay chính là đi theo phu nhân thật to tăng mặt mũi." Nghĩ đến trên yến hội, thái độ tuần phủ vô cùng thân thiết, Tào Vận Niên bây giờ còn cảm giác có chút lảng lảng, nhìn không được vỗ tay cười to.

Đồng dạng đại làm náo động còn có Tô gia.

Trên cung vàng điện ngọc, cầm tú sơn hà song mặt bình phong nâng đi lên thời điểm khiếp sợ một mảnh, dẫn tới hoàng đế cũng nhìn không được đi xuống ngai vàng tinh tế đánh giá.

Ngay mặt, mặt trời đỏ mới lên, núi sông cầm tú; mặt trái, Long đằng Phượng vũ (rồng bay phượng múa), tường vân lượn lờ, cái giá đỡ dùng tơ vàng cây lim hoa mỹ tinh xảo, làm cho hoàng đế lập tức hạ lệnh, đem bình phong trưng ở trên đại điện, làm cho văn võ bá quan có thể cẩn thận thưởng thức.

Tô gia phản thọ lễ này, đem hán vàng ngọc nhất loại đều so với đi xuống, làm cho hoàng thượng long tâm đại duyệt, đương trường bốn phía phong thưởng, lệnh đủ loại quan lại không ngừng hâm mộ.

Đều là hoàng thượng văn thành vũ đức*, vua và dân trời yên biển lặng, mới có thể làm cho thợ thủ công khổ tâm nghiên cứu, khôi phục đã muốn thất truyền đích bức tranh tú châm pháp.

*ai hiểu không, chỉ hộ, cảm ơn.

"Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Hảo, ta và người quân thần nên cùng uống một ly."

"Thần sợ hãi."

Mọi người một bên uống rượu, một bên thưởng thức bình phong, rượu quá bán hàm lúc sau, không ít quan viên bỗng nhiên cùng nhau dụi mắt, đối với bình phong cứ nhìn chăm chăm, thậm chí đi sát lại.

"Chư vị ái khanh đã muốn uống nhiều quá sao... có thể nào? Hoàng đế nói xong cũng hướng bình phong nhìn lại, vừa thấy chợt giật dử.

Trên bình phong, nguyên bản mặt trời đỏ đã muốn biến mất không thấy, ngay mặt bình phong bao phủ một tầng màu đỏ, phẳng phát vết máu.

Không biết là ai nhẹ giọng ni non một câu: "Giang sơn nhiễm huyết (máu)....."

Mà ở mặt sau bình phong, một dòng máu từ Kim Long trên người xuyên qua, đem mình rồng trăm thành hai đoạn.

Bọn quan viên không còn tâm tư uống rượu, đều quỳ trên mặt đất, cả người phát run.

Tô Văn Viễn đã muốn sắc mặt trắng bệch, hận không thể dùng ánh mắt đem bình phong hủy diệt: "Hoàng thượng, thần cũng không biết là chuyện gì xảy ra, thỉnh ngài cấp thần ba ngày thời gian, tất nhiên sẽ đem bình phong nơi làm ra điều tra rành mạch."

"Chê cười, Tô đại nhân đưa lên bình phong, nhưng không biết bình phong nơi làm ra, chẳng lẽ nói người dám thử đem không mình bạch gì đó trình cấp hoàng thượng làm thọ lễ?"

"Không, thần không dám, chính là mặt bình phong này, đều không phải là thần tự mình lấy được, cho nên không biết là có phải có người âm thầm động tay chân."

"Chẳng lẽ trước khi Tô đại nhân đưa hoàng thượng tiến hiến thọ lễ, cũng không phái người kiểm tra sao?"

Tô Văn Viễn chỉ cảm thấy trăm khẩu nan biện (trăm miệng khó biện giải), quỳ trên mặt đất, bị hoàng thượng trên người tức giận ép tới thẳng không nâng nổi đầu đến.

Thật lâu sau, hoàng thượng mới lạnh lùng ra tiếng: "Chuyện này liền giao cho Tô ái khanh điều tra đi, mượn dùng thọ lễ nguyên rửa triều đình căn giết, Tô ái khanh không cần thủ hạ lưu tình mới là."

"Tuân lệnh hoàng thượng, vì thần tất nhiên đem sự tình tra rành mạch."

Mộc Vân Dao mua được sân đã muốn thu thập không sai biệt lắm, chọn ra một cái ngày tốt ngày tốt, cùng Tô Thanh cao cao hứng hứng đi vào.

Tuần phủ đích yến hội sau, không ít người tìm được Kim phu nhân hỏi thăm tin tức Mộc Vân Dao, Kim phu nhân đã cản lại một phần, đem người khác tên sửa sang lại hảo, làm cho Ngần Hồng đưa đến trên tay Mộc Vân Dao.

Ngày thứ hai, Mộc Vân Dao sáng sớm đi Tào phủ.

"Ta liền đoán được ngươi nhìn thấy sẽ qua đến, sáng sớm làm cho người ta chuẩn bị Bích Loa Xuân, mau tới nếm thử." Liên tiếp mấy ngày, Tào Vận Niên đều ở lại trong phòng của nàng, Kim phu nhân xem như thường ngon ngọt, phía sau tự nhiên đối đãi Mộc Vân Dao càng thêm thân cận.

"Gặp qua phu nhân, Vân Dao hôm nay tiến đến, là hướng phu nhân nói lời cảm tạ."

"Nga, ngươi vì sao cảm tạ ta?"

Mộc Vân Dao xuất ra Kim phu nhân giúp hắn sửa sang lại tờ danh sách: "Tự nhiên là Tạ phu nhân giữ gìn chi ân."

Trên tờ giấy chỉ có tên sáu người, nhưng tìm Kim phu nhân khẳng định không chỉ này đó, có một bộ phận bị Kim phu nhân làm chủ ngăn cản đi xuống, bằng không người nhiều như vậy tìm đến, một chết nàng cũng làm không ra nhiều y phục như vậy.

Kim phu nhân khỏe môi mỉm cười, cùng người thông minh nói chuyện, chính là không cần tốn nhiều tâm tư: "Ngươi cũng không cần cảm tạ ta, ta giữ gìn ngươi, tự nhiên có ta cân nhắc." Nàng chính là nghĩ về sau y phục đều làm cho Mộc Vân Dao đến làm, cũng không thể một chút đem người bức tử.

Bối khảo đại thụ hảo thừa lương*, đây là duyên có Mộc Vân Dao lúc trước lựa chọn Kim phu nhân.

*Lưng tựa đại thụ đón gió mát.

"Vân Dao mặt dày, còn có một việc hi vọng phu nhân hỗ trợ."

"Ngươi cứ nói."

"Ta làm y phục đều là tự mình nhất châm một đường may ra tới, phá lệ phí chút công phu, chỉ bằng tự mình tiến độ cũng chậm. Ta cùng mẫu thân mới đến Cảnh Lăng thành, cùng người dân bản địa không quen, nhận thức không được vài người, không biết phu nhân dưới tay có hay không cô nương khéo tay thông minh."

Kim phu nhân sùng sốt, lập tức có chút không dám tin: "Ngươi tìm người thông minh khéo tay, chẳng lẽ nói....."

"Đúng, phu nhân đoán không sai, ta là muốn đem chính mình tay nghề thêu truyền thụ đi ra ngoài, cứ như vậy, liền có thể nhiều làm một ít xiêm y, ta coi như là có phương tiện mưu sinh."

Cái này, mà ngay cả Kim phu nhân đều cảm thấy được có chút đoán không ra lòng của nàng nghĩ: "Ngươi thế nhưng bỏ được?"

"Có bỏ mới có được, chính là một ít kỹ xảo thêu, không coi là bảo bối gì, nếu là bị người mua đi trở về, cẩn thận nghiên cứu, cũng có thể nhìn ra một phần manh mối, sớm muộn gì đều là phải lan truyền đi ra ngoài, còn không bằng tự mình tìm vài người truyền thụ, cũng có thể thoải mái một ít."

Kim phu nhân thật sâu nhìn Mộc Vân Dao liếc mắt một cái: "Hào, ngươi nếu tin được ta, ta liền giúp ngươi tìm vài người."

"Đa tạ phu nhân."

Từ Tào phủ đi ra, Mộc Vân Dao cước bộ nhẹ nhàng, chỉ bằng hảo cảm duy trì, có thể liên tục nhất thời, không hề căn cơ đáng nói, nếu là có ích lợi tương liên, vậy ổn định hơn. Nàng tìm Kim phu nhân hỗ trợ tìm người, chính là vì làm cho nhóm các nàng lợi ích cho nhau liên tiếp đứng lên.

Đứng ở cửa Lục Lượng bước nhanh theo sau, một đường trầm mặc không lên tiếng.

"Lục Lượng, ngươi bao nhiêu? Ta xem ngươi tuổi hắc là có hai mươi đi, ngươi biết kiếm pháp, võ nghệ cũng không sai, là như thế nào lưu lạc đến bị người buôn bán nông nổi? Ngươi có đốn đầu? Nếu là không có cũng không quan hệ, ta mỗi tháng hội phát tiền cho ngươi, ngươi nhiều tích góp từng tí một vài năm, tổng có thể mua cái vợ!"

Lục Lượng nhú mày nhìn Mộc Vân Dao hé ra hộp lại môi cánh hoa, đi ngang qua trên đường quầy hàng thời điểm, mua một chuỗi mứt quả đưa tới.

Mộc Vân Dao trừng lớn ánh mắt, nhìn trước mắt một cây mứt quả ngào đường, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Nàng là ghi hận đời trước Lục Lượng trừng nàng liếc mắt một cái, cho nên mới trong lúc rảnh rỗi cố ý dùng lời nói chèn ép hắn, không nghĩ tới này lãnh huyết kiếm khách thế nhưng cũng sẽ phản kích, làm cho nàng ăn mứt quả, là châm chọc nàng tuổi còn nhỏ sao?

- - - - -

Mai không có chương nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Nhìn không ra huyền diệu

*sự bí ẩn huyền bí

(Nhắc lại: Tú - Thêu cùng nghĩa nhé, đừng ngạc nhiên khi lúc mình xài Tú lúc xài Thêu, vì mình chưa thống nhất, sẽ sửa lại sau khi xem cái nào hay hơn)

Lục Lượng bị Mộc Vân Dao hung hăng trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, trong lúc nhất thời có chút sờ không được ý nghĩa, trở lại trong phủ vẫn còn đau khổ cân nhắc, Mộc Vân Dao thống khoái ăn xong mút quả, hoàn toàn đem chuyện này để qua sau đầu.

Tô Thanh đối diện một khối băng hiệu phát sầu, nhìn thấy Mộc Vân Dao trở về, vội vàng đem nàng kéo qua đi: "Con mau đến xem, tấm băng hiệu này bọn họ đưa sai chỗ rồi."

Mộc Vân Dao cẩn thận đánh giá một chút, vừa lòng gật gật đầu: "Không sai nha."

"Còn nói không sai, trên mặt này khắc chính là Tô Trạch!"

"Đúng vậy a, là Tô Trạch không sai nha, con làm cho bọn họ khắc như vậy. Viện này là con mua tặng cho mẫu thân, tự nhiên muốn dùng họ mẫu thân ghi lên."

Tô Thanh sùng sốt, trên mặt vừa mừng vừa sợ, cuối cùng vẫn là lắc đầu: "Cho dù không nên treo mà nên treo băng hiệu thế này, cũng có thể ghi thành Mộc Trạch, sao có thể dùng họ mẫu thân treo lên thế này?"

Mộc Vân Dao tự nhiên không thèm để ý, trực tiếp chỉ huy Lục Lượng đem băng hiệu treo đi lên, Tô Thanh cố gắng ngăn lại: "Đứa bé này con đó, mau gỡ xuống cho ta!"

Mộc Vân Dao cẩn thận đoan trang: "Nhìn xem băng hiệu này nhiều khí thế, gỡ xuống rất đáng tiếc, nói sau, con đều cùng nói Kim phu nhân rồi, làm cho nàng giúp con tìm vài người tốt, sẽ đưa đến Tô Trạch, nếu giờ sửa lại tên băng hiệu, người khác nên tìm không thấy địa phương."

Tô Thanh trừng mắt nhìn Mộc Vân Dao liếc mắt một cái, quay đầu trở về gian phòng của mình.

Mộc Vân Dao cong con người suy nghĩ, vòng quanh đại môn vòng vo hai vòng, càng xem càng là cảm thấy được vừa lòng, kiếp trước, nàng thua thiệt mẫu thân nhiều lắm, đời này hận không thể đem hết thấy đều nâng đến trước mặt bà, một tòa sân căn bản không tính là cái gì.

"Mẫu thân, ta đều đói bụng, buổi tối ngài tự mình xuống bếp nấu cơm đi?"

Tô Thanh không nghĩ để ý tới nàng, rồi lại thoát không được sự nhõng nhẽo của nàng mà lơ đã, ở trên mặt của nàng dùng sức nheo nheo, lúc này mới đi phòng bếp.

Trên gương mặt đỏ bừng đầu ngón tay, Mộc Vân Dao lại toàn bộ không thèm để ý, ôm gối đầu ở trên giường lăn lăn, bên môi ý cười như thế nào đều áp không đi xuống: Mẫu thân tuy rằng ngoài miệng trách cứ, nhưng ánh mắt lại lộ ra một cổ sắc mặt vui mừng, nàng chính là thấy rất rõ ràng.

Kim phu nhân tốc độ rất nhanh, ngày hôm sau sẽ đưa đến mười tên nữ tử y phục đơn giản, nhìn qua bộ dáng đều là mười ba mười bốn tuổi, nhìn thấy Mộc Vân Dao thái độ cũng thực đoan chính: "Mộc cô nương, phu nhân đem chúng ta đưa tới, chờ đợi cô nương sai phái."

"Sai phái không dám, về sau vẫn còn muốn dựa vào chư vị."

Đơn giản hiểu biết nữ hồng tay nghề một ít người, Mộc Vân Dao trong lòng gật đầu, trụ cột đều là không sai, đó có thể thấy được Kim phu nhân mất một phen tâm tư.

Nhân thủ một quyền tập phát đi xuống, Mộc Vân Dao nói: "Mặt trên viết các loại châm pháp, các người trước xem một chút, nếu không hề hiểu được, có thể tới hỏi ta."

"Dạ"

Vài người nghiên cứu đều thực dụng tâm, Mộc Vân Dao làm y phục, làm cho Kim phu nhân ở yến hội đã phóng thành tựu xuất sắc, các nàng đều là nghe nói, hiện giờ có thể đi theo học tập cũng không dám thả lỏng, cái này tay nghề học giỏi đủ để cho các nàng sau này sống yên phận.

Làm cho nàng nhóm đều tự học tập, Mộc Vân Dao cũng không có nhàn rỗi, chọn lựa vài vóc, bắt đầu giúp Tuần phủ phu nhân làm y phục. Nàng chưa bao giờ sợ đem thêu châm pháp truyền thụ đi ra ngoài, bởi vì nàng dựa vào không chỉ có là thêu.

Thêu tay nghề có nhiều người làm, cao lắm là tốt tú nương, lại cần xem xét tình thế. Nàng phải làm chính là căn cứ khí chất mỗi người, dáng người lựa chọn bất đồng vải dệt, hoa văn, như vậy mới có thể tạo ra tay nghề độc nhất vô nhị.

Nàng trước giúp Tuần phủ phu nhân làm xiêm y, cũng không phải bởi vì người này có địa vị cao nhất, mà là bởi vì kiếp trước nàng từng gặp qua người này, đối khí chất có điều hiểu biết.

Nhìn Mộc Vân Dao một phen động tác làm hoa cả mắt, mười tên nữ tử không khỏi thu hồi lòng khinh thị, ôm trong tay tập, dốc lòng nghiên cứu, nếu có

chút hương một ngày các nàng cũng có thể đạt tới trình độ như Mộc Vân Dao, không thể cũng có thể làm cho Kim phu nhân khác mắt cùng đối đãi.

Tuần phủ phu nhân y phục sau khi làm xong, Mộc Vân Dao trực tiếp đi tìm Kim phu nhân: "Phu nhân, y phục đã muốn làm tốt, xin hãy ngài thay tiểu nữ chuyển giao."

"Mau ngồi xuống một lát, thời tiết nóng bức, từ chỗ ở người tới chỗ này của ta tính khoảng cách là lộ trình có không ngắn, nên ngồi chiếc xe ngựa mới tốt."

Thị nữ Ngân Hồng đưa lên đỉnh thấp khăn tay, Mộc Vân Dao nói lời cảm tạ sau đó cúi cúi mồ hôi trên đầu: "Nguyên bản ở tại Bắc Phương, còn không có thích nghi thời tiết oi bức như vậy."

*Hân: mồ hôi.

Xem nàng làm y phục mệt nhọc, Tô Thanh mỗi ngày biến đổi món ăn giúp nàng làm tốt điều dưỡng, mấy ngày xuống dưới, cả người bỏ đến thùy thùy nộn nộn, một thân mềm mại làn da, giống như sẽ sáng lên bình thường. Ngày nóng dễ dàng xuất mồ hôi, nàng chưa sức phấn trang điểm, cũng không sợ chà lau.

Kim phu nhân đánh giá sắc mặt nàng giống như bạch ngọc, trong lòng hơi có chút hâm mộ: "Nhìn của khuôn mặt người, ta cảm giác mình là thật già rồi."

"Phu nhân chớ không phải là biết ta dẫn theo thứ tốt mới nói như vậy?" Mộc Vân Dao mở tròng hai mắt, mang cười trong mắt ẩn dấu ba phần tò mò.

"Nga? Người đều nói là thứ tốt, kia tất nhiên là không sai, mau lấy ra nữa cho ta nhìn một cái!"

Mộc Vân Dao xuất ra một cái bình sứ màu trắng tròn đẹp, đưa cho Ngân Hồng: "Đã nhiều ngày hoa hồng nở, liền thu thập một ít tốt nhất đóa hoa, gia nhập một ít dược liệu, chế thành Hoa Hồng hương lộ, đặc biệt đưa một ít cho phu nhân dùng dùng xem, dùng để bảo dưỡng hai tay hiệu quả vô cùng tốt, vốn dùng làm tạ lễ cho việc phu nhân giúp ta chuyển giao y phục."

"Dưỡng tay?"

"Kỳ thật cũng có thể dùng để bảo dưỡng khuôn mặt, chính là đồ vật này nọ là ta chính mình chế tác, thượng không được mặt bàn, không dám tùy tiện thỉnh phu nhân trát ở trên mặt....."

Kim phu nhân cầm lấy bình sứ, mở ra nắp người người, một khối cao hồng nhạt, mang theo hương hoa hồng nhàn nhạt, vô cùng tươi mát: "Mùi vị kia thật sự là không tồi, Ngân Hồng, nhanh chút nhận lấy."

Mộc Vân Dao nghiêm nhiên thành Kim phu nhân nơi này khách quen, bọn thị nữ đối đãi của nàng thái độ cũng chuyển biến rất nhiều, trước khi đi thời điểm, Ngân Hồng còn cố ý tiễn nàng đưa ra sân.

Mộc Vân Dao xuất ra một lọ hơi nhỏ bình sứ: "Ngân Hồng tỷ tỷ, đây là ta dùng hoa tường vi điều chế, hương vị vô cùng nhẹ, xin hãy tỷ tỷ không cần ghét bỏ."

Ngân Hồng mừng rỡ: "Ngay cả ta cũng có sao? Đa tạ người."

"Ta đây trước hết đi rồi." Ngân Hồng được Kim phu nhân trọng dụng, hiện giờ đối nàng thái độ cũng tốt, dùng một ít vật nhỏ lung lạc một chút, có thể đổi được nàng ở trước mặt Kim phu nhân nói ngọt một đôi lời, coi như là đáng giá.

Ngân Hồng quay về, liền nhìn đến Kim phu nhân rửa sạch mặt, cầm bình Hoa Hồng hương lộ ở trên gương mặt vẽ loạn, vội vàng ra tiếng ngăn lại: "Phu nhân, hãy để cho nô tỳ kêu người kiểm tra qua lại dùng đi?"

Kim phu nhân cẩn thận đem hương lộ đặt trên ở trên gương: "Nàng nói đây là thứ tốt, kia tự nhiên chính là không thành vấn đề, bằng không bằng vào tính cẩn thận dè dặt của nàng, cũng sẽ không đưa lại đây cho ta."

Nghĩ đến Mộc Vân Dao thật là nói qua lời này, Ngân Hồng hơi hơi thả lỏng tâm, giúp đỡ Kim phu nhân trát nhẹ nhàng, không khỏi cảm giác ngạc nhiên: "Hương lộ này thật là không giống những cái trước đây, trát đến trên mặt nhuận trơn bóng, khí sắc phu nhân đều so với phía trước tốt lắm rất nhiều."

Kim phu nhân cũng cực kỳ vừa lòng, nhìn đến đặt ở một bên y phục, ý bảo Ngân Hồng lấy lại đây xem, vừa thấy dưới, không khỏi thất vọng.

Bộ y phục này nhìn cực kỳ bình thường, cũng không có nhiều chỗ xuất sắc nha.

Kim phu nhân cũng cảm giác kỳ quái, còn cẩn thận làm cho nhũ đỏ bạc cảm lên động động, vẫn chưa phát hiện cái bí ẩn gì.

"Phu nhân, chúng ta đem bộ y phục này đưa qua, Tuần phủ phu nhân nên sẽ không nghĩ rằng ngài tàng trữ đi?"

Kim phu nhân cân nhắc trong chốc lát, cuối cùng vẫn là phân phó cầm y phục gói kỹ: "Ngày mai ta liền đi Tuần phủ phủ đệ bái phỏng."

Bạn đang đọc truyện *Kiều Nữ Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

